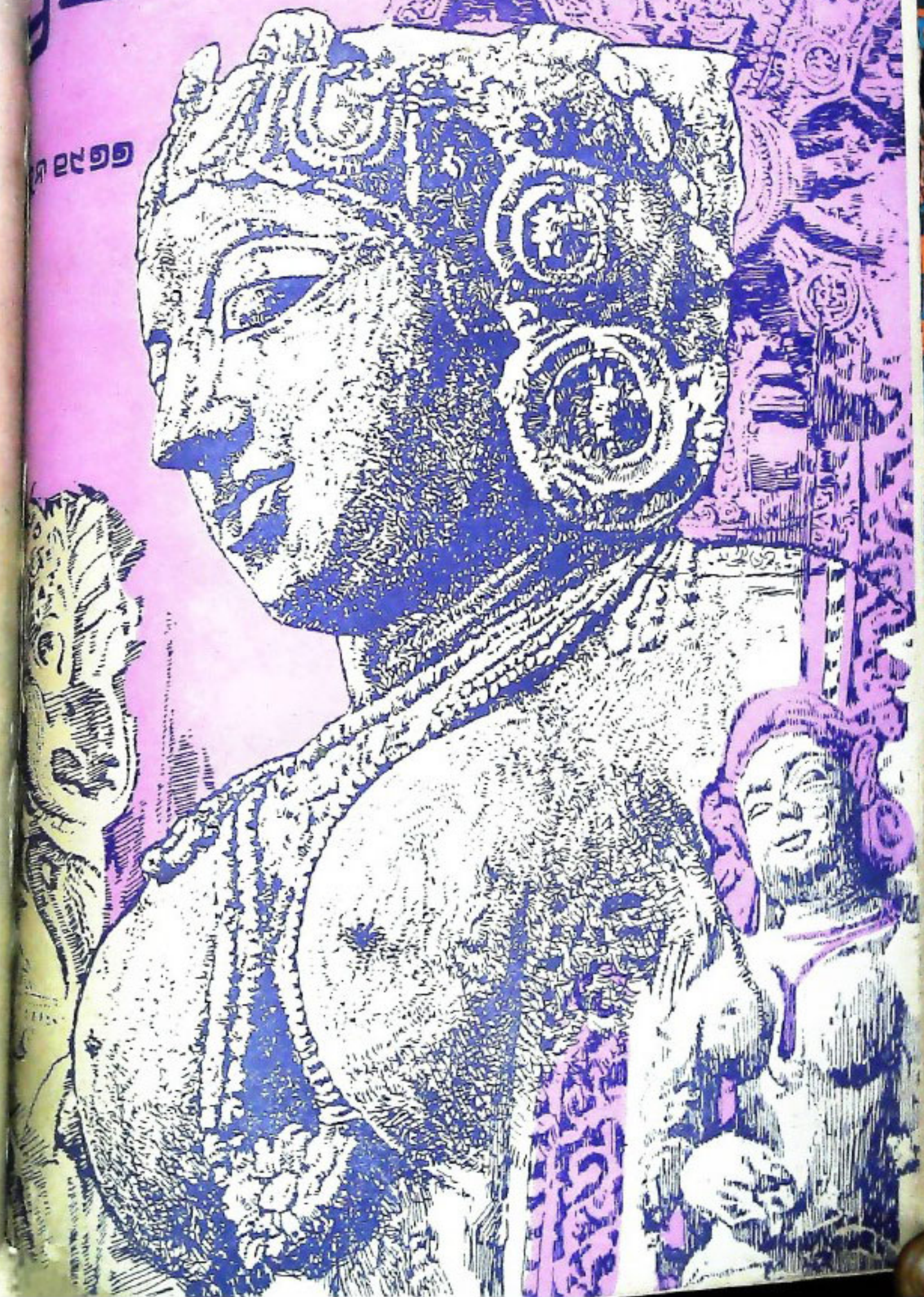
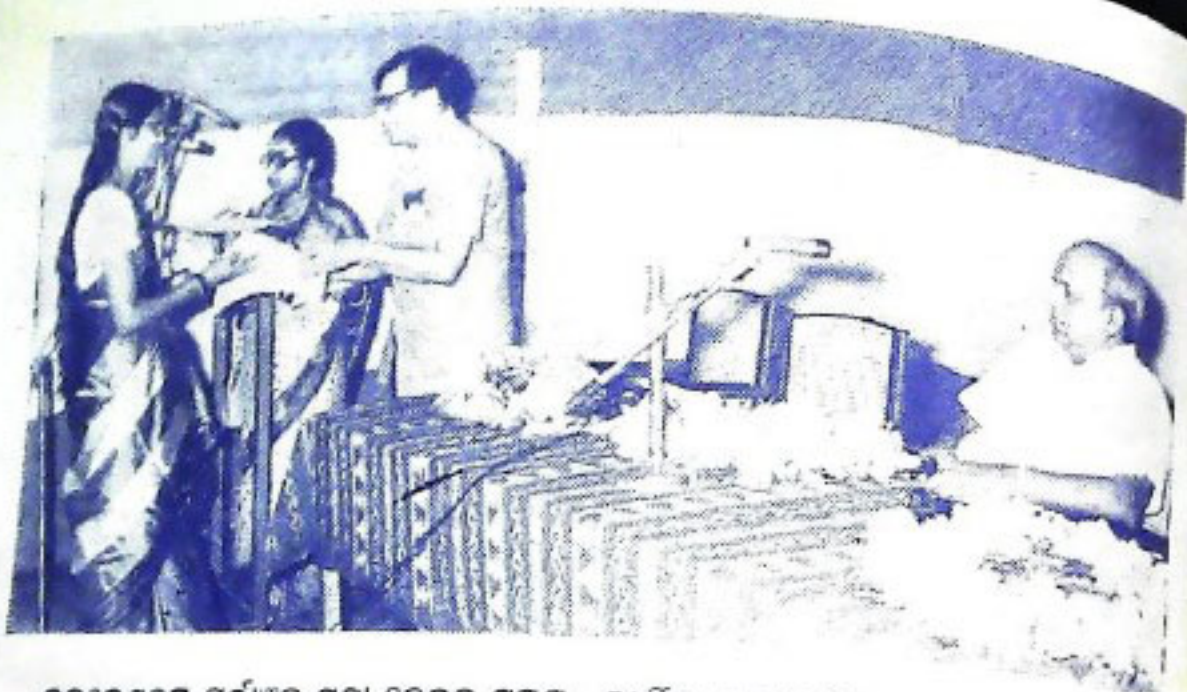

১৯৬৩
১৯৬৩

১৯৬৩

১৯৬৩

ଭୁବନେଶ୍ୱରର ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କେନ୍ଦ୍ରର ସମ୍ପଦ ବାଣିଜ୍ୟ ସମାଜର ଉପକ୍ରମରେ ନିର୍ବାଚିତ
 କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ନେତ୍ରରୁ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟର କୁଳପତି ଶ୍ରୀ ବି. ଡି. ନାରାୟଣ ରାଠି
 ଏହି ୨୯ ତାରିଖ ଦିନ କୃତା ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ସାର୍ତ୍ତବେଶ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଶାର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶ୍ରୀ ସରକାରୀ ସିଂହ ଗ୍ରାମ୍ ରାଜ ମଲ ୨ ତାରିଖ ଦିନ
 ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ବିଜ୍ଞାନୀୟ ଗାସନ ସମିତିମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଘୋଷନ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ରବିନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଅନୁଷ୍ଠିତ ତୃତୀୟ
 ରାଜ୍ୟ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ
 ଉତ୍ସବରେ ସମାଜିକ ବିଜ୍ଞାପକ ।

ଭୂକଳ ପ୍ରସଙ୍ଗ

୧୯୭୭ ମଇ/ଜୁନ : ଚୋଷ/ଆଷାଢ଼
୧୮୯୯ ଶକାବ୍ଦ
ଦ୍ଵିତୀୟ ଭାଗ : ଦଶମ-ଏକାଦଶ ପଂକ୍ତି

ସୂଚୀ (ସଂକ୍ଷିପ୍ତ)

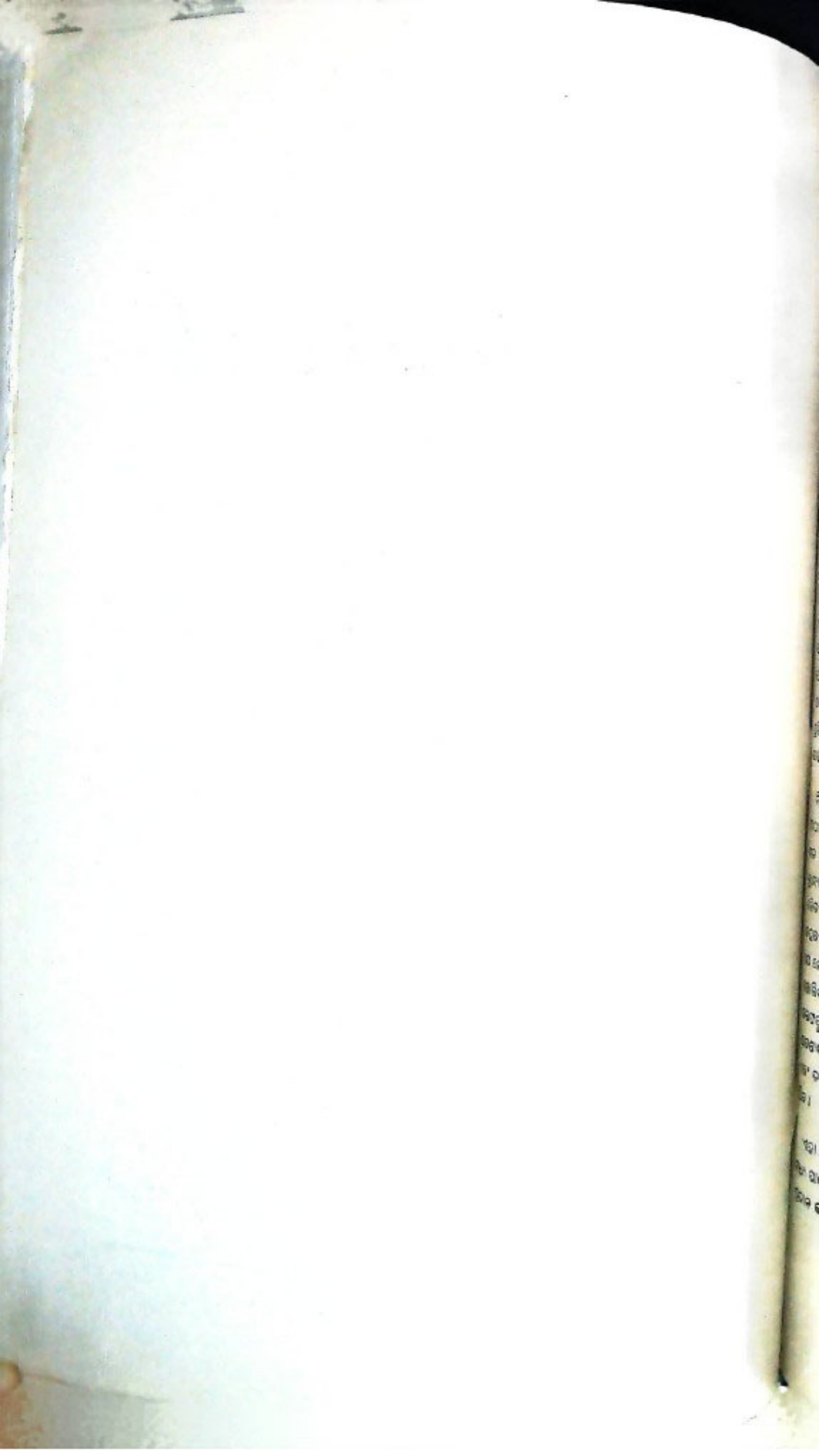
ପ୍ରସଙ୍ଗ କ୍ରମେ

ପାଠାଗାର ଆନ୍ଦୋଳନ	୧
ବୈଦିକ ଗବେଷଣା ଓ ବିଦେଶୀ ସାଧକ	୪
ବିଶ୍ଵ ବୃକ୍ଷଚେତନା ସଂଘ ସଭ୍ୟଙ୍କ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶ	୮
ସଂଗୀତର ସୁର	୧୧
ପାଠ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଦିଲ୍ଲୀକୁ ଦଣ୍ଡଦେବା ଉଚିତ କି ?	୧୪
ମାରବାଇ	୨୧
ସନାତନ ସଂସ୍କୃତିର ସ୍ଵାରକ ସାହିତ୍ୟା କ୍ରମ	୨୩
କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଓ ଓଡ଼ିଶା	୨୮
ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ ଶ୍ରେଣୀ—ଏକ ସମୀକ୍ଷା	୩୨
ଧାନ ଓ ଚାଷ ଉପରେ ଜଳକ୍ଷାମ ସମ୍ଭବ	୩୩
ସୁନା ସୁନା ଆହୁରି ସୁନା	୩୬
ଓଡ଼ିଶାର କରଣ ଶିଳ୍ପ	୪୨
ଚୋମସ୍ ସ୍ମୃତିଗ୍ରାହ	୪୪
ଠକଡ଼ଳ ଧରପଢ଼ିଲ	୪୧
ଅସରସା	୪୩
ସଦାଶିବପୁରରେ ସରୁଜ ବିପୁଳ	୪୬
ଚିତିଲଗତ ପଂଚାୟତ ସମିତିର ଅଗ୍ରଗତି	୪୯
ଶିଷ୍ଟ ଓ ବିଶିଷ୍ଟ	୬୧
ଭାଗିରି ସ୍ଵାକ୍ଷର ସେତୁବନ୍ଧର ଗୁଣ୍ଡୁଚିଟିଏ	୬୪
ମଧୁରେଣ	୭୪

ପରକାରୀ ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ, ସରକାରୀ
ପ୍ରଶାସନୀୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ
ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ-
ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ
ପ୍ରକାଶ କର-
ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଓ ଅନୁ-
ପ୍ରକାଶିତ ହେବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମ ସମ୍ପାଦକ :
ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ନାରାୟଣ ଚିତ୍ରାରି
ଅଭି. ଏ. ଏସ୍.
ସମ୍ପାଦକ :
ମହାପାତ୍ର ନୀଳମଣି ସାହୁ
ସହକାରୀ ସମ୍ପାଦକ :
ଶ୍ରୀ ସତ୍ୟନାରାୟଣ ନନ୍ଦ
ସହଯୋଗୀ ସମ୍ପାଦକ :
ଶ୍ରୀ ବ୍ରଜମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ
ଶ୍ରୀ ବିଶୋର ଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା
ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ୍ଟ :
ଶ୍ରୀ ଅସିତ ମୁଖାର୍ଜୀ
ଅଙ୍କ ସଜ୍ଞା :
ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରାଉତ
ମୁଦ୍ରଣ :
ପରକାରୀ ମୁଦ୍ରଣାଳୟ, କଟକ
ପ୍ରତିଖଣ୍ଡ—୧୧.୦୦

ପ୍ରତିଖଣ୍ଡ—୧୧.୦୦

ପାଠାଗାର ଆନ୍ଦୋଳନ

ଦେଶରେ ବିଭିନ୍ନ ରାଜ୍ୟରେ ପାଠାଗାର ଆନ୍ଦୋଳନ
 ଲୋକ ଚେତା ଶେଷ ଧରି ଖୁବ୍ ଦୃଢ଼ ଗତିରେ ଆଗେଇ
 ଯାଇଛି । ଅନୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କେତେକର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ
 ଓଡ଼ିଶାରେ ପାଠାଗାର ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କ ଆଗ୍ରହ
 ଲୋକସାଧକ ଯେ ଏହି ପାଠାଗାର ଆନ୍ଦୋଳନ
 ଯେ ଅଗ୍ରଗତି କରିଛି । ଇତିମଧ୍ୟରେ ଆମ
 ଦେଶ ସ୍ଵାଧୀନପ୍ରାପ୍ତ ୧୬୨ଟି ପାଠାଗାର ପାଇଁ ରାଜା
 ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କ ସହ ପାଠାଗାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ
 ୧୯୨୭ ମସିହା ଶେଷସୁଦ୍ଧା ୪ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଆର୍ଥିକ
 ସାହାଯ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଯାଚିଛି ଏବଂ ରାଜା ସମ-
 ସମ୍ମତ ପାଠାଗାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ପରମର୍ଶ କ୍ରମେ ଆମ
 ଦେଶ ସ୍ଵାଧୀନପ୍ରାପ୍ତ ପାଠାଗାରକୁ ଆଉ ୪ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା
 ଦେବାକୁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି । ଅମ ରାଜ୍ୟର
 ୨୮୮ଟି ପାଠାଗାର ବର୍ଦ୍ଧମାନ ଏହି ଆର୍ଥିକ
 ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ହେବେ ।

ଦେଶର ଏକ ଚୈତକରେ ରାଜା ସମସାମାଜିକ ସହ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ସହଯୋଗ-ସମାଦକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସାହା
 ପ୍ରକାଶ କଲେ ଯେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ
 ପାଠାଗାର କେନ୍ଦ୍ରମାନ ତୁରନ୍ତ ଖୋଲିବା
 ଏବଂ ରାଜ୍ୟର ସ୍ତ୍ରୀମତୀମାନଙ୍କୁ ଯଥାସମ୍ଭବ
 ସୁବିଧା କରିବା ଉଚିତ । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସାହା କହିଛନ୍ତି
 ଯେ ପ୍ରକାଶନାରେ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀମତୀମାନ ପାଠାଗାର
 ପାଇଁ ଅଗ୍ରହଣ ହେବେ—ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ
 ପାଇଁ ସାହାଯ୍ୟ ଓ ପୁସ୍ତକ ସରବରାହ କରିବା ଲାଗି
 ସେମାନଙ୍କ ସହଯୋଗମାନ ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ
 ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଆ-

ଯାଉ ଅମ ରାଜ୍ୟ ପାଠାଗାର ଯୋଜନା ସଂସ୍ଥା
 ପାଠାଗାର ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଖୁବ୍ ଉତ୍ସାହ ଓ ସାହାଯ୍ୟ
 କରୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଯୋଜନାର ଅବଶିଷ୍ଟ ୨ ବର୍ଷ

ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ୫୦୦ ପାଠାଗାର ଖୋଲି ଦିବାର ମଧ୍ୟ
 ସକଳୋପୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଓଡ଼ିଶାର ନେ-
 ଦାଧାରେ ଓ ପ୍ରକାଶନ ସମିତିର ବର୍ମବର୍ଦ୍ଧମାନେ ଏ
 ଦିଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସକ୍ରିୟ ହେବେ ବୋଲି ଆମେ ଆଶା
 କରୁଛୁ ।

ଗୋଟିଏ ସଭ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତିସମ୍ମାନ ସଭା ଲାଗି ପାଠା-
 ଗାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଏହାଛଡ଼ା
 ଗତ ଦଶ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଯାହା ଦେଖାଯାଇଛି—ଆମର
 ଗାଁ ଗହଳରେ ବହୁ ନିମ୍ନ ପ୍ରାକମେରୀ, ମାନବ ଓ ସ୍ଵାତ
 ସ୍ଵଳ ଖୋଲିଯିବା ପରେ ଗାଁ ଗହଳରେ ବର୍ଦ୍ଧମାନ ଶିକ୍ଷିତ
 ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ ବଢ଼ି ଗଲାଣି ଏବଂ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷିତ ଓ ଅର୍ଥ
 ଶିକ୍ଷିତମାନେ ଗ୍ରାମରେ ରହୁଛନ୍ତି ଓ ଗ୍ରାମର ଉନ୍ନତ
 ଦାୟିତ୍ଵ ନିଜ ଜାହକୁ ନେଇଛନ୍ତି—ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନର
 ସମୁଦାୟ ଉପରେ ସାମ ଦେଶର ସମୃଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରଗତି
 ନିର୍ଭର କରେ । ଅତିକାଳି ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ
 ଯେପରି ଦୃଢ଼ ଗତିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି, ସେଥିରେ ଯଦି
 ଆମର ଜନସାଧାରଣ ସେ ସବୁ ଅହରଣ ନକରି ପଢ଼ରେ
 ପଢ଼ିଯାନ୍ତି ତେବେ ଆମର ଗଣତନ୍ତ୍ର ବା ସମାଜତାତ ଆତ୍ମୀ
 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପକ୍ଷରେ
 ବି. ଏ., ଏମ୍. ଏ. ପାଶ୍ କରିବା ସହଜ ନୁହଁ ଏବଂ ପରେ
 ବି. ଏ., ଏମ୍. ଏ. ପାଶ୍ କରି ଚାହେନାକ ଆଉ ଜ୍ଞାନ
 ବିଜ୍ଞାନର ଧାର ନ ଧାରିଲେ ସେହି ପାଶ୍ କର ବୁଦ୍ଧିର
 ମଧ୍ୟ ଆଉ ବିକାଶ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତା'ଛଡ଼ା
 ସମସ୍ତ ଦେଶର ବା ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ସମସାମାଜିକ
 ବିଶ୍ଵେକ୍ଷଣ କରି ବୁଝି ଯେ ସମ୍ଭବ ନିଜର ମତାମତ ଦେବା
 ଲାଗି ଯେଉଁ ମାନସିକ ଉପତା ଆବଶ୍ୟକ, ତାହା ବିଭିନ୍ନ
 ବିଷୟ ଅଧ୍ୟୟନ ନ କଲେ କେହି ଅର୍ଥନ କରି
 ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିପରି ବ୍ୟକ୍ତିତାତନର ବିଭିନ୍ନ ସମସା-
 ବଳକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ସମୁଦ୍ଧି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଦିଗରେ ଏହି
 ଅଧ୍ୟୟନ ଖୁବ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ
 ନାହିଁ ଯେ ଆମ ଦେଶର ଜନଗଣ ଆନ୍ତର୍ଦ୍ଧେତନାରେ ଓ

କୋଟିକରେ ପୁଣିବାର ଯେ କୌଣସି ଦେଶର ଜନ-
 ଗଣମତରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଜନତ ହେଲେ ହେଁ—ଜୀବନ ଓ
 ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗପ୍ରତି ଯେଉଁ ବୌଦ୍ଧିକ ଦୃଷ୍ଟି ବିକଶିତ
 ହେବା ଚିହ୍ନିତ ତାହା ତଦନୁରୂପ ଅଶାନ୍ତନକ ଅବସ୍ଥାକୁ
 ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ନାହିଁ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ—ଆମ ଜନ-
 ସାଧାରଣଙ୍କ ପଠନବୃଦ୍ଧି ଓ ଅଧ୍ୟୟନ ପ୍ରବଣତା ବଢ଼ିଲେ
 —ତାହାର ବୌଦ୍ଧିକତା ନିଶ୍ଚୟ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ବୃଦ୍ଧି ପାଇ-
 ଯିବ ।

ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମାନ କେନ୍ଦ୍ର ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାର ମାନେ ଏବଂ
 ସମ୍ପାଦନାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଏହି ପାଠାଗାର
 ଅନୁଦାନକୁ ଯେପରି ଉତ୍ତାପିତ କରୁଛନ୍ତି, ଏତିକିରେଲେ
 ଓଡ଼ିଶାର ଜନସାଧାରଣ, ବିଶେଷତଃ ଗାଁନୟନର ଜନତା

ଓ ନେତୃବୃନ୍ଦ ତାର ପୂର୍ଣ୍ଣସହଯୋଗ କରିବା ଅର୍ଥରେ
 ବୋଲି ଆମେମାନେ ଆଶାକରୁଛୁ ।

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ—ଆମେ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶକ
 ପୁସ୍ତକ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ, ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ
 ସେମାନେ ଯେପରି ବହୁସଂଖ୍ୟକ ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତନ
 ପୁସ୍ତକମାନ ପ୍ରକାଶ କରି ସୁଲଭ ମୂଲ୍ୟରେ ନେତୃମାନଙ୍କ
 ପାଖେ ପହଂଚାଇ ଦେବେ । ସେ ଦିଗରେ ସମ୍ପାଦକ
 ହୁଅନ୍ତୁ । ସୁଲ କଲେକ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ସଂକଳନ ହୁଅନ୍ତୁ
 ନେତୃମାନଙ୍କ—ବହୁଳ ସାଧାରଣ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶକ
 ଓ ପ୍ରଚଳନ ଦିଗରେ ଓଡ଼ିଶାର ପୁସ୍ତକପ୍ରକାଶକମାନଙ୍କ
 ଏତିକିରେଲେ ଛୁଁ ଆବଦ୍ଧ ହେବା ନିତାନ୍ତ ଉପସ୍ଥାପନ
 ମନେହୁଏ ।

ପୁଣି ନିର୍ବାଚନ

ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନ ପରେ ଜନତାଦଳ କେନ୍ଦ୍ରରେ
 ଶାସନସଭା ସ୍ୱପ୍ନର ଜଳେ । ଏବେ ପୁଣି ଭାରତର
 କେତେକ ରାଜ୍ୟରେ ସାନି ନିର୍ବାଚନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।
 ସତ୍ୟ ବିଧାନସଭା ପାଇଁ ଯେଉଁ ନିର୍ବାଚନ ହେବାକୁ
 ଯାଉଛି—ସେଥିରେ ବିଭିନ୍ନଦଳ ସେମାନଙ୍କର ଆଦର୍ଶକୁ
 ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଜନସାଧାରଣଙ୍କ
 ସମର୍ଥନ ପାଇବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥା ହେଉଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟ ଲୋକସଭା ନିର୍ବାଚନରେ ଭାରତର ଜନ-
 ସାଧାରଣ ଅପୂର୍ବ ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ମନୋଭାବ ପ୍ରଦର୍ଶନ
 କରିଛନ୍ତି । ଏତେବେଳେ ଉପମହାଦେଶରେ ଯେଉଁପ୍ରକାର
 ଶାନ୍ତିଶୃଙ୍ଖଳାର ସହିତ ଏତେବେଳେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼େଇ
 ସମାପନ ହେଲା—ତାହା ଦେଖି ସାର ବିଶ୍ୱ ଆଜି ସ୍ତବ୍ଧିତ ।
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମାନ ଏହି ବିଧାନସଭା ନିର୍ବାଚନ ପୂର୍ବରୁ ଓଡ଼ିଶାର
 ବିଭିନ୍ନ ଦଳ ସେମାନଙ୍କର ନିର୍ବାଚନ ଉତ୍ତାହାର ପ୍ରକାଶ
 କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟବାଦୀ ସ୍ଥିର ଚିତ୍ତରେ, ଦେଶର ମଙ୍ଗଳ
 ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ନିର୍ବାଚନରେ ସେମାନଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଦେବେ
 ଏଥିରେ ଆମର ଯଥେଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମାନ
 ଦେଶବାସୀ ଖୁବ୍ ସଚେତନ । ଦିଲ୍ଲୀ ବା ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ
 ଯାହା କିଛି ପଡ଼ୁଛି—ତାର ମର୍ମ ବୁଝି ଯାଉଛି କୋରାପୁଟର
 ଅତିବାସୀ ଋଷାଣିଏ ଜିଲ୍ଲା ସମୁଦ୍ର ତୁଳର ଧାବରଟିଏ ।
 ସେମାନଙ୍କୁ ଆଉ କେହି କିଛି ବୁଝାଇବା ବା ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା
 ଦରକାର ପଡ଼ୁନାହିଁ । ଜନସାଧାରଣ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱମାନ ବହୁ
 କଥା ବୁଝିଗଲେଣି । ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ଖୁବ୍
 ବୁଝି ମନେକରୁ—ବା ଆମେ ଯେଉଁମାନେ ଆମ୍ୟ

ଆକ୍ଷିରେ ଧୂଳି ପକାଇ ଆମ ମନରୁ ବାମ କଳ୍ପ
 ଯିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରୁ—ସେ ସବୁ ଉଦ୍ୱୃତ୍ତା ଅଟି ଖୁ
 ଚଳିବ ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ଲୋକଟିର ସରଳ ସତ୍ୟ
 ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେତେବେଳେ ଧୂର୍ତ୍ତ ତରୁର ବ୍ୟକ୍ତିର ବ୍ୟବ
 ମନୋଭାବ ସହଜରେ ଧରପଡ଼ିଯାଉଛି । ମୁଁ ମୋଟି
 ପାଇଁ ଏକଥା କହୁଛି ବା ଏକଥା କରୁଛି—ଶିକ୍ଷା ଆଣ
 କୋଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେକଥା କହୁଛନ୍ତି ତା ସେ କଥା
 କରୁଛନ୍ତି—ସେହି ସୁପ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟିକୁ ଅତି ସମ୍ପର୍କ
 ବୁଝିବାର କ୍ଷମତା ଆମ ଶ୍ରେଣୀଦାତାଙ୍କର ଅଧିକାରୀ
 ତେଣୁ ଏତିକି ଭାରତବର୍ଷରେ ଗଣତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତି ଆମ ବିଶ୍ୱାସ
 ନାହିଁ । ଲୋକେ ସବୁ ବୁଝିଛନ୍ତି, ବୁଝୁଛନ୍ତି ଓ ବୁଝିବେ
 ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଉଚିତ ତାହା କରିବେ ।

ଏହି ବୁଝାମଣାରେ ଆମର ନେତୃବୃନ୍ଦ ଓ ଚିନ୍ତକ
 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଦେଶର ସମସ୍ତାଙ୍କୁ ନିଜ
 ତାର ସମାଧାନ ବାହାର କରିବେ । ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସୁଖ
 ପ୍ରକୃତ କ୍ଷମତା ରହିବ ବୋଲି ଚାହିଁବ ଚିନ୍ତା ମନେ
 ଗାନ୍ଧୀ ବାରମ୍ବାର କହିଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁ ନେତାମାନେ
 ଏହି ଲୋକନିହିତ କ୍ଷମତାର ସହଯୋଗ କରିବେ
 କରିବେ ସେମାନେ ଯେପରି ସେମାନଙ୍କ ଅର୍ଥ
 ନୀତିରେ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ନିର୍ମଳ ରହିବେ । ଯୋର ତନର ପ୍ରତି
 ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା
 ଶୁଦ୍ଧତା, ଦେଶପ୍ରାଣତା ଓ ଜୀବନାଦର୍ଶକୁ ନିଜ
 ଶ୍ରେଣୀ ଦେବେ । କ୍ଷମତା ପାଇଁ ସତ୍ୟମାନେ

...ଅର୍ଥ ଯାହା ଅଛି—ତା' ମଧ୍ୟ ଶୁଭ
...ଯେଉଁମାନେ ଦେଶ ଓ ଜାତିର କଲ୍ୟାଣ
...ନିଜ ସ୍ଵାର୍ଥ ବିନିମୟରେ
...ସ୍ଵୀକାର କରି ଆଗରୁ ସେଇମାନଙ୍କ

ଦେଶବାସୀଙ୍କ ସୁଦୟର ସମର୍ଥନ ଲାଭ କରିବେ । ଏକ
ଅବସରରେ ଆମ୍ଭେମାନେ ଓଡ଼ିଶାର ମହାପ୍ରଭୁ
ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରୁଛୁ—ଓଡ଼ିଶା-
ପାଇଁ ଆସନ୍ତା ନିର୍ବାଚନ ଶୁଭଙ୍କର ହେଉ ।

ନବକଳେବର

...ଉପକୂଳ ଅଞ୍ଚଳର ପ୍ରଧାନ ରସ୍ତା
...ଅଧିକ ଦିନେ ସେହି ଅଧିକ ପବିତ୍ର ଦୁର୍ଗାଟି
...ନିରୁଦ୍ଧ । ଶତ ଶତ ଆବାଳବୁଦ୍ଧବନିତାଙ୍କ
...ପୁତ୍ର, ବାହାଣୀ ବାଜଣା ଭିତରେ—
...ସୁଲଭୁଣି ଓ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ଭିତରେ
...ଦୀପ୍ତିମୟ ଜାଗାରୁ ବୁଝାଯୋଇ
...ସୁଦର୍ଶନ, ବଳଭଦ୍ର, ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କ
...ପୂଜାରେ ପହୁଁଚି ଗଲେଣି । ଏହାପରେ
...ନିକଟରୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦାରୁ
...କର୍ତ୍ତୃତ ହୋଇ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବୁଝା
...ମାତ୍ରେ । ଏ ଦୁର୍ଗା ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ ଶୁଭକ
...ନୟନ ଲୋଚକାପୁତ୍ର
...ଉପରେ ଏହାଠାରୁ ବଳି ପବିତ୍ର
...ଅର ବଣ ଥାଇପାରେ ?

ଏ ବର୍ଷ ଯୋଡ଼ା ଆଷାଢ଼ ପଡ଼ିଛି । ମହାପ୍ରଭୁ
ମାନଙ୍କର ନବକଳେବର ହେବ । ପରମବ୍ରହ୍ମ ନୂତନ ବିଶୁଦ୍ଧ
ମଧ୍ୟରେ ଗୋଭମାନ ହେବେ । ପୁଣି ଆଉ କେତେବର୍ଷ
ପରେ ଏ ଯୋଗ ପଡ଼ିବ କିଏ ଜାଣେ ?

ଏ ବର୍ଷର ନବକଳେବର କିନ୍ତୁ ଦେଶପକ୍ଷରେ ବଡ଼
ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ମନେ ହେଉଛି । ଦେଶର ରାଜନୈତିକ,
ଅର୍ଥନୈତିକ; ସାମାଜିକ ଓ ନୈତିକ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ
ସୁଧତଃ ଏପରି ଏକ ନବକଳେବର ଦେଖିବା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ
ହୋଇ ଆସୁଛି । ପୁରତନ ସମୟର ଚହୁ ଗୁନିତର
ଅବସ୍ଥା ପାରିସଫାଳ ଆମ୍ଭେମାନେ ଯେପରି ଏକ ନୂତନ
ଆଶାଜନକ ସମୁଦ୍ଧର ସ୍ଵରରେ ପହୁଁଚି ପାରିବୁ ସେଥିପାଇଁ
ଆମେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ।

ଶ୍ରୀମତୀ ନିମାଗଣୀ ଦାସ

୫୧,୯୩୭ ଜଣ ବାସହୀନ ଲୋକଙ୍କୁ ଘରଢ଼ାଏ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି

...ଅଧିକ ଅଧିକ ବର୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୭୭-୭୭ ମସିହାର ପ୍ରଥମ ୧୦ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ରାଜ୍ୟର ବାସହୀନ
...ମଧ୍ୟରେ ୧,୨୧୭-୧୫୭ ଏକର ଘରଢ଼ାଏ ଜମି ବଣ୍ଟାଯାଇଛି । ୧୯୭୭ ଜାନୁଆରୀ
...ମୋଟ ୪,୫୯୦-୭୯୪ ଏକର ଘରଢ଼ାଏ ଜମି ବାସହୀନ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଣ୍ଟନ
...ବାସଗୃହ ନିର୍ମାଣ ପରିକଳନା ଅନୁଯାୟୀ ତଦର୍ଥକୁ ସଂପ୍ରଦାୟର ୨୩,୨୮୭ ଜଣ
...ମଧ୍ୟରେ ୨,୦୪୩-୪୪୨ ଏକର, ୧୪,୯୮୮ ଜଣ ତଦର୍ଥକୁ ଜାତିର ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
...ଏକର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ୧୪,୫୫୨ ଜଣ ବାସହୀନ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ୧,୫୫୨-୮୭୨ ଏକର
...ଜମି ବଣ୍ଟା ଯାଇଥିଲା ।

ବୈଦିକ ଗବେଷଣା ଓ ବିଦେଶୀ ସାଧକ

ବେଦ ଅପୌରୁଷେୟ—ଗୁଣିଗଣ ଗଣ୍ଡର ଧ୍ୟାନମୟ
ଏହି ପତ୍ୟ ଶବ୍ଦ ରୂପରେ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଅଛି—
ଉତ୍ତରୀନହି ଏହାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ—ଏହାର ମ
ବୁଝିବାପାଇଁ ଏକନିଷ୍ଠ ସାଧନା ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ—
ସାଧକମାନେ ବେଦାନୁଶୀଳନ ପାଇଁ ଆତ୍ମ
ସେମାନଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ମନେ ରଖି ଆମେ ନିଜର ସା
ସପର୍କରେ ଆଦର୍ଶ୍ୟଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଲଭିପାଇଁ ଆର୍ତ୍ତ ରୁପି
ବିଦେଶୀ ମନାସିମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ

ବିଦ୍ୟାମଣି

ନିଜ ଅତୀତରେ ଉଚ୍ଚନାୟ ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର
ଶେନାଧ୍ୟାୟ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ବୈଦିକ ଆଲୋଚନା-
କେ 'ବେଦଭବନ' ଠାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା
ଅନୁ ପକ୍ଷରେ ଗର୍ଭ ଓ ଗୌରବର ବିଷୟ ନିଶ୍ଚୟ । ଏହି
ସମାବେଶରେ ଉତ୍ତର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ସମାଗତ
କେତକ ବେଦଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ ଓ ବିଦ୍ଵାନ୍ ଆଲୋଚନା-କ୍ରମେ
ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାର ସଂବାଦ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର
ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଦେଖିବାପାଇଁ
ସୁବିଦିତ । ମାତ୍ର ଏପରି ସମାବେଶ ଓ ଆଲୋଚନା-
କ୍ରମ ବୈଦିକ ଜ୍ଞାନଚର୍ଚ୍ଚା, ଅନୁଶୀଳନ ଓ ଗବେଷଣା-
ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ପରିସର ଓ ପରିବେଶ ସୃଷ୍ଟି କରିବା
ଦିଗରେ ସହାୟକ ହୋଇଛି କି ନା ଏବଂ ଦେଶ-
ବାସୀଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ
ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅନୁରାଗ କରିବା ଦିଗରେ ସକ୍ରିୟ ଚିନ୍ତା ଓ
ଚେତନା ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇପାରିଛି କି
ନା ତାହା ଦେଖିବାପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ । ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ
ଏକଦା ଯେଉଁ ବିଦେଶୀ ସାଧକଙ୍କୁ ଅପୂର୍ବ ତ୍ୟାଗ-
ସ୍ଵୀକାର-ପୂର୍ବକ ଏକଲକ୍ଷ୍ୟ-ସାଧନା ବଳରେ ଏ
ଦେଶର ବିପୁଳାୟତନ ବୈଦିକ-ସାହିତ୍ୟକୁ ବିଶ୍ଵର
ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିବାପାଇଁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ
ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ତ୍ୟାଗ ଓ ସାଧନା ଫଳରେ
ଏତେଶରେ ସମାର୍ପଣ ଏକ ରେନେସା ବା ନବ-
ଜାଗରଣର ମୁଗ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା, ସେମାନଙ୍କର କୃତି
ଓ କୃତିତ୍ଵ ଆଜି ସ୍ଵାଭାବିକ ଭାବରେ ସ୍ମରଣୀୟ ।

ସୁସ୍ଵେପାୟ ଚାଟିମାନଙ୍କର ଉତ୍ତର-ଆଗମନ ଏବଂ
କଂଳକ୍ଷ କର୍ତ୍ତୃକ ଭାବରେ ଅଧିକାର-ଗ୍ରହଣ, ଅମମାନଙ୍କ
ପକ୍ଷରେ କେଉଁପରିମାଣରେ ମଙ୍ଗଳ ବା ଅମଙ୍ଗଳ

ସାଧନ କରିଅଛି, ସେ ତର୍କସଂଗ୍ରହ ବିଷୟରେ
କରିବାକୁ ମୁଁ ଅନିଚ୍ଛୁକ । ମାତ୍ର ଏହି
ଅସ୍ଵୀକାର କରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ସେ ପ୍ରତ୍ୟ
ମାନଙ୍କ ଅସାମାନ୍ୟ ଶ୍ରମ ଓ ସାଧନା ଫଳ
ଅତୀତ-ଗୌରବର ସ୍ମୃତି ସମ୍ମୁଖରେ ହୋ
ଉତ୍ତରବାସୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଉତ୍ତରତାର
ନବଯାଗରଣର ମୁଗରେ ସମ୍ଭବପର ମ
ପାରିଛି । ବସ୍ତୁତଃ ଉନବିଂଶ ଶତକର ଦୂ
ଉତ୍ତର ଧାର୍ମିକ ଓ ସାମ୍ଭବତଃ ଶେତ୍ରରେ
ଜାଗରଣରେ ମୁଗରୁପେ ସ୍ଵୀକୃତ ଏବଂ
ଉତ୍ତର-ଧାର୍ମିକ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ବହୁ ବିଦେଶୀ
ପଥିକୃତ୍ ମାନଙ୍କ ଅକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରମଦାନ ଉର୍ତ୍ତବ
ଓ ସ୍ମରଣୀୟ ।

କିଛିଦିନିକ ଦେବଶକ୍ତ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଯେଉଁ
ନାମମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିଥିଲା, ବୁଝାପ
ଏକଖଣ୍ଡ ମାତ୍ର ପୁଲଭ ଥିଲା କି ନା ଶେତ୍ର
ବେଦ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଆରଣ୍ୟକ, ଉପନିଷଦ,
ଉପାନ୍ୟାସ, ମହାଭାରତ, ସ୍ମୃତି, ପୁରାଣ, ଦର୍ଶନ,
ସଂସ୍କୃତ କାବ୍ୟ ଓ ନାଟକାଦି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁ
ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଫଳରେ ହିଁ ଅତ୍ୟାଧିକ
ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଅଛୁ । ଏହି ପ୍ରାପ୍ତି ଓ ଅତ୍ୟାଧିକ
କାହାଣୀ ଏଠାରେ ସମ୍ୟକ୍ ଭାବରେ ଆଗଭବିତ ।

୧୨୦୭ ଖ୍ରୀ:ଅ:ରେ ଫାଦାର ରଚାର୍ତ୍ତ କି କେ
ନାମକ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟୀୟ ଧର୍ମପ୍ରସାରକ
ମାତୃର ନାମକ ନଗରକୁ ଆଗମନ କରିଥି । କେଉଁ
ଦାକ୍ଷିଣାତ୍ୟର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ପରାଜିତ

ପର୍ବପ୍ରଥମେ ସେ ସଂସ୍କୃତଭାଷା ପୁସ୍ତକ ଭାବରେ
 ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତି, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଇଂରେଜ ; ତାଙ୍କର
 ନାମ ଉଲ୍‌ଲିନସ୍ । ତତ୍‌କ୍ରମେ ଉତ୍ତରାତ୍ମୀୟ
 ଅନୁବାଦ 'ଇଣ୍ଡିଆ କୋମାନା' ଦ୍ଵାରା ଲଣ୍ଡନ
 ନଗରୀରେ ୧୭୮୫ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ । ଏହି
 ଅନୁବାଦରୁ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଫରସୀ ଓ ପରେ ଜର୍ମାନୀ
 ଭାଷାରେ ରାଜ୍ୟ ଅନୁବାଦ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା ।
 ୧୭୮୪ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ କଲିକତାରେ 'ଏସିଆଟିକ୍
 ସୋସାଇଟୀ' ନାମକ ଗୋଟିଏ ସଂସ୍ଥା ସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ।
 ଏହି ସଂସ୍ଥା ପହିଳ ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ ପଣ୍ଡିତ ସାର୍ ଉଲ୍‌ଲିନସ୍
 ଜୋନ୍‌ସଙ୍କ ନାମ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ । ସାର୍
 ଜୋନ୍‌ସ ୧୭୮୧ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ କଲିକତା ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟର
 ବିଭାଗପତି ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇ ବଙ୍ଗଦେଶକୁ
 ଆଗମନ କରନ୍ତି । ସେ କହୁ ପ୍ରାତ୍ୟ ଭାଷା ଶିକ୍ଷା
 ପୂର୍ବକ ଏ ଦେଶକୁ ଆସି ବିଶେଷ ଯତ୍ନ ସହକାରେ
 ସଂସ୍କୃତଭାଷା ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତି । ସେ ମହାକବି କାଳିଦାସ-
 ଜ୍ଞର "ଅଭିଜ୍ଞାନ" ଶାକୁନ୍ତଳନ୍" ନାମକ ମହାନାଟକର
 ଇଂରାଜି ଅନୁବାଦ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ଏହି ଅନୁବାଦ
 ପାଠକରି ଜର୍ମାନ କବି ଗ୍ୟୋଟେ ଅନନ୍ଦବିହାର ତିରରେ
 ଲେଖିଥିଲେ—
 "The most precious
 for which the West has ever been
 indebted to the East".

୧୭୮୭ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ ଗଉରୁର ହେଷ୍ଟିଙ୍ଗ୍
 ନାମକ ନାପାରିୟାଲ କ୍ରମି ହାଲହେଡ୍ ନାମକ
 ଇଂରେଜ ସଂସ୍କୃତ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କ ସହାୟତାରେ
 "The Code of Gentoo Law" ନାମକ
 ଇଂରେଜୀଭାଷାରେ ପୁସ୍ତକ ପ୍ରଣୟନ କରନ୍ତି ।
 ପୁସ୍ତକରେ ସଂସ୍କୃତଭାଷା ସମ୍ପର୍କରେ ଗୋଟିଏ
 ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସୂଚୀ ଏବଂ ଏହାହିଁ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର
 ପର୍ବପ୍ରଥମ ଇଂରାଜୀ ପ୍ରକାଶ । କର୍ଣ୍ଣେଲ
 ହାଉସ୍‌ଲେ ପେଦ-ସଂଗ୍ରହରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ
 ୧୭୭୮ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ ସୁପ୍ରସିଦ୍ଧ ପଣ୍ଡିତ
 ଅନନ୍ଦରାଜ ସାହାୟରେ ଜୟପୁରପତି
 ପ୍ରତାପସିଂହଙ୍କ ଗୁଣାଗାରରୁ ପାରସ୍ୟ
 ସହ ଉତ୍ତରାତ୍ମୀୟ ବେଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ।
 ସଂଗ୍ରହକରି ୧୭୮୯ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ
 ବ୍ୟାଜ ସାହେବଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଲଣ୍ଡନସ୍ଥ
 ନିରଫିୟମକୁ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତି । ଇତିପୂର୍ବେ
 ଗେଲ୍‌କୁଲ୍ ସାହେବ ବେଦ ସଂଗ୍ରହର
 ପ୍ରକାଶନ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଗ୍ରାହଣଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
 ପୋଲିୟରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସଂଗୃହୀତ
 ନାମକ Rosen ଉତ୍ତର
 ଉତ୍ତରାତ୍ମୀୟ ଅବଲୋକନ କରି ଭାରତ-
 ରାଜ୍ୟ ଚମତ୍କୃତ ହୋଇ-
 ପୂର୍ବରୁ ସେ ବେଦ-ଦର୍ଶନର ସୁଯୋଗ

Would'st thou the young year's
 blossom and the fruits of its decline ?
 And all by which the soul is charmed,
 enraptured, feasted, fed ?
 Would'st thou the earth and heaven
 itself in one sole name combine ?
 I name thee, O Sakuntala !
 and all atonce is said.
 (ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ)

କବିଗୁରୁ ଗ୍ୟୋଟେଙ୍କର ଏହି ସପ୍ତପଙ୍କ ଉକ୍ତି ପାଠକରି
 ଯୁଗେପରେ, ବିଶେଷତଃ ଜର୍ମାନ ବିଦ୍ଵାନମଣ୍ଡଳୀ
 ମଧ୍ୟରେ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର ସମସ୍ତ ଅନୁଶୀଳନ ଆରମ୍ଭ
 ହୁଏ । ଜୋନ୍‌ସଙ୍କ ପ୍ରୟତ୍ନରେ 'ଏସିଆଟିକ୍ ସୋସାଇଟୀ'
 ରୁ 'Asiatic Researches' ନାମରେ ବିବିଧ
 ତତ୍ତ୍ଵ ଓ ଗବେଷଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ୨୧ ଖଣ୍ଡ ଅନୁକ୍ରମେ ପୁସ୍ତକ
 ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ସ୍ଵୟଂ ଜୋନ୍‌ସ ବେଦ ସମ୍ବନ୍ଧରେ
 ବିବିଧ ମୌଳିକ ପ୍ରବନ୍ଧ ରଚନା କରିଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ
 'ଅନୁସଂହିତା'ର ଅନୁବାଦ କରି ଦେଶବିଦେଶରେ
 ପ୍ରଶଂସାଭଜନ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଜୋନ୍ସଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟ୍ୟରେ ବିଧି ପ୍ରେରିତ ଭାବରେ ଏ
 ଦେଶକୁ ଆସି ହେନେଲୀ ଚମାୟ କୋଲବ୍ରୁକ୍ ।
 ମ୍ୟାକ୍‌ସ୍‌ମୁଲର ତାଙ୍କୁ "The founder and
 father of true sanskrit scholarship
 of Europe" ବୋଲି ଅଭିନନ୍ଦିତ କରିଥିଲେ ।
 ସେ ନାନାସ୍ଥାନରୁ ପାଣ୍ଡୁଲିପି ସଂଗ୍ରହକରି ସମଗ୍ର ଦର୍ଶନ,
 ଐତିହାସିକ ଓ ବ୍ୟାକରଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଇଂରାଜୀରେ ଅନୁବାଦ
 କରିଯାଇଛନ୍ତି । ୧୮୦୫ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ ବେଦର ଅନୁବାଦ
 ବହି ସୁଭେଦୀୟ ବିଦ୍ୱାନ୍ ସମାଜରେ ସେ ବିସ୍ତୃତ ଉଦ୍‌ଘା-
 ତନ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର 'Sacred writing of
 the Hindus' ବା ବେଦତତ୍ତ୍ୱ ଖଣ୍ଡିତ ଉଦ୍‌ଘୃଷ୍ଟ
 ଗ୍ରନ୍ଥ ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହୋଇ ଆସୁଅଛି । ସେ ସର୍ବ-
 ପ୍ରଥମେ ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ସଂସ୍କୃତ
 ବ୍ୟାକରଣ ରଚନା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର 'On the
 Vedas' ନାମକ ପ୍ରବନ୍ଧ (୧୮୦୫) ବେଦବିଷୟକ
 ପର୍ବପ୍ରଥମ ଇଂରାଜୀ ପ୍ରବନ୍ଧ । ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟର ଏଇ
 ମହନ୍ ବିଦେଶୀ ସାଧକ ୧୭୭୫ ଖ୍ରୀ:ଅ: ଜନ୍ମ ତା ୧୫-
 ଠାରେ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ତନ୍ତ୍ରଗ୍ରନ୍ଥକରି ୧୮୩୭ ଖ୍ରୀ:ଅ: ମାର୍ଚ୍ଚ
 ତାଏ ରେ ଇହଲିଳା ସାଜ କରିଥିଲେ ।

କୋଲବ୍ରୁକ୍‌ଙ୍କ ପରେ ହୋରେସ୍ ହେମ୍ୟାନ୍ ଉଲ୍‌ଲ-
 ସନଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ । ୧୮୦୮ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ
 ସେ ଏ ଦେଶକୁ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ଉତ୍ତରଦେଶର
 ସୁଦୂର ଅନୁବାଦ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଭା
 ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂସ୍କୃତ ସାହିତ୍ୟର ଅନୁବାଦ ଉପରେ ହିଁ
 ବିକଶିତ ହୋଇଥିଲା । ମହାକବି କାଳିଦାସଙ୍କ କୃତି
 'ମେଘଦୂତ' ର ଅନୁବାଦର କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ସେ
 ପ୍ରଭୃତ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥିଲେ । ତତ୍‌କ୍ରମେ
 ସତୀକ 'ବିଶ୍ୱପୁରାଣ' ର ଅନୁବାଦ ଅତ୍ୟାଚର୍ଯ୍ୟ ଅଭିନ-
 ଶ୍ୱର କାର୍ତ୍ତବୀର୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସଂସ୍କୃତ-
 ଇଂରାଜୀ ଅଭିଧାନ ଓ ଭାରତବର୍ଷୀୟ ଧର୍ମ-ସଂପ୍ରଦାୟୀ
 ବୃତ୍ତିକର ବିବରଣ ସର୍ବଶେଷ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ।

ଭାଷାତତ୍ତ୍ୱ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଓ ପ୍ରାଚୀନ ଭାରତର ସତ୍ୟତା
 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଗବେଷଣା କରିବା ନିମନ୍ତେ ପରସା ଓ ଜର୍ମାନୀ
 ପଶ୍ଚିମୋନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାପ୍ରତି କ୍ରମେ ଆକୃଷ୍ଟ
 ହୁଏ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପରସା ପଶ୍ଚିମ ବାର୍ନୁଫ
 (Eugene Burnouf) ଙ୍କ ନାମ ଅଗ୍ରତରଣ୍ୟ । ସେ
 ସୁପ୍ରାଚୀନ ଜେଡ୍ ଭାଷା ସହିତ ବୈଦିକ ଭାଷାର ସାଦୃଶ୍ୟ
 ଆବିଷ୍କାର କରି ବୈଦିକ ଗବେଷଣାର ନୂତନ ଦ୍ୱାର
 ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଅସୁର (Assyria)
 ଦେଶୀୟ ଶକାଲିପିର ପାଠୋକାର କରି ସମଗ୍ର ପ୍ରତୀତ୍ୟ

ଓ ପ୍ରାଚ୍ୟ ପଶ୍ଚିତ ସମାଜର ବିସ୍ତୃତ ଉଦ୍‌ଘାଟନ
 କରିଛନ୍ତି । ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ଯେ, ବାର୍ନୁଫ
 ନ କରିଥିଲେ ରୋଥ, ମ୍ୟାକ୍‌ସ୍‌ମୁଲର, ବର୍ତ୍ତୁ
 ହାମ୍‌ବୋଲ୍‌ଡ୍ ପ୍ରଭୃତି ମନାସାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଭା
 ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥାନ୍ତା । ସୁବିଖ୍ୟାତ ମ୍ୟାକ୍‌ସ୍‌ମୁଲର
 ରୋଥ ବାର୍ନୁଫଙ୍କର ଦୁଇଜଣ ପଞ୍ଜରିଣୀ ।

ଜର୍ମାନ୍ ପଶ୍ଚିତମାନଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ପରେ
 ତତ୍ତ୍ୱ (Comparative Philology) ଏକ
 ନିକ ଭିତ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଗଲା ।
 ଉଲ୍‌ଲିୟମ୍ ଜୋନ୍ସ ପ୍ରକାର କରିଥିଲେ ସେ
 ଗ୍ରୀକ ଓ ଲାଟିନ୍ ପ୍ରଭୃତି ଭାଷା ମଧ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ
 ସାଦୃଶ୍ୟ ପରିଦୃଶ୍ୟ । ଜର୍ମାନ୍ ପଶ୍ଚିତ ପ୍ରୋଫେସର
 ପ୍ରମାଣ କଲେ ଯେ ବେଦକ ସାଦୃଶ୍ୟ
 ସେମାନଙ୍କର ଧାତୁ ଓ ବ୍ୟାକରଣ-ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ଏକ
 ଏ ବିଷୟରେ ୧୮୦୮ ଖ୍ରୀ:ଅ: ରେ ପ୍ରକାଶିତ
 "the Indian Language, Literature and
 Philosophy" ନାମକ ପ୍ରବନ୍ଧ ଅନୁରାଗ
 ଉଲ୍‌ଲିୟମ୍ ଉନ୍ ହାମ୍‌ବୋଲ୍‌ଡ୍, ବର୍ତ୍ତୁ, ଶ୍ରୀମ, ପୁରାଣ
 ପ୍ରଭୃତି ଜର୍ମାନ୍ ପଶ୍ଚିତରଣ ସଂସ୍କୃତ, ଜେଡ୍, ଲାଟିନ୍,
 ଯାବ, ଚିତ୍ତଚିନ ଓ କେଳିକ ପ୍ରଭୃତି ଭାଷା
 ଶିକ ଆଲୋଚନା ପୂର୍ବକ ଗୋଟିଏ ମୁନଶ୍ୱରୀ
 ଭାଷାର ଉଦ୍‌ପତ୍ତି ହୋଇଥିବାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ
 ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରଣୀତ "Comparative
 Grammar of the Aryan Languages"
 ଏ ବିଷୟରେ ଏକ ପ୍ରାମାଣିକ ଗ୍ରନ୍ଥ ରୂପେ ପରିଗଣିତ

Zur Litteratur and Geschichte
 Weda ନାମକ ସୁବିଖ୍ୟାତ ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା
 Roth ସାମ୍ରାୟ ନିରୁକ୍ତ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅନୁବାଦ
 ରଚନା କରି ବୈଦେଶିକ ରୁଦ୍ରସମାଜ ସମ୍ପର୍କରେ
 ମତିରର ଦ୍ୱାର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିଯାଇଛନ୍ତି ।
 ପଶ୍ଚିତ ହୁଇଗ୍‌ନାଙ୍କ ସହାୟତାରେ ସେ
 ଅଧର୍ବ ବେଦ ଆନୟନ କରି ବାବା ସହ ତାହା
 କରିଛନ୍ତି । ସେ ଓ ବୋଚ୍‌ଲିଙ୍ଗ (Boehtlingk)
 ଭାବରେ ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାର ଯେଉଁ ଅଭିଧାନ
 କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଜର୍ମାନୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ
 (Christian Lassen) "Indische Alter-
 mskunda" ନାମକ ଗ୍ରନ୍ଥ-ପ୍ରଣୟନରେ
 ଧାରଣ ପାଶ୍ଚିତ୍ୟ ଓ ପ୍ରତିଭାର ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ
 ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱସାହିତ୍ୟର ଗବେଷଣା କ୍ଷେତ୍ରରେ
 ନାୟ ଆର୍ୟ୍ୟ ବେଦାର ଯତ୍ନବୈତ (ଶୁକ୍)

ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ମହାଶୁଭ ସଂପାଦନାରେ ଏସ
 ଯେଉଁ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି, ପୁଣିତାରେ ତାହା
 ଅତ୍ୟୁତ୍ତମ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ସେ ପୁସ୍ତକ
 ଭାବରେ ଉତ୍କଳରେ ପ୍ରଥମ ମଣ୍ଡଳ ଓ ଶାଳକ ପ୍ରଣାତ
 ରାଜ୍ୟରେ ପଦପାଠ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ଏ ସମସ୍ତ
 ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପାଦନ ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରଫେସର ମ୍ୟାକ୍-
 ମୁଲର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବହୁଶୁଭ ପ୍ରଣୟନ କରି ବୈଦିକ
 ସାହିତ୍ୟର ଅଗ୍ରଦୃଷ୍ଟି ଓ ଭାରତର ଅତୀତ ଗୌରବ
 ବହୁ ପରିମାଣରେ ସମୃଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କରି ସାଧନା
 ଓ ମନାଷା ବଳରେ ବୈଦିକ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥନିର୍ଣ୍ଣୟ ଓ
 ବେଦାଲୋଚନା ଅନେକଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବପର
 ହୋଇଅଛି ।

ଯେଉଁ ସମସ୍ତ ଭାରତୀୟ ପଣ୍ଡିତ ସାମ୍ବାଦୀ ପ୍ରଖ୍ୟାତ-
 ରେ ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟର ଆଲୋଚନା କରି ଗୁଣ ପ୍ରଣୟନ
 ଓ ପ୍ରବନ୍ଧାଦି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
 ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତୀୟ, ଦକ୍ଷିଣ କୃଷ୍ଣନୋହନ, ଦକ୍ଷିଣ
 ରାମଦାସ, ଦଃ ଶତପଥୀ, ଅରୁଣ ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ତାଳ-
 ଗଙ୍ଗାଧର ତିଳକ, ରମେଶଚନ୍ଦ୍ର ଦତ୍ତ, ସ୍ୱାମୀ ଦିବେକା-
 ନନ୍ଦ, ପଣ୍ଡିତ ହରପ୍ରସାଦ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଅରୁଣ ରମେଶଚନ୍ଦ୍ର
 ତ୍ରିବେଦୀ ପ୍ରଭୃତି ମନାଷାବୃନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣୀୟ ଓ
 ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରଂପରା
 ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟର ଚର୍ଚ୍ଚା ଓ ଅନୁଶୀଳନ
 ଯେ ଏକାନ୍ତ ଅବଶ୍ୟକ, ତାହା ଅତି ସୁଧାସମାଜରେ
 ସର୍ବତ୍ର ସ୍ୱୀକୃତ । ତେଣୁ ଆଧୁନିକ ଭାରତର ମନାଷା-
 ମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ବୈଦିକ ସାହିତ୍ୟର ଦୁଗୋପଯୋଗୀ
 ଆଲୋଚନା ଓ ଅର୍ଥଭାଷ୍ୟ ଦେଖାଯାଆ ଅଣା କରିବା
 ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏ ସକଳ ସୁରକ୍ଷା ଓ ବରଣୀୟ ବିଦେଶୀ
 ସାଧକମାନଙ୍କର କୃତି ଓ କୃତିତ୍ୱର ଗୌରବ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ବ
 ତିରରେ ସୁରକ୍ଷ କରିବା ଦେଶ ଓ ଜାତି ପକ୍ଷରେ ଏକ
 ସ୍ୱାଭାବିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

'ବୈଦିକ ଗବେଷଣା'ର ଆଲୋଚନାମାଳାରୁ ଉପାଦାନ ଗୃହୀତ ।

ଯେ, ଚିତ୍ତ ବିଭାଗ
 ଯେଉଁ ଶବ୍ଦକୁ ବିଦ୍ୟାଧର କଲେକ
 କଲେକ

କୃଷ୍ଣ-ଚେତନା ସଂଘ ସଭ୍ୟଙ୍କ

କୃଷ୍ଣ-ଚେତନା ସଂଘର ସଭ୍ୟମାନେ କେହି କିଛି କିଛି
ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡି କନସାୟାସ
ସାମ୍ନାରେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି—ଓଡ଼ିଶାର ପୁରୁତନ ମୁଖ୍ୟ
ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ଦାଶ ସେମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ISKCON
ସଭ୍ୟମାନେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରକୁ ନ ଚଲେ ସେ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ
କରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି—ଏ ସମ୍ପର୍କରେ 'ମୁଣ୍ଡି ମଧ୍ୟ'ର
ମତାମତ ଆଶା କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ..

ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶ

ଶ୍ରୀ ସୋମନାଥ ମିଶ୍ର

'କୃଷ୍ଣ-ଚେତନା' ନାମକ ବିଶ୍ୱସଂଘ (Inter-national Society of Krishna Consciousness—ISKCON) ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ବିଦେଶୀ ଯୁକ୍ତ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଓ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ କରିପାରିଛି । ଏହା ଗୋଟିଏ ବିଶୁଦ୍ଧ ଚୈତନ୍ୟ ସଂଘା ଏବଂ ଏ ସଂଘର ଲୋକେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଚୈତନ୍ୟ ମନ୍ଦିରରେ ମୂର୍ତ୍ତି । ଯୁଆଖେଳ, ନାଚ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେବନ, ନାସ୍ତ ଭୋଗ ଓ ଅବୈଧ ଯୌନ ବିଳାସ ସମର୍ପଣ ପରିତ୍ୟାଗ ନ କଲେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ସଂଘରେ ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ୍ରମେ ନିୟମ ପାଳନ କରି ବହୁ ବିଦେଶୀ ବିଦେଶୀ ଶ୍ରେତକାରୀ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଏହି ସଂଘରେ ଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି । ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ପ୍ରତ୍ୟହ ସକାଳ ୪ଟାରେ ଉଠି ନିତ୍ୟାର୍ଚନା ପରେ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି; ଭୋଗର ଗାତା, ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଚୈତନ୍ୟ ବଢ଼ିତାପୂର୍ବକ ପାଠ କରନ୍ତି । ତାହାପରେ "ହରେ କୃଷ୍ଣ ହରେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ହରେ ହରେ, ହରେ ରାମ ହରେ ରାମ ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ" ଏହି ମନ୍ତ୍ରମାଳା ଉପ ତା ବାର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି । ଦିନର ବାକି ସମୟ ସମାଧାନେ ପ୍ରଭୁର ବାର୍ତ୍ତ, ବହି ବିକ୍ରି, କୃଷି କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୃତିରେ ଖଟାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କରେ ଆଶ୍ରମ ସ୍ଥାପନ କରି ହସ୍ତକର୍ମ ଦ୍ୱାରା କୃଷି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ କରନ୍ତି । ସହରର ଅଦୂରର ଓ କଳ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମାପନ୍ନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ସରଳ ନୈମିତ୍ତିକ ଉପାୟରେ ତାଙ୍କ ନିର୍ବାହ କରିବା ଏମାନଙ୍କ ଗୁଡ଼ ।

ନିଶ୍ଚିତ ବହିଷ୍କୃତ ଅନ୍ୟକିଛି ପାଠ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ୍ ପ୍ରଭୁପାଦ ବେଦ, ଭଗବତ ଗୀତା, ଶୁଦ୍ଧ ସୁଖ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥମାନ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଅନୁବାଦ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କୃଷ୍ଣ-ଚେତନା ତାହାକୁ କରିବାପାଇଁ ପ୍ରାୟ ୬୦ ଶହ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ବହିଗୁଡ଼ିକ ହିନ୍ଦି ଓ ୧୦ଟି ବିଦେଶୀ ଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ବହିଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ "ଗତିବେଦାନ୍ତ ପୁସ୍ତକ ନ୍ୟାସ" ନାମରେ ଗୋଟିଏ ନ୍ୟାସ ୧୯୭୨ ଖାତା ଗଠିତ ହୋଇଛି । ବିଦେଶରେ ଭାରତୀୟ ଧର୍ମ ଓ ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଏହା ସର୍ବବୃହତ୍ ନ୍ୟାସ ।

ନ୍ୟାସ ଓ ସଂଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଶ୍ରୀମତ୍ ପ୍ରଭୁପାଦ ୧୮୯୬ ଯାକରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ୧୯୭୨ ଯାକରେ କଲିକତାଠାରେ ଗୌତାମୀ ମଠରେ ଯୋଗଦେଇ ୧୯୫୯ ଯାକରେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଗ୍ରହଣ କରି ୧୯୬୫ ଯାକରେ ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟଙ୍କ ସଦେଶ ପ୍ରଭୁର ବର୍ତ୍ତା ପାଇଁ ଅନେକ ସାତ୍ରା କଲେ । ପରବର୍ଷ ସେ ନିଉୟର୍କଠାରେ କୃଷ୍ଣ-ଚେତନା ସଂଘ ସ୍ଥାପନ କଲେ । ତାଙ୍କ ଅଧୀନ ତଥା ଓ ପ୍ରେରଣାରେ ୧୧ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଏହି ସଂଘର ଅଗଣିତ ଶ୍ରେତକାରୀ ଲୋକେ ଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପୃଥିବୀର ସବୁ ମହାଦେଶରେ ଏହି ସଂଘର ପ୍ରାୟ ୧୦୦ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି । ଆମ ଦେଶରେ କେନ୍ଦ୍ର ବୃନ୍ଦାବନ, ହାଇଦରାବାଦ, ମାଡ୍ରାସ (ନଗହାଟ) ପ୍ରଭୃତି ସ୍ଥାନରେ ୬ଟି କେନ୍ଦ୍ର ଅଛି । ମାଡ୍ରାସରେ ପ୍ରାୟ ୮ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ବ୍ୟୟରେ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ମହତ୍ତ୍ୱ ମନ୍ଦିର ତଥା ଆଶ୍ରମ ତିଆରି ହୋଇଛି । ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଓ ଚୈତନ୍ୟ ଦିନ ପ୍ରାୟ ୩,୦୦୦ ନିଃସ୍ୱ ପିଲାଙ୍କୁ ଏଠାରେ ଶେଷ ଦିଅନ୍ତାଏ । ହାଇଦରାବାଦ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

କୃଷ୍ଣ-ଚେତନାରେ ଯେଉଁ ଅନାକରଣ ଅପୁତ୍ର ଧରଣ ସେଥିପାଇଁ ଏମାନେ ଏମାନଙ୍କ ମହାଗୁରୁ ଓ ଅଭୟ ଶେଷ ରହିବେତାନ୍ତ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁପାଦଙ୍କ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ ଦେଖି ପାରୁଥିଲେ ଏ ସଂଘର
 ସଭ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ବୁଝି ନୁହଁ
 ବୋଲି କହୁନା ବରଂ ତତ୍ତ୍ଵ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଏପରି
 ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶକୁ
 ବଞ୍ଚିତ କରିବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ
 ଭଗବାନ ଭକ୍ତଙ୍କ ଦାସ ଚୋରି ବିଶ୍ଵାସ ଅଛି । ପୁରୁଷ-
 ମାନଙ୍କରେ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନାନା କାହାଣୀ ଅଛି ।
 ଯେଉଁମାନେ “ଦାର୍ଦ୍ଦିତା ଭକ୍ତି” ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିଥିବେ
 ତାହାପରେ ସେ ରମାୟଣ ଚଉତିଶା ବଳରାମ ଦାସ
 ବେଶ୍ୟାପତ୍ର ପିଠେ ଥୁଆ ଜଗନ୍ନାଥ ଭବ ପିଲେ ।

 ରଥଯାତ୍ରାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରାତ୍ରିରେ ବେଶ୍ୟା ଘରେ ରହି
 ଯାତ୍ରାଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଦ୍ରାଚିତ୍ତୁ ପିଲେ ।
 ରଥଯାତ୍ରାର ଘଣ୍ଟା ଓ ଦାଦ୍ୟ ସ୍ଵର ଶୁଣି ସିଧା ବେଶ୍ୟା
 ଗହ୍ଵରୁ ରଥ ଉପରକୁ ଚୋଡ଼ି ଅତି ନନ୍ଦନାଥଙ୍କ ବିଗ୍ରହକୁ
 କୁଣ୍ଡଳ ପକାଇଲେ ବେଳକୁ ସେକେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତରୀ
 କଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତର ହୋଇ ସେ ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ
 ପଳାଇଲେ । ସେଠାରେ ଅନୁପ୍ରେ ହୋଇ ବାଲିରେ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି କରି ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ପୂଜାରେ ଅନୁସ୍ରବ
 ହୋଇଗଲେ । ଏଥାହେଁ ଯେତେବେଳେ ଚାଣିଲେ ପୁଣି
 ଏବଂ ସବୁ ଉପାୟ ପ୍ରୟୋଗ କରାଗଲେ ପୁଣି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ
 ରଥ ପାହୁଣ୍ଡେ ପୁଣି ଉତ୍ତରୀ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ରାଜାଙ୍କୁ
 ସ୍ଵପ୍ନାଦେଶ ହେଲା ଯେ ଭକ୍ତ ବଳରାମ ଦାସ ଅପମାନିତ
 ହୋଇ ପିତାରୁ ରଥ ଉତ୍ତରୀ ହେବ ଏବଂ ରଥ ଉତ୍ତରୀକୁ
 ହେଲେ ବଳରାମ ଦାସଙ୍କୁ ରଥ ପାଖକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି
 ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ “ଦାର୍ଦ୍ଦିତା ଭକ୍ତି”ର
 ବଳରାମ ଦାସ ସମ୍ପାଦ ଅଧ୍ୟାୟରୁ କେତେପଦ ଜଣେ
 ନକରି ରହିପାରୁ ନାହିଁ ।

 “ଭକ୍ତ ମୋହର ଶରୀର
 ମୁହିଁ ତାହାର ପ୍ରାଣେଶ୍ଵର ।”
 * * * * *
 “ତୁ ଯେ ଆପଣେ ନୃପରାଜ
 ଦାସକୁ କୋଳେ ତପାଇଣ ।
 ଅନେକ ଗହେଇ କରି
 ଘେନି ଆସିବୁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ବସାଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ
 ବାନ୍ଧିବୁ ପାଟଶାଢ଼ୀ ମାଥେ ।
 ବୋଲିବୁ ଯାତ୍ରା ବେଶେ କବ
 ତେବେ କରି ରହୁବେ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ ଦେଖି ପାରୁଥିଲେ ଏ ସଂଘର
 ସଭ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ବୁଝି ନୁହଁ
 ବୋଲି କହୁନା ବରଂ ତତ୍ତ୍ଵ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଏପରି
 ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶକୁ
 ବଞ୍ଚିତ କରିବା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ
 ଭଗବାନ ଭକ୍ତଙ୍କ ଦାସ ଚୋରି ବିଶ୍ଵାସ ଅଛି । ପୁରୁଷ-
 ମାନଙ୍କରେ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନାନା କାହାଣୀ ଅଛି ।
 ଯେଉଁମାନେ “ଦାର୍ଦ୍ଦିତା ଭକ୍ତି” ପୁସ୍ତକ ପଢ଼ିଥିବେ
 ତାହାପରେ ସେ ରମାୟଣ ଚଉତିଶା ବଳରାମ ଦାସ
 ବେଶ୍ୟାପତ୍ର ପିଠେ ଥୁଆ ଜଗନ୍ନାଥ ଭବ ପିଲେ ।

 ରଥଯାତ୍ରାର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରାତ୍ରିରେ ବେଶ୍ୟା ଘରେ ରହି
 ଯାତ୍ରାଦିନ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଦ୍ରାଚିତ୍ତୁ ପିଲେ ।
 ରଥଯାତ୍ରାର ଘଣ୍ଟା ଓ ଦାଦ୍ୟ ସ୍ଵର ଶୁଣି ସିଧା ବେଶ୍ୟା
 ଗହ୍ଵରୁ ରଥ ଉପରକୁ ଚୋଡ଼ି ଅତି ନନ୍ଦନାଥଙ୍କ ବିଗ୍ରହକୁ
 କୁଣ୍ଡଳ ପକାଇଲେ ବେଳକୁ ସେକେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତରୀ
 କଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତର ହୋଇ ସେ ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ
 ପଳାଇଲେ । ସେଠାରେ ଅନୁପ୍ରେ ହୋଇ ବାଲିରେ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି କରି ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ପୂଜାରେ ଅନୁସ୍ରବ
 ହୋଇଗଲେ । ଏଥାହେଁ ଯେତେବେଳେ ଚାଣିଲେ ପୁଣି
 ଏବଂ ସବୁ ଉପାୟ ପ୍ରୟୋଗ କରାଗଲେ ପୁଣି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ
 ରଥ ପାହୁଣ୍ଡେ ପୁଣି ଉତ୍ତରୀ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ରାଜାଙ୍କୁ
 ସ୍ଵପ୍ନାଦେଶ ହେଲା ଯେ ଭକ୍ତ ବଳରାମ ଦାସ ଅପମାନିତ
 ହୋଇ ପିତାରୁ ରଥ ଉତ୍ତରୀ ହେବ ଏବଂ ରଥ ଉତ୍ତରୀକୁ
 ହେଲେ ବଳରାମ ଦାସଙ୍କୁ ରଥ ପାଖକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି
 ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ “ଦାର୍ଦ୍ଦିତା ଭକ୍ତି”ର
 ବଳରାମ ଦାସ ସମ୍ପାଦ ଅଧ୍ୟାୟରୁ କେତେପଦ ଜଣେ
 ନକରି ରହିପାରୁ ନାହିଁ ।

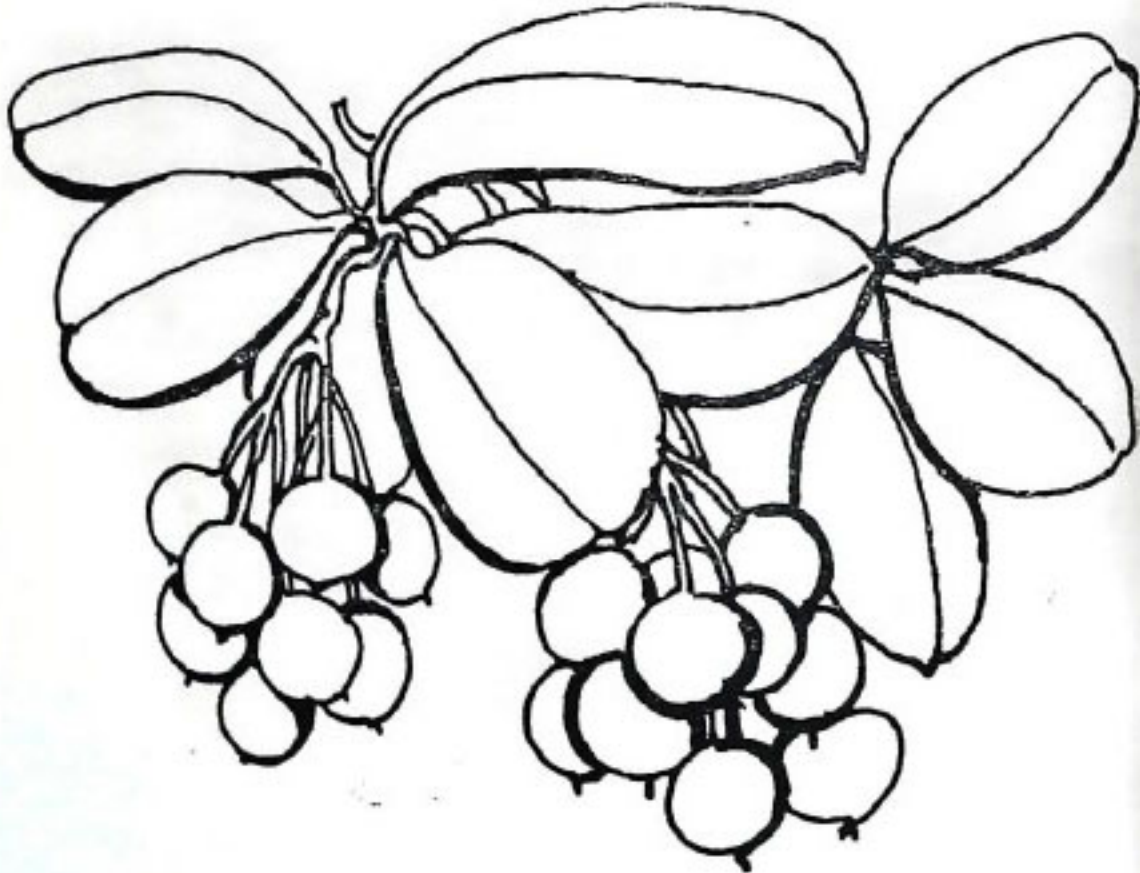
“ଭକ୍ତ ମୋହର ଶରୀର
 ମୁହିଁ ତାହାର ପ୍ରାଣେଶ୍ଵର ।”
 * * * * *
 “ତୁ ଯେ ଆପଣେ ନୃପରାଜ
 ଦାସକୁ କୋଳେ ତପାଇଣ ।
 ଅନେକ ଗହେଇ କରି
 ଘେନି ଆସିବୁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ବସାଇ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ
 ବାନ୍ଧିବୁ ପାଟଶାଢ଼ୀ ମାଥେ ।
 ବୋଲିବୁ ଯାତ୍ରା ବେଶେ କବ
 ତେବେ କରି ରହୁବେ ।

ନୋହିଲେ ନ କେଇ ଉପ
 ହେ ଶକ୍ତା କହିଲିଟି ପତ ।"
 * * * *
 "ଭକତ ଯିବ ମୋର ଯେଣେ
 ଦୁହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବି ତେଣେ ।"

ସ୍ୱୟଂ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଏପରି ବାଣୀ ଥାନ ପୁରୁଣ ବର୍ଣ୍ଣିତ
 ହୋଇ ଥିବାରୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାହାଣୀ ଉପରେ ଜୋର ଦେଇ
 ଭକ୍ତ ଶ୍ରେୟୋକାମୀମାନଙ୍କୁ ବାଙ୍କ ଦର୍ଶନରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା
 ଜଗନ୍ନାଥ ଧର୍ମାନୁଗୋଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । "ଦାର୍ଡ଼୍ୟତା
 ଭକ୍ତି"ରେ ଏପରି ଅନେକ ବାହାଣୀ ଅଛି ଏବଂ ସେ
 ସବୁର ପାର ହେଲା ବସ୍ତାକ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା
 ଭଗବାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରେ ଅତି ପବିତ୍ର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର
 ଅଭିନନ୍ଦନୀୟ ।

ଅଭ. ଏ. ଏସ୍. (ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ)
 D-6, କଲ୍ଲନା କଲ୍ଲେନି
 ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨

ସରଳ-ପ୍ରାଣ ଭକ୍ତକାୟ ଜନତାର ଏପରି ଧର୍ମ ବିଶ୍ୱାସ
 ଥିବା ବେଳେ ପ୍ରଚଳିତ କୁସଂସ୍କାର ପୁରାତନ ଯୋଗ୍ୟ
 ବୈଷ୍ଣବ-ରୀତିରେ ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରୁଥିବା ଶ୍ରେୟୋକାମୀ
 ମାନଙ୍କୁ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶ ଅଧିକାର ବିଫଳ
 କରିତ । ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ପରିତ୍ସକନା କମିଟି ସେ
 ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଏ ସମସ୍ୟାର ଅନୁଚିନ୍ତା କରି ଶାନ୍ତି
 ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ଚିତ ନିଅନ୍ତୁ । ଏକଦା ଉପେକ୍ଷିତ ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର
 ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମନ୍ଦିର ପ୍ରବେଶ ବର୍ଜନୀୟ ଅନେକ-ବିଧି
 ହୋଇଥିଲା ବେଳେ ଅତି ପବିତ୍ର ବୈଷ୍ଣବ ଜୀବନ ପଦ୍ଧତି
 କରୁଥିବା କୃଷ୍ଣ-ଚେତନାପତ୍ନୀଙ୍କ ପ୍ରତି ବିପରୀତ ବିଚାର
 ଅନ୍ୟାୟ ହେଉଛି ଏବଂ ଏହା ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ
 ତୀର୍ଥଯାତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣୀୟ କରିବାରେ ଯୋଗ୍ୟ
 ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ।

ସଂଗୀତର ସୁରା

ପଂକ୍ତୁର ପକ୍ଷୀ ପକ୍ଷୀ ସବୁବେଳେ ସେ ବୁଲି ହୋଇ ରହୁଥିଲା—କିଏ
 ସେମିତି ତାର ଡେରା କାଟି ନେଇଛି—ତାର କଣ୍ଠକୁ କିଏ ସେମିତି
 ମୌନ କରି ଦେଇଛି—ଅଥଚ ଘାଟି ଅଠବେଶର ସେଇ ଗୀତମୟ
 ଲବନ..

ଶ୍ରୀ ଶରତ ଚନ୍ଦ୍ର ପରିଡ଼ା

ଘନଶ୍ୟାମର ପିତାଙ୍କ ମୋତେ ଭବିତ ଭବିତେଲ ।
 ଶେଷରେ ଏହା ହିଁ ସମ୍ଭବ । ଟି. ଟି. ର
 ଭିତରୁ କେହି ତାଣି ତାଣି ନିଜକୁ ଫୋପାଡ଼ି
 ପୁଣି କେଉଁ ଲାଭ ଆଶାରେ ?
 ଶେଷରେ ତ ତାର ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ

ଘନଶ୍ୟାମ 'ବହି' ଡୋକାନରେ ଘନଶ୍ୟାମ
 ପାଠକାଠାରୁ ତା' ସହ ମୁଁ ବେଶ୍ ପରିଚିତ
 ହୋଇଥିଲି । ତା' ଆଗରୁ ମୁଁ ଘନଶ୍ୟାମକୁ
 ସଂଗୀତରେ ସଂଗ୍ରହରେ ବୁଲି ଗୀତ ଗାଇ ଗାଇ,
 ଶିଳ୍ପୀ ଭଣିବାର ସମ୍ଭବ ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିବା ଏକ
 ଲୋକ ଭାବେ । ତାର ସଂଗୀତମୟ ଦୃଷ୍ଟି ଓ ଡାକଦାଉ
 ମୋତେ ବହୁ ସମୟରେ ମୁଗ୍ଧ କରିଛି ।
 ଘନଶ୍ୟାମଙ୍କ ତାକୁ ପ୍ରଥମ ଯେଉଁଦିନ ଦେଖିଲି,
 ସେହି ସମୟରେ ମୋ ମୁହଁରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିଲା:
 'କେତେ ସରଳ'।

ତାର ପୁଂଖର କାହାଣୀ କହିଥିଲୁ କିପରି
 ପୁସ୍ତକରେ ଟି. ଟି. ର ଜାବାଣୁ ପ୍ରବେଶ
 କେହି ବହି ତାଙ୍କର ତା' ମୁଣ୍ଡରେ ହଠାତ୍
 ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ । ତାପରେ ଆରମ୍ଭହେଲା ଚିକିତ୍ସା—
 ଡାକ୍ତର ଓ ଇଂରେଜ୍ ସର୍ଜନ୍ । ଶେଷରେ ଉଦ୍‌ପୁର
 ହସ୍ପିଟାଲରେ ନିଆଯାଇ ଜୀବନ । ଅବଶେଷରେ
 ଟି. ଟି. ର ମୁକ୍ତି ପାଇଲା ଘନଶ୍ୟାମ । ମୁକ୍ତି
 ପାଇବାପରେ କିମ୍ପା ଘନଶ୍ୟାମ ତାଣିଲୁଯେ ତାକୁ ତାର
 ଚାକାଟି ଏଥର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ ।
 କିନ୍ତୁ କେହିକେତେ ଲକ୍ଷକଲି ଘନଶ୍ୟାମର ବସ୍ତ୍ରରେ
 ଶେଷର ସର୍ଗ ।

ମୋତେ କାଳେ ଟି. ଟି. ହେଲା ମୁଁ ଅନବରତ
 ତାର ଗୀତ ସଂଗ୍ରହରେ ବୁଲିବାରୁ । ଏଥିପାଇଁ
 ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଗୀତ ଗାଇ ସଂଗ୍ରହରେ ସଂଗ୍ରହରେ

ବୁଲି ଯାଉଥିଲି । ଯଦି ପୁଣି ଗୀତ ଗାଇ ଗାଇ ବୁଲିବ
 କାଳେ ସେଗତା ଆରମ୍ଭରେ ବାହାରି ପଡ଼ିବ । ତାଙ୍କର
 ମୋତେ ଯାବଧାନ କରିଦେଇଛି ।" ମୁଁ କହିଲି
 "ବେଶ୍ ଭଲ କଥା । ତମେ ସଂଗ୍ରହର ସମ୍ପଦରେ
 ବୁଲି ବୁଲି ଚାଲି ଯିବୁ ବେଶ୍‌ରେ କରିବା ଅପେକ୍ଷା
 ଏହା ବରଂ ଭଲ—ଏଇ ବହିଡୋକାନର ପଞ୍ଜୀ ତଳେ
 ବସିବ, ଆଉ ମାତ୍ର ଶେଷରେ ତମ ପାଠକାଠକ
 ପାଠକ । ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମ ନାହିଁ, ଉନ୍ମତ୍ତ ନାହିଁ ।
 ତମର ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସାୟ ଅପେକ୍ଷା ଏହା ବଡ଼ରୁଣେ
 ଭଲ ନୁହେଁ କି ?" କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲି, ଘନଶ୍ୟାମ ମୋର
 ଏ ମତସହ ଏକମତ ନୁହେଁ । ମନେହେଲା, ତାର
 ପୂର୍ବରୁ ଜୀବନକୁ କଳ୍ପନା ରୂପରେ ଚେଷ୍ଟା, ସେହି
 ଜୀବନର ସ୍ଵାଦପାଇଁ ସେ ଯେପରି ଲାଭାଯିତ ହୋଇ
 ଥିଲେ ! ମୁଁ ଏଥିରେ ଅଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହେଲି । ଧାନ ଜମାର
 ଅଧୁକ ଏକ ମୁଣ୍ଡରେ ବିତାଏ ବହି ଧରି ସାହି ସାହି
 ବୁଲି ଦିପସ୍ତରର ନିଆଁଧାଆ ଭଳି ଖୁସରେ ସିଝିବା
 ପୁଣି ଘନଶ୍ୟାମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଲୋଭନୀୟା ଏବଂ ଅନ୍ୟ
 ବା କେତେ ? ଗୋପାଲୁଣୀ, ଚନ୍ଦ୍ରିକା, ଓଷାକଥାର
 କେତୋଟି ବହି ବିକିଲେ କେତେବା ଲାଭ ? ବରଂ
 'ଗୁରୁବିନୋଦ' ବହି ଡୋକାନର ନିକଟତ ଜୀବନ ଓ
 ନିୟମିତ ଅନ୍ୟ ତା ଅପେକ୍ଷା ଯଥେଷ୍ଟ ଲୋଭନୀୟ ?
 କିନ୍ତୁ ଘନଶ୍ୟାମର ମନୋଭାବଟି ମୋତେ ହେତୁମୟ
 ମନେହେଲା ।

ଘନଶ୍ୟାମ ସହ ମୋର ଦେଖା ବହୁଦୂର ହୁଏ,
 କାରଣ 'ଗୁରୁବିନୋଦ'ର ଦର୍ଶ ସ୍ଵାଧୀନତା ପ୍ରକାଶକ
 ସୁଖାକେଶରୀ ମୋର ଦ୍ଵିତୀୟ ଉପନ୍ୟାସଟି ପ୍ରକାଶ
 କରିବାର ଭାର ନେଇ ଥାଆନ୍ତି । ସୁଖାକେଶରୀଙ୍କୁ
 ଉତ୍ତମ ଯେତୁଁ କରିବା ଲେଖା ପ୍ରଥମ କେତେକ ମୁଁ
 ଏକି ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖାରେ ହାତ ଦେଖାଏ ।
 ସୁଖାକେଶରୀଙ୍କ ମୂଳରେ କରିବା ପ୍ରକାଶ କରିବା
 ଅର୍ଥ କରିବାହିଁର ଭୁକ୍ତ ନିଜ ମୁଣ୍ଡରେ ଲଦି

ହୁଣ୍ଡିବା । କବିତା କହୁ କିଛିତ କିଏ ? ପଢ଼ିବାକୁ
 କାହାର ବା ସମୟ ଅଛି ? ତା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ
 ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖାଯାଉ । ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଓ ଭାବ
 ଯେତିକି ତରଳ ହୁଏ, ସେତିକି ଭଲ । ମୋର ପ୍ରଥମ
 ଉପନ୍ୟାସଟି ଶରମ ପିଠା ଭଳି ବିକ୍ରା ହୋଇ
 ଯାଇଛି । ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ମତରେ ଦୂତାୟତୀ ମଧ୍ୟ
 କାଳେ ସେଇ ଶୈଳ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ହେବ ।

ଏଣୁ 'ଗୁରୁବିନୋଦ' ଅନେକ ସମୟରେ ମୋତେ
 ଶିବାକୁ ହୁଏ ।

ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଦେଖିଛି ଘନଶ୍ୟାମ କୌଣସି ନା
 କୌଣସି ବହି ପଢ଼ିବାରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଛି । ମୁଁ ତାକୁ
 ପ୍ରମାଣଣ କୋଏ । କହେ—

"ପାଠାୟ ଘନଶ୍ୟାମ । ବେସ୍ତ ପଢ଼ିବାର ଅଭ୍ୟାସ
 କଲଣି ଦେଖୁଛି ।"

ଘନଶ୍ୟାମ କହେ—

"ଆଜ୍ଞା ହଁ । ଦୃଢ଼ାନନ୍ଦ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର କବିତା
 ପଢ଼ୁଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏ କବିତାର ବିନ୍ଦୁ ବିପର୍ଣ୍ଣ କିଛି
 ବୁଝି ହେଲାନି । ଏହା କବିତା ନା ଛେନା-ଗୁଡ଼ ?"

ମୁଁ ଘନଶ୍ୟାମର ଏ ରାଗଦେଖି ଚିତ୍କେ ହସିଲି, କହିଲି, —

'ବୁଝିଲ ଘନଶ୍ୟାମ । ଏ ସୁନ୍ଦର କବିତା ବୁଝିବାକୁ
 ହେଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ପଢ଼ିବାକୁ ହେବ, ବହୁତ
 ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ବିନା ଦେଖାରେ ଯେ
 ଏ ସୁନ୍ଦର କବିତା ବୁଝିଯିବ—ଏ ଆଶା ଛାଡ଼ ।"

ଘନଶ୍ୟାମ ବି ତାର ମତାମତ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ
 ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ିଲା । କହିଲା— (ଯେଉଁ କବିତାକୁ ପଢ଼ି
 ଅଳ କଷ୍ଟକୁ ଭଣି ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ତାହା କବିତା
 ନା ବସିତ ? ଏପରି କବିତା କାହା ହୁଏତକୁ ବୁଝିବା
 ଏମିତି କବିତା ଲେଖାହେଲେ କେତେ ଆଉ ନହେଲେ
 କେତେ ? ମୁଁ ଅଧିକ ପୁଚ୍ଚି ବଲିଲି । ଘନଶ୍ୟାମର
 ଫୋ ତ ମିଶ୍ର ନୁହେଁ ।

'ଗୁରୁବିନୋଦ'ର ସ୍ୱଳ୍ପ ବେତନ ଶ୍ରେଣୀ ଘନଶ୍ୟାମ
 ସହ ମୋର ଏହିପରି କିଛି ଆନ୍ତରିକତା ହୋଇ
 ଅଧିକାଂଶକେ ତିନେ ଶୁଣିଲି, ଘନଶ୍ୟାମ ଭୁଲିଯାଇଛି—
 ଭୁଲିଯାଇଛି ରସ୍ତାରେ ରସ୍ତାରେ ବୁଲି ବହି ବିକିବାକୁ
 ଶୁଣି ତାତୁ ହେଲି ।

ସେଦିନ ହୁଣ୍ଡାକେଶବାବୁ ପିଲେ । ଘନଶ୍ୟାମକୁ
 'ଗୁରୁବିନୋଦ'ରେ ନ ଦେଖି ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଥମେ

ତା' ବିଷୟ ପଚାରିଥିଲି । ହୁଣ୍ଡାକେଶବାବୁର
 ମତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଲା ।

ତାଙ୍କ ସୁନାଫ୍ରେମ୍‌ର ବକ୍ଷମାଟିକୁ ଦାନୀ ସୁନା
 ପୋରୁ ପୋରୁ ହୁଣ୍ଡାକେଶବାବୁ ଘନଶ୍ୟାମର ପଦାଧୀନ
 ବିଷୟରେ ଯାହା ଚିନ୍ତା କରିଥିଲେ କହିଲେ:

"ବୁଝିଲେ ସୁଧାଧାରୀ! ଅପଣ ତ କେତେ
 ମଣିଷ ତରିତ୍ର ବିଷୟରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଧିକ ବ'ଣ କହି
 ଘନଶ୍ୟାମକୁ ଏଠାର ନିରାପଦ ଜାଗନ, ନିରାପଦ
 ଓ 'ଗୁରୁବିନୋଦ' ଛାଡ଼ ତରଳ ଶାବନ ଛାଡ଼
 ଲୁଗିଲାନି, ଯେମିତି ଦୁଷ୍ଟକୁ ପାଟିଲୁ କଦଳୀ
 ଲୁଚେନି । ନବେତ୍ କି ସେ ଖାସ୍‌ତସରେ ବୁଝି
 ବହି ବିକିବାକୁ ଯାଆନ୍ତା ତାହାରଙ୍କ ନିଷେଧ ସତ୍ୟ ।"

ବକ୍ଷମାଟି ପୁନଶ୍ଚ ନାକରେ ଦେବାବେଳେ
 ବାଆଁହାତ ବିଶି ଅଙ୍ଗୁଳର ଦାନୀପତ୍ର
 ଅଙ୍ଗୁରୀୟଟି, ମୋ ଆଖି ସାମନାରେ ଝଲୁଣି ଉଠିଲା ।

ସତକଥା, ହୁଣ୍ଡାକେଶବାବୁ ବେଶ୍ ପୁରୁଷ
 ଧନୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେ, ଶ୍ରେଣୀକେତେ
 ସଂଖ୍ୟକ ପାଠ୍ୟବହି ଓ ଉପନ୍ୟାସ ଛପାଇ ପ୍ରକାଶ
 ମଧ୍ୟରେ ଅଗ୍ରଣୀ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ମୋର କବିତା
 ଲେଖା ବନ୍ଦ କରିବାରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରେରଣା
 କମ୍ ନୁହେଁ ।

ମୋର ଲେଖକମାନ କିନ୍ତୁ ସେଦିନ ଘନଶ୍ୟାମର
 ବେଶ୍ କେତେଟା ମିନିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତାକୁ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଏବଂ ଦିନେ ଦି'ପତ୍ରରେ ଆମ ଦୋଳପତ୍ର
 ଘରେ ବସି କିଛି ଲେଖିବାର ଉପହ୍ରମ କରୁଛି, କିଛି
 ଘନଶ୍ୟାମର ପୁଲକିତ ସ୍ୱର । ଦି'ପତ୍ରରେ
 ବି ସଙ୍ଗାତର ମୂର୍ଚ୍ଛନାରେ ଅନୁରଣିତ କରି
 ରାଉଥିଲା :

"କହ ହୁନୁ ମୋର କାନ୍ଦର କୁଗଳ
 ଲୁଗୁଗଳ ସର୍ବ କୁଗଳ"

ମରକତ ହେମ ବେନି କଳେକର
 ହୋଇ ନାଆନ୍ତି ନା ପୂର୍ବକି

କି ସୁନ୍ଦର ସେ ସ୍ୱର : ଶୋକ ଭରଣ ଦୋଳନ
 ପ୍ରତିଟି ଶବ୍ଦ, ପ୍ରତିଟି ସଂକ୍ତି କି ମେହାଳ ନିକୃତ
 ଅଶୋକବନର ସାତାଳର ଶୋକକୁାରେ ମୁଁ ହୁଏ
 ଯେମିତିକି ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଗଲି । ଏତ ଶାବ
 ସଂଗୀତ ନୁହେଁ, ଏହା ଜାଗନ, ଏହା ପ୍ରାଣ ଓ ମୃତ୍ୟୁ

ଦେଖିଛି. କହୁ ନାରୀଙ୍କ ଆଖିରେ ଦୁଃଖର ଭାସା,
ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ଯେମିତିକି ସଖୋତାଙ୍କର
ପୁରୁ ପୁରୁ ବ୍ୟଥାର ତରଙ୍ଗ । କହୁଛୁ ତ ପ୍ରବୋଧବାବୁ ।
ମୁଁ କରେ କଲ କାର ନୁହେଁ ? ମଣିଷର ଅନ୍ତରକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ
କରିବା ଏତେ କଳାକାରର ଧର୍ମ !”.....

ତା’ ନିଜରୁଆରେ ଏତକ ବ୍ୟକ୍ତକରି ଘନଶ୍ୟାମ ପୁଣି
ମୌନ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଘନଶ୍ୟାମକୁ ମନେପକାଇ
ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି, ତାକୁରଙ୍ଗ କତା ତାରିଦ୍ । ମୋ
ମନକଥା ସେ ଯେମିତିକି ଜାଣିପାରିଲା । କହିଲା:

“ତାକୁରଙ୍ଗ ଉପଦେଶ ଯାହାହେଉ ପରେ
‘ଗ୍ରହଣନୋଦ’ର ସେ ଜୀବନ ମୋତେ ରୁଖିଶ୍ୱାସ
କରିଦେଉଥିଲା । ମୁଁ କେମିତି ଅବରୁଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା
ଭଳି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲି । ମୋର ମନେହେଉଥିଲା,
ଯେମିତିକି ଏକ ପଞ୍ଜୁରୀରେ ମୁଁ ଏକ କରୁଣ ବିକଳ
ପକ୍ଷୀ । ମୋର ଡେଣା କିଏ ଯେମିତିକି କାଟି ଦେଇଛି ।
ମୋର କଣ୍ଠ କିଏ ଯେମିତି ଅବରୁଦ୍ଧ କରିଦେଇଛି ।
ମୋ ନିଜରୁ ମୁଁ ଯେପରି ଏକ ବିକଳକରଣ, ଏକ
ବିରୂପ । ଦୀର୍ଘ ଅଠବର୍ଷର ସେଇ ଗାତିମୟ ଜୀବନ ।
ବାରବର୍ଷରେ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରି ଏ ପେଶା ଆଉ ଅଠବର୍ଷ
ଧରି ସଂଗୀତର ସୁରଧୁନୀରେ କି ଆତ୍ମ ବିସ୍ତୃତ ହୋଇଛି
ମୁଁ । କି ମଧୁମୟ ସେଇ ଜୀବନ । କେତେ ହର୍ଷ ଓ
ଅନନ୍ଦର ଲହରୀ, ଦୁଃଖ, ଯନ୍ତ୍ରଣା, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଭିତରେ ବି
ଏକ ଅପାସୋର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ତାହା !.....ମୁଁ
ସେଇ ଜୀବନର ଲୋଭକୁ ଆଉ ଅବହେଳା କରିପାରିଲିନି
ପ୍ରବୋଧବାବୁ । କିମିତି ତା ପାଇଁ ?”

ତା’ ନିଜରୁଆରେ ସେ ଏକକଥା ବ୍ୟକ୍ତ କଲା । କିନ୍ତୁ
ମୁଁ ଘନଶ୍ୟାମକୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲିନି ।
ସ୍ତ୍ରୀଶାକ୍ଷରୀରୁ ମୁଁ ପ୍ରେରଣାରେ କହିବା ଲେଖା ବନ୍ଦ
କରିଦେଇଥିବା ପ୍ରବୋଧ କି ଉତ୍ତର ଦେବ ଘନଶ୍ୟାମକୁ ?
କେବଳ ତାର ଶୁଭ ମନାସିଲି ଓ ବିଦାୟ ଦେଲି ।

ରକ୍ଷା ଉପରୁ ପୁଣି ଉପି ଆସିଲା ଗୀତର ମୂର୍ଚ୍ଚନା :
“ଖଣ୍ଡି ଯେ ଖଣ୍ଡି ତୋର ପଞ୍ଚର କାଠି
ଖାଉଣ ଶିବେ ଶ୍ୱାନ ଶୁଗାଳ ବାଣି.....”

ମୁଁ ଆସି ବଦଳି କେତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ନିଶ୍ଚଳ, ନିର୍ବାକ
ରହିଯାଇଥିଲି । ସେହିପରି ରହି ତଥାକରି : “ଉତ୍ତରାନ,
ଘନଶ୍ୟାମର ମଙ୍ଗଳକର । ଟି. ବି. କବଳରୁ ତାକୁ
ରକ୍ଷାକର ପ୍ରଭୁ ।”

କେଶବ ଯେ ମଥୁରାକୁ ଗଲା
ତାହା ବୋଲେ ଚଲା ପୁତ୍ର ବାହୁଡ଼ି ନୋଇଲା.....
ବୋଲି । ଖଣ୍ଡିକ ଦେବି ମୁଁ କାହାକୁ
ଖାଇବାର ପୁତ୍ରଗଲା ମଥୁରା ପୁରକୁ.....

ଉପାସନା (କଟକ) ସୌଜନ୍ୟରୁ । (ମେ ୧୯୭୨ରେ ଓଡ଼ିଆ ଓ ପରେ ପରେ ହିନ୍ଦି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ଭାଷାରେ ଅନୁଦିତ ହୋଇ ଭାରତର ବିଭିନ୍ନ କେନ୍ଦ୍ରରୁ ପ୍ରକାଶିତ)।
ପ୍ରଥମ ଅ. କେ. ଦାସ ଶ୍ଳୋକାବଳୀ, କଟକ-୨

ପାଠ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଫିଲ୍ମକୁ ଦଣ୍ଡଦେବା ଶରତ କି ?

ଫିଲ୍ମକୁ ମଣିଷ କରିବା କର୍ତ୍ତୃନୂକାଳେ ସହଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ—ଏହା
ମଣିଷ କରିବାର ପଥ ନିଜେ ଜାଣି ନ ଥିବାରୁ ଅନେକ ପଦକ୍ଷେପ
ଦ୍ୱାରା ଗଠନକୁ ବାଧ୍ୟ ଭଳି ଅକାରଣେ ଦାମା ମା' ପିଲାମାନଙ୍କ
ଜୀବନ ବିପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି—ଶିଶୁଶିକ୍ଷାର ସ୍ୱଳ୍ପ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ ହେବେ
ଆଧାର—ଅସହଯୋଗ ଆଚରଣ ଶିଶୁପାଇଁ କଠିନ କୃତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ—
କେଣ୍ଡି ତାଡ଼ନା କାହିଁକି, କ୍ଷମଣ ଓ କେତେକେଲେ କର୍ତ୍ତୃକ
ଏ ସଫଳରେ ଏହି ଆଲୋଚନା....

ଶ୍ରୀ ସମୋଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି

ଫିଲ୍ମ ଏ ମଣିଷ ହେବେ । ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ।
ସେମାନଙ୍କୁ ମଣିଷ କରିବେ ତୁ ବାପା ମାଆଙ୍କର କେତେ
ଚିନ୍ତା । ଏପିପାଇଁ ଭୁଲି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବୟସରୁ ଫିଲ୍ମକୁ
ପାଠ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ କରଯାଏ । ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ
ସେ ଦିପତି ଭଲ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରି ଭଲ ମଣିଷ ହୋଇ
ପାରିବ, ଭବିଷ୍ୟତରେ ଉପାର୍ଜନକ୍ଷମ ହୋଇ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ହୋଇ ପାରିବ । ପାଠପଢ଼ା ଆରମ୍ଭ ବେଳକୁ ବ୍ରତୋ-
ପନୟନ ଜାନ-ଫାତା ପ୍ରଭୃତି ସଂସ୍କାର ସରିଥାଏ ।
କେହି କେହି ଅଭିଭାବକ ଫିଲ୍ମର ଜାତକ, ହାତ ଜତ୍ୟ ଡି
ଦେଖାଇ ଫିଲ୍ମ ବଦଳି ପଢ଼ିବ ସେ ବିଷୟରେ ଅନୁକୂଳ
ଓ ପ୍ରତିକୂଳ ସମ୍ଭାବନାମାନ ସଫଳତାର ଏପରିକି ଫିଲ୍ମ
ସାମ୍ନାରେ ବି ଆଲୋଚନା କରିଥାନ୍ତି । ଡେମାଣ୍ଡିଷ
କହିବା ଅନୁସାରେ ଏ ଫିଲ୍ମର ପାଠ ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି
ଫିଲ୍ମଟି ଶୁଣିଲା ମାତ୍ରେ ତା ମନ ନିରୁତ୍ସାହରେ ମରିଯାଏ ।
ସାଧାରଣତଃ ତୁଳ ପ୍ରକାର ଅଭିଭାବକ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ
ଶ୍ରେଣୀର ଅଭିଭାବକ ଫିଲ୍ମଟି ଖୁବ ଶୀଘ୍ର ସବୁ ପାଠ
ଅସତ କରି ନେଇ ବୋଲି ଭାରି ଓପିକ୍ଷ୍ୟ ଦେଖାଇ
ଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଫିଲ୍ମର ସାମାନ୍ୟ କିଛି ତୁଟି
ଦେଖିଲେ ଭାରି ବିଚଳ ହୁଅନ୍ତି । ଫିଲ୍ମ ସବୁବେଳେ ପାଠ
ପଢ଼ିବ ପୁଷ୍ପାମା କରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପାଠରେ ହସି
ଖେଳି ଦିଅଁ ତେଲି କରି ହୁମ ହୁମ ହେବ ନାହିଁ ।
ସୁଖୋପ ଶିଷ୍ଟ ଅପର ଶୀଘ୍ର ପାଠ ସାହସ କରିପାରୁଥିବା
ଫିଲ୍ମଟିଏ ସେ ହେବ । ସେପିପାଇଁ କିତା ଶାଫନ ପାଠ
ନ ଅସିଲେ 'ସଧ' ଯା ଦେଇ କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ଯା
ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋବର ଅଛି ଏବଂ ଅଧିକତା ଶାରିରୀକ ଦଣ୍ଡ
ମଧ୍ୟ ଏମାନେ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଏ ପ୍ରକାର ଅଭିଭାବକ
ମାନେ ନିଜ ଫିଲ୍ମଟିକୁ ତା ସାମ୍ନାରେ ପ୍ରସଂସା କରନ୍ତି
ନାହିଁ ଏହି ଭୟରେ ସେ କାଳେ ସିଏ ମନମୋଟିଆ
ହୋଇପିବ । ଦୂରୀୟ ଶ୍ରେଣୀର ଅଭିଭାବକ ହେଲେ

ଖାମଖିଆଲି, ଯାହା ଭାଷ୍ୟରେ ଥିବ ହେବ ସୁଖର
ସେମାନେ ଫିଲ୍ମକୁ ସଂସାରିତ କଂଜାକର ଏକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
ରଚିତ ଅଂଶ ମନେ କରି ତା ଭାଗରେ ତାଙ୍କୁ ଚଳି
ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଫିଲ୍ମଟି ବହିରାନ୍ତର ବା ବ୍ରତୋପ
ବୋଧେ ବହି, ଖାତା, ତଳ୍, ସେନସିର ବା ଚଳି ଥିବ
ଶୁଳକୁ ଯାଏ ଓ ସେଠାରୁ ପ୍ରତିଦିନ ଗୋଟିଏ କଲମ ବା
ସେନସିଲ ହଜାଇ, ହାତଗୋଡ଼, ସାର୍ଟକୁ ଯାହାକି
ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବର ହୋଇ, କାଗଜ ଓ ଖାତା ଚିରି, ନାହିଁ
ସଂପ୍ରାଣି କୁହାକ ଆସିଲେ ବି ବାହାର ଚଳି
ଭାଗଣି ନଥାଏ । ଦେହରେ ଦେହେ ଗା, ଶାଢ଼ି ଚଳି
ନଖରେ ମଳି ଭାରି, ତଥାପି ସେନସି ଚାରିଟି ଚେଟି
ଭୁଲୁ ନାତିରେ ସେମାନେ ଥାଆନ୍ତି । ଶୁଣି
ପାଠରେ ଗୋଟିଏ ସାହିତ୍ୟ ବହିରୁ ପଦ୍ୟ ବା ଉପାଖ୍ୟା
ପଢ଼ବା ଦେଖିଲେ ବାପା ଓ ମାଆ ଭାରି ସହ
ଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ପାଠପଢ଼ିବା
ଆଦୌ ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ । ମଞ୍ଜିଟିଏ ପୋଡ଼ି ଚାଲି
ଉପଯୁକ୍ତ ମାଟିରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଲୋକ, ଜଳ ଓ ବା
ପ୍ରଦାନ କଲେ ଦେଖିଲେ ଦେଖିଲେ ଉପ ହୋଇ ଚଳି
ମଣିଷର ଯତ୍ନରେ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ପୋକ, ଗୋରୁଖାଣ, ଚା
କତ୍ୟାଦିରୁ ରକ୍ଷାପାଳ ଗଛରେ ପଡ଼ିବେ ହୁଏ, ଚା
ଭଳି ସାନ ଫିଲ୍ମକୁ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ
ଚିଜ୍ଞାନସମ୍ମତ ପ୍ରସହର ଆବଶ୍ୟକ । ସେପିପାଇଁ
ଶାସନ ତଥା ଦଣ୍ଡର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ । ଏ ଶାସନ
ସଚିଶେଷ ଆଲୋଚନା କରଯାଉ ।

ଫିଲ୍ମଠାରୁ କୁହାଯାଏ ସକେତନ ଶିକା ସମ୍ଭାବନା
ସମସ୍ତେ କିଛିନା କିଛି ଶିଖୁଛନ୍ତି । ଆମର ପୂର୍ବ ଅନୁଭବ
ପରିପ୍ରେଷାରେ ଆମର ଆଚରଣରେ ଦେଖାଯାଉଛି
ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଚିନ୍ତାଲାଭ କୁହାଯିବ । ଶିକାଯୋଗୁଁ ଫିଲ୍ମ
ଆଚରଣରେ ବାସ୍ତବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ

କିନ୍ତୁ ପିଲା ଗୋଳମାଳ କଲବେଳେ ଦଣ୍ଡଦେବା
 ଅନୁଚିତ୍ କି ? ଅନେକ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଅଭିଭାବକ
 ଗୋଳମାଳ କଲବେଳେ ପିଲାଙ୍କୁ ଶାରିରୀକ
 ଦଣ୍ଡଦେଲେ ବୁଦ୍ଧି ଭବନ ପାଲଟି ।
 କିନ୍ତୁ ବହୁ ପରାଧୀନ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ
 ଦଣ୍ଡଦେଲେ, କୌଣସି ଅବାସ୍ତିତ ଅବରଣ ବିଦୁରତ
 ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ଅନୁଭବ ବୋଲି ତଥେ ବିଶିଷ୍ଟ
 ମନୋବିଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଅନୁସାରେ ଦଣ୍ଡଦେଲେ
 ଅବାସ୍ତିତ ଅଭ୍ୟାସ ଭୁଲିଯିବା ଦୂରୋପାତ ଅଟେ
 ଯୁଦ୍ଧ ପାଏନାହିଁ । ଘଟଣ ବା ଶ୍ରେଣୀ ବୃତ୍ତରେ ଗୋଳମାଳ
 କଲବେଳେ, ଯେଉଁ ପିଲାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଗଲା, ସେ
 ଦେହରେ ସେ ବୁଦ୍ଧି ହେଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତା'ର
 ପାଟିଦୁଃଖ କଟିବା ଅଭ୍ୟାସଟି ସାମୟିକ ଭାବରେ
 ଲୁଚିଗଲା, କିନ୍ତୁ ଅତୀତ ଦୁର୍ଦ୍ଦଳ ହେଲାନାହିଁ । ଯେତେ-
 ବେଳେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବାର ଅଶଙ୍କା ଧରନ୍ତି ସିବ,
 ସେତେବେଳେ ସେ ପୁଣି ପାଟିଦୁଃଖ କରିବ । ସୁତରାଂ
 ଦଣ୍ଡ ଦେବା ଫଳରେ କେବଳ ପିଲାର ଅବାସ୍ତିତ
 ଅବରଣଟି ପ୍ରତିରୋଧ କରାଯାଏ । ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ
 ଲୋପପାଇ ପାରେନାହିଁ । ଦଣ୍ଡଦେଇ ପିଲାର ପାଠଦ୍ୱାରା
 ଆରେଇ ନେବା ତେଣୁ ଦୁରାଶାମାତ୍ର ।

କିନ୍ତୁ ପିଲା ଗୋଳମାଳ କଲବେଳେ ଦଣ୍ଡଦେବା
 ଅନୁଚିତ୍ କି ? ଅନେକ ଶିକ୍ଷକ ଓ ଅଭିଭାବକ
 ଗୋଳମାଳ କଲବେଳେ ପିଲାଙ୍କୁ ଶାରିରୀକ
 ଦଣ୍ଡଦେଲେ ବୁଦ୍ଧି ଭବନ ପାଲଟି ।
 କିନ୍ତୁ ବହୁ ପରାଧୀନ ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ
 ଦଣ୍ଡଦେଲେ, କୌଣସି ଅବାସ୍ତିତ ଅବରଣ ବିଦୁରତ
 ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ଅନୁଭବ ବୋଲି ତଥେ ବିଶିଷ୍ଟ
 ମନୋବିଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ଅନୁସାରେ ଦଣ୍ଡଦେଲେ
 ଅବାସ୍ତିତ ଅଭ୍ୟାସ ଭୁଲିଯିବା ଦୂରୋପାତ ଅଟେ
 ଯୁଦ୍ଧ ପାଏନାହିଁ । ଘଟଣ ବା ଶ୍ରେଣୀ ବୃତ୍ତରେ ଗୋଳମାଳ
 କଲବେଳେ, ଯେଉଁ ପିଲାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଗଲା, ସେ
 ଦେହରେ ସେ ବୁଦ୍ଧି ହେଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତା'ର
 ପାଟିଦୁଃଖ କଟିବା ଅଭ୍ୟାସଟି ସାମୟିକ ଭାବରେ
 ଲୁଚିଗଲା, କିନ୍ତୁ ଅତୀତ ଦୁର୍ଦ୍ଦଳ ହେଲାନାହିଁ । ଯେତେ-
 ବେଳେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବାର ଅଶଙ୍କା ଧରନ୍ତି ସିବ,
 ସେତେବେଳେ ସେ ପୁଣି ପାଟିଦୁଃଖ କରିବ । ସୁତରାଂ
 ଦଣ୍ଡ ଦେବା ଫଳରେ କେବଳ ପିଲାର ଅବାସ୍ତିତ
 ଅବରଣଟି ପ୍ରତିରୋଧ କରାଯାଏ । ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ
 ଲୋପପାଇ ପାରେନାହିଁ । ଦଣ୍ଡଦେଇ ପିଲାର ପାଠଦ୍ୱାରା
 ଆରେଇ ନେବା ତେଣୁ ଦୁରାଶାମାତ୍ର ।

ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କରେ ପାଠଦର୍ଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିଲାକୁ ଲଳନ
 ପାଳନ କରିବ, ଦଣ୍ଡଦର୍ଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହା ଅର୍ଥାତ୍
 ଶାରିରୀକ ଦଣ୍ଡ ଇତ୍ୟାଦି ଦେଇ କଡ଼ାଶାସନରେ ରଖିବ,
 ଏବଂ ଖୋଳବସ୍ତୁରେ ପୁତ୍ର ପତ୍ନୀ ନିତ୍ରସି ଅବରଣ
 କରିବା ଭବିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ସେହିପରି
 ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଇଂରାଜୀ ସୂକ୍ତି, "spare the rod
 and spoil the child" ମଧ୍ୟ ଅନେକେ ଭଲେଖ
 କରିଥାଆନ୍ତି । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ପୃଥିବୀର ପ୍ରାୟ
 ସବୁଦେଶର ସରକାର ଗୋଟିମାନା ଠାରୁ ଅଧକମି
 ବେତ୍ତାଘାତ ଏପରିକି କେଲ୍ରେ ରଖିବା ଅତି ଦଣ୍ଡବିଧାନ
 କରି ସାମାଜିକ ନିୟମଣ ବାରି କରିଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ
 ଉଚିତ୍ରାଂରେ ଧାରକୁ ଆଡିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲେ ସ୍ୱତ୍ୱ
 ଉପାଦିତ ବିପରି ଶିକ୍ଷାଦାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କ୍ରମେ ଦଣ୍ଡଦେବୁ
 ପ୍ରାଧାନ୍ୟ କମକମ ଯିବ ପୁରସ୍କାର ଉପରେ କେଶା
 ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ମନୋବିଜ୍ଞାନ—ପରୀକ୍ଷାରୁ
 ଜଣପାଉଛି ଯେ ପୁରସ୍କାର ଦୁର୍ଲଭରେ ଦଣ୍ଡର ପ୍ରଭାବ
 ଅତି ସାମାନ୍ୟ ଓ ଅସ୍ଥାୟୀ । କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଓ କଠୋର ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ପିଲାଠାରେ
 ଏଭଳି ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଉଦ୍‌ବେଗ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯେ ଏହା-
 ଫଳରେ ଦଣ୍ଡଦେବା ଓ ଶିକ୍ଷଣ ଘୋର ଅପକାର ହୁଏ ।

ପାଠ ଉପରେ ସ୍ଵଳ୍ପ ନିୟମ ମନେକରି ଘରେ ରହିଯିବା
 ଫଳରେ କେତେକ ଶିକ୍ଷିତ ଅଭିଭାବକ ପିଲାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ-
 ଭାବେ ଦଣ୍ଡପ୍ରଦାନ କରିଥାଆନ୍ତି । ପଢ଼ାପାଠ ପଢ଼ାଉଥିବା
 ଠିକ୍ ଭାବେ ନମିନିଲେ, ଘେଲ୍, ବୁଲ୍‌ବାଡ଼ି, ବେତ
 ପ୍ରଭୃତିର ଅତିମୁଖ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ଅନେକେ କରିବାକୁ
 ପଛାନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହିପରି ଦଣ୍ଡ, କୋଡ଼ିଏ ଥର ବସ୍ତ୍ରଠ,
 ବେନି ବସିବା, କୋଡ଼ି ଉପରେ ଆସେଇବା ପ୍ରଭୃତି
 ଦଣ୍ଡମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟାଧିକ ଅପରାଧ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅତ୍ୟଧିକ
 ଦଣ୍ଡପ୍ରଦାନ ଫଳରେ ତାହାର ଭାବପ୍ରବଣତା ମୂଳକ
 ଅସ୍ଵାଭାବିକ ଓ ବିକୃତ ଆଚରଣ ଦେଖାଯାଏ ।
 ଦଣ୍ଡପାଇବା ଉପରେ ଆତ୍ମୀୟ ପାଠକମ ସୁଧନାହିଁ ।

ପୁରସ୍କାର ହେଉ—“ଯାହା କହୁତ ବା କରୁତ
 ତାହାର ପୁନର୍ବୁଦ୍ଧିକର ।

ଦଣ୍ଡହେ—“ଯାହା କରୁତ ବା କହୁତ
 ତାହାକୁ ବନ୍ଦ କର ।”

ଫଳରେ କ'ଣ ଯାହା ହୁଏ ? ଉଦ୍ଧ ଓ ଆଶଙ୍କା
 ଭିତରେ କେହି ଶୁଣୁଥିବା ସର୍ବନାମକ କଥା ବିଚାରକରିପାରେ
 ନାହିଁ । କିଛି ନୁହେଁ କିଛି ଶିଖିପାରେ ନାହିଁ ।
 ବେଶ୍ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ ଓ ଶିକ୍ଷା ବିଜ୍ଞାନୀଙ୍କ
 ମତରେ ଶିକ୍ଷାଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନାବଶ୍ୟକ ।

ପୁରସ୍କାର ଦେଇ ଜାଣିହେଉ ଏହା ଫଳରେ ପରେ
 ପିଲାଟି କେଉଁ ପ୍ରକାର ଆଚରଣ ଦେଖାଇବ ଅର୍ଥାତ୍,
 ପୁରସ୍କାର ଦେଇ ଆଚରଣର ପୂର୍ବସୂଚନା ଓ ପୂର୍ବାନୁମାନ
 କରଯାଇ ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରି ନୁହେଁ । ଦଣ୍ଡ
 ନିକେ ପିଲାକୁ ବରୁଣିବା ଆଚରଣ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ କହିବା
 ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ କହିବାରେ
 ବିଫଳ ହୁଏ ।

ଦଣ୍ଡର ଅନ୍ୟଏକ ମନ୍ଦ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛି । କେତେକ
 ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦଣ୍ଡଦେବା ଫଳରେ ମନ୍ଦ ଆଚରଣଟି
 ଦୂର ନହୋଇ ପିଲାଠାରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଯାଏ ।
 ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଦଣ୍ଡପ୍ରତି ପିଲାର ଭୟ ଓ
 ଶକ୍ତତା । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ, ବିଜ୍ଞାନରେ ରୁଚିରେ
 ପଢ଼ିପା କରୁଥିବାରୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡଦେବା ଫଳରେ
 ଦେଖାଯାଇଛି ଯେ, ଆରମ୍ଭ ସେ ଯେତେବେଳେ ବିଜ୍ଞାନରେ
 ପଢ଼ିପାକରୁଥିଲା ତା'ଠାରୁ ମାତ୍ରଦେବା ଫଳରେ ବେଶ୍
 ଧର ପଢ଼ିପା କରୁଛି । ସୁତରାଂ ଦଣ୍ଡଦେବାଟାହିଁ ପିଲାର
 ଗୋଟିଏ ବଦ୍ଧୋକ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଦାୟା ହୋଇଥାଏ ।

ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ପିଲା ପଢ଼ରେ
 ଦଣ୍ଡଦେବାର ଫଳାଫଳ ଦୁର୍ଭାବ୍ୟଭାବେ ହୋଇଥାଏ ।
 ଦଣ୍ଡର ପଢ଼ିମାଣ ଅନୁସାରେ ପିଲା ଦଣ୍ଡଦେଇଥିବା

ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦୃଶ୍ୟକରିବା ଓ ତା'ଠାରୁ ଦୂରରେ
 ରହିବା ଆରମ୍ଭକରେ । ସେ ବାପା, ଗୋଡ଼, ଶିଶୁ,
 ମାଲିକ—ଯେକେହି ହୁଅନୁନା କାହିଁକି ଦଣ୍ଡପାଇବା
 ପିଲା ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦୃଶ୍ୟଭାବ ପୋଷଣ କର
 ଏବଂ ପିଲାଟି ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ପାଇବା
 ଦୃଶ୍ୟକରିପାରେ । ଏପରିକି ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା
 ହୋଇ ସେ ଗୋଟିଏ ଖରପ ଆଚରଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠା
 ଆଉ ଗୋଟିଏ ତହୁଁକଳି ଖରପ
 ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିପାରେ । ଯେଉଁ ବାପା ତାକୁ
 ନିୟମ ନିରାକରି ଘରେ ରହିଥିବାରୁ ଦଣ୍ଡପାଇବା
 ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଅବଦେଶନ ସ୍ଵରରେ ଦୃଶ୍ୟଭାବ ପୋଷଣ
 ସେ ଏପରି କେତେକ କାର୍ଯ୍ୟକରିପାରେ ଯେଉଁଠି
 ତା ଅତ୍ୟନ୍ତ ମର୍ମାହତ ହେବେ ଓ ଅଧିକ
 ମାନସିକ ଆଘାତ ପାଇବେ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ,
 ସେ ବେଶାଭିଷେର ଘରକୁ ଫେରିପାରେ,
 ଅଧାରୁ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଚାଲିଯାଇପାରେ,
 ସୁଖିକରି ଖଟିରେ ଯୋଗ ଦେଇପାରେ, ଗର
 ଶୁଭକରଣୀଙ୍କୁ ପିଟାପିଟି କରିପାରେ । ଏହିପରି ବି
 ଦିନ ଦୁର୍ବଳ ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରି ଦଣ୍ଡପାଇବା
 ସେ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ଗଭୀର ମାନସିକ ଆଘାତ ଦେଖାଏ
 ସେହିପରି ସିଗାରେଟ୍ ଖାଇବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡ ଦେବା
 ସେ ହୁଏତ ଗୋପାଳ କରଦା, ବାବା ବସୋ
 ମାରି ସୁଆନା—ଏପରିକି ହିପ୍ପୋକ୍ରେଟ୍, ମାନ୍ସୁର
 ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ଖାଇପାରେ ।

କେତେକ ଜଣେ ମିଛକହି ସ୍ଵଳ୍ପ ଅନୁପସ୍ଥିତ ହେବା
 ତାକୁ କ'ଣ ଦଣ୍ଡଦେବା ଅନୁଚିତ୍ ? କେତେ ସ୍ଵଳ୍ପ
 ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ନିୟମ ନିରାକରି ଘରେ ରହିବା
 ପରେ ଏହା ଜଣା ପଡ଼ିଲେ ଅଭିଭାବକ ତାକୁ
 ଦଣ୍ଡଦେବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁଚିତ । ବର୍ଷ ବେଳେ
 ଅଙ୍ଗ ଚି ଇଂରାଜୀ ଗ୍ରାମୀଣ କରିନାହିଁ ଓ ଯେଉଁଠି
 କ୍ଲାସ୍ରେ ଲଜ୍ଜା ପାଇବ ବୋଲି ଯାଉନାହିଁ—
 ତାହାର ସହପାଠୀମାନଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରକାରରେ
 ସେଇ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରେ ଦୁର୍ବଳତା ବିପରୀତ ଦଣ୍ଡଦେବା
 ପାରିବ—ସେ ଦିନରେ ଅଭିଭାବକ ଉପମା
 ଆବଶ୍ୟକ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ଭରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ହୁଏତ
 ପାଠକ, ବିଦ୍ୟାଭ୍ୟାସରେ ଶାନ୍ତିରାଜ ଦଣ୍ଡର ଅଭାବ
 କୌଣସି ଉପଯୋଗିତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାଭାବ
 ବାହାରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆତଙ୍କକୁ ନିମ୍ନମୁଖ୍ୟ
 ଅସହଯୋଗମୂଳକ ମାନସିକ ଦଣ୍ଡ
 ପରିମାଣରେ ଅଛି । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ,
 ବିଜ୍ଞାନପଦର ଉପରେ ବା ପଢ଼ା ହେବାର

ଚଳୁଥିବା କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପ୍ରସାର ଦାସ ଓ ଅଧ୍ୟାପକ ଅଶୋକ
 କୁମାର ମିଶ୍ର ପୁରୁଣୋଡ଼ା ଜିଲ୍ଲାର ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗ ଉପରେ
 ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପରୀକ୍ଷାର
 ଠିକ୍ ଉତ୍ତରକଳେ ଗୋଟିଏ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ପ୍ରଶଂସା ମିଳୁଥିଲା ।
 ଉତ୍ତରକଳେ କିଛି ଶାସ୍ତ୍ରୀ ନଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀର ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗ
 ଉତ୍ତରକଳେ ସାମାନ୍ୟ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସକ୍ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଠିକ୍
 ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ପୁରସ୍କାର ମିଳୁ-
 ନଥିଲା । ପରୀକ୍ଷାରୁ ଦେଖାଗଲାଯେ ପୁରସ୍କାର ଦାନ
 ବିଷୟଟିକୁ ଶିକ୍ଷାକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ସାଧ୍ୟ ଏକା ସମୟ ନେଇ-
 ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶଂସା ପାଇଥିବା ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗର କୃତ୍ତି ଉତ୍ତ-
 କୋଟୀର ଥିଲା । କେ. ପି. ଦାସଙ୍କର ସମସ୍ୟାଟି ଏପରି-
 ଥିଲାଯେ, ସେ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ତାହା
 ଠିକ୍ ହେବ । ପ୍ରଶଂସିତ ଗୋଷ୍ଠୀର ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି
 ପାରିଲେ ସେ ଉତ୍ତରଟି ଯାକ ଉତ୍ତର ଠିକ୍ । ତେଣୁ
 ସେମାନେ କେତେକେଳେ ପ୍ରଥମଟି, କେତେକେଳେ
 ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଏହିପରି ଉତ୍ତର ଯାକ ଉତ୍ତର ବ୍ୟବହାର
 କଲେ । ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସକ୍ ପାଇଥିବା ଦଳର ପଲ୍ଲୀ ଗୋଟିଏ
 ଉତ୍ତର ଠିକ୍‌କୋଣି ଚାଣିବା ମାତ୍ରକେ (ଅର୍ଥାତ୍, ସକ ନ
 ପାଇ ଥିବାରୁ) କେବଳ ସେହି ଉତ୍ତରଟି କରତର
 ଦେଲେ । ଅନ୍ୟ ଦିନୋଟି ଉତ୍ତର ଠିକ୍ କି ନାହିଁ ପରୀକ୍ଷା
 କରି ଦେଖିଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ତର
 ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନର ବ୍ୟାପକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ
 ଦେଖିଲେ ପ୍ରଥମ ଗୋଷ୍ଠୀର କୃତ୍ତି ଅପେକ୍ଷାକୃତ କିଛି
 ବୋଲି ପ୍ରମାଣ ମିଳୁଛି ।

ପୁରସ୍କାର ବହୁ ପ୍ରକାରର ଅଛି । କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର
 ପରାପକ, ସମ୍ପାଦନକ ହେଲେ ତାହା ପୁରସ୍କାର ଭଳି
 କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ସାଧାରଣତଃ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ
 ସମ୍ପାଦନକ ପୁରସ୍କାର ପାଇଲେ ତାହା କରିବା ପାଇଁ
 ଅଗ୍ରହ କଲେ । ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥ ପିଲ୍ଲୁଦିନେ କରିବାର ପାଦ
 ପୁରସ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତାଙ୍କର ବାପାଙ୍କଠାରୁ ସେ କାଳରେ
 ପାଆନ୍ତୁ ବନ୍ଧା ପୁରସ୍କାର ପାଇଥିଲେ । ପୁସତ ତାଙ୍କର
 ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଓ ସାମଗ୍ରିକ ସାଧ-
 ନାକୁ ପିଲ୍ଲୁଦିନର ଏହି ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତି ପ୍ରଭାବିତ କରି-
 ଥିଲା । ବହୁ ପରୀକ୍ଷାରୁ ଜଣାଯାଇଛି ଯେ ପୁରସ୍କାର ହିଁ
 ଅବରଣକୁ ବୈଶାଳ୍ୟ କରେ । ଗୋଟିଏ ଘଟଣାରେ
 ପୁରସ୍କାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରୟୋଗକରି ଗୋଟିଏ ଦିନିକର୍ତ୍ତା
 ବସ୍ତୁର ବିଶେଷ ଆବେଶରେ ବାସ୍ତବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅଣା-
 ଯାଇପାରିଥିଲା । ନର୍ସରୀ ସ୍କୁଲର ସେ ଝିଅଟି ସବୁ
 ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଭାରି ଲଜକୁଳି ହୋଇଥାଏ ।
 ସେ ଅନ୍ୟ ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗ ସାଙ୍ଗରେ ନଖେଲି ପଢ଼ୁବେଳେ ଏକ-
 ଠିଆ ବାଗିଚାରେ ରୁଗୁଣ୍ଡେ । ଅନ୍ୟ ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗ ସହିତ ଏକାଠି

ହୋଇ ଖେଳୁ ଏଥିପାଇଁ ତା'ର ଶକ୍ତିମାନେ
 ଦେଖାଇଲେକି ସେ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ୟମକୁ ବ୍ୟ-
 ତା'ର ଏପ୍ରକାର ଆତ୍ମସେବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣି
 ଗୋଟିଏ ପୁରସ୍କାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଖଞ୍ଜାଗଲା । ଏହିକି
 ସ୍କୁଲରେ ଯେତେବେଳେ କେବଳ ଛିଡ଼ା ହେଲା
 ବେଳେ ଶିକ୍ଷକମାନେ ତା'ପ୍ରତି ମନୋଯୋଗ
 କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟସମୟରେ ସେ ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତ-
 ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବହେଳା କଲେ । ଏହିପରି କିଛିଦିନ
 ପରେ, ଝିଅଟିର ଆଚରଣରେ ଦୈନିକ ଶିକ୍ଷକ
 ଭାବ ପରିବର୍ତ୍ତନମୂଳକ ଭାବି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବସ୍ତୁ
 ଘଟଣାର ଦିନିକ୍‌ଦିନ ପରେ ତା'ର ଉତ୍ତର,
 ସ୍କୁଲ ଖେଳଣା ଆଦି ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ
 ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗଠାରୁ ଅଲଗା ବୋଲି ଜାଣିହେବ
 (ସ୍ତ୍ରୀଗିୟ, ୧୯୫୫) ।

ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢ଼ାରେ ଭଲ କରେ କେ-
 ବେଳେ ସେ ନଗଦ ପୁରସ୍କାର ଦେଇହେବ
 ନୁହେଁ । ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଗୌଣ ପୁରସ୍କାର ଦେଇ
 ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅବରଣରେ ବେଶ୍ କିଛି ସୁପକ
 ପାରିବ । କପ୍, ସିଲଭ୍ ମେଡାଲ୍, ସାଟିଫିକେଟ୍
 ଏହି ଗୌଣ ପୁରସ୍କାରର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ । ଏଗୁଡ଼ିକ ବିଧି
 କାହାରି ଶ୍ରେକ, ଶୋଷ କିମ୍ବା ଦୈନିକ ଅ-
 ପୁରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ପୁଣି ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗ
 ଦେଇ କୌଣସି ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇ ଦେଲେ ସେମାନେ
 ଭଲ କାମ କରିଥାଆନ୍ତି କିମ୍ବା ଦୁଷ୍ଟମା କରୁଥିବା
 କୁହାଯାଇ ପାରେ, ତୁ ୨୫ ମିନିଟ୍ ଶୋକମାଳ
 ତତେ ନାହିଁ ଓ ନେଲି ବକ୍ ଦି'ଟା ଦିଅଯିବ
 କଲେ ପିଲ୍ଲୁର ଶୋକମାଳ ଆତ୍ମସେ ବି କମିଯି-
 ତାକୁ ଶାରିରୀକ ଦଣ୍ଡଦେଇ ଅପୁଣ୍ୟ କରୁଥିବା
 ଜନ ବି ଆଉ ରହିବନାହିଁ । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର
 ପୁରସ୍କାର ଦ୍ୱାରା ବହୁ ମାନସିକ ଶ୍ରେଣୀର
 ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇପାରୁଛି । ଏହି ଆଚରଣ ନିୟ-
 ଠିକ୍ ମନୋବିଜ୍ଞାନରେ "Token Eco-
 ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

କିନ୍ତୁ ପୁରସ୍କାର ଦେବାରେ ଅସାଧ୍ୟମାନ
 ପୁରସ୍କାରର ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧା ଦିଗ ଦେଖାଯେ
 ପୁରସ୍କାର କେଉଁମାନେ ଦିଅନ୍ତି ? ବାପା, ମାଆ,
 ସଂପର୍କୀୟ ଅଭିଭାବକ ପ୍ରଭୃତି । ସେମାନେ ଯେ
 ବୟସାନୁରୂପେ ଆବଶ୍ୟକତା ଓ ଅଭିପ୍ରେକ୍ଷଣ
 ରେ ସେ କେଉଁ ପୁରସ୍କାର ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ବି-
 ନିମେନକୁ ପୁରସ୍କାର କରିବେ ପିଲ୍ଲୁଙ୍ଗ

କିଛି ପୁରସ୍କାର ପାଇଲେ ତା ଉପହାର ପାଇଲେ ସେ
 ତାହାକୁ ନିଜ ସଂପତ୍ତିରେ ଜମା କରିପାରେ । ଯଦି
 ଦିନ ସେ ପୁଷ୍ପାମା କରିଥିବ ତା ପରଦିନ ତା'ର ପକେଟ-
 ଖର୍ଚ୍ଚ ବନ୍ଦ ହେଯାଇପାରେ । କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲାବେଳେ
 ଅଲ.ଏ. ଶ୍ରେଣୀରେ ଦିନକୁ ଚାରିଅଣା ବି.ଏ. ଶ୍ରେଣୀରେ
 ଦିନକୁ ଅଠଅଣା, ଏମ.ଏ. ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ଦୈନିକ ଟଙ୍କା
 ଓ ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷ ଦୈନିକ ଦୁଇଟଙ୍କା କରି ପକେଟ ଖର୍ଚ୍ଚ
 ଦିଆଯାଇପାରେ । ପ୍ରବର୍ତ୍ତନରେ ଏହା ଠାରୁ କମ୍ ବା
 କେଣା ମଧ୍ୟ ଦେଲେ ଚଳିବ ।

ପାଠାଭ୍ୟାସର ନାମ ବାହାରେ ଯଦି ପିଲାଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟାମୀ
 ଅଧିକ ହୁଏ ତେବେ ତାହାକୁ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ଭୁଲାଇ
 ଦିଆଯାଉପାରେ । ଖୁବ୍ ଅପତ୍ୟ ହେଲେ କ'ଣ କରିବା
 ଭବିଷ୍ୟ ଓ କ'ଣ ନକରିବା ଭବିଷ୍ୟ କହି ଅପତ୍ୟଯୋଗ
 ମୁକ୍ତ ମାନସିକ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇ ଭଲ ଫଳ ମିଳିବାର
 ଦେଖାଯାଇଛି । ଯଦି ନିନ୍ଦାଦି ଶାରିରୀକ ଦଣ୍ଡ ଦେବାକୁ
 ପଡ଼େ ତେବେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଖରପ ଅଚରଣଟି ଦେଖିବାମାତ୍ର
 ହିଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶାରିରୀକ ଦଣ୍ଡଦେଇ ଅଶାନୁରୂପ
 ଉତ୍ତମ ଅଚରଣ ଦେଖିଲେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୁରସ୍କୃତ କରିବା
 ଅବଶ୍ୟକ । ଖାମୁଖିଆରୀ ଭାବରେ କେତେବେଳେ କଡ଼ା
 ଶାସନ, କେତେବେଳେ ସରୁକିଛି ହୁଗୁଳା ଏଭଳି
 ଅନିୟମିତତା ବାଧ୍ୟନାୟ ନୁହେଁ । ପିଲାମାନେ ଅନେକ
 ସମୟରେ ବାପା ମାଆଙ୍କର ସହିବା ସାମା ପରୀକ୍ଷା
 କରନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁକଥା ବାଣେ କରୁ-
 ଯାଇଛି ସେମାନେ ତାକୁ କେତେ ଯାଏ କରିପାରୁଛନ୍ତି
 ଜାଣିବା ଯାଏ ସେମାନେ ମନାକରୁ ଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଟିକୁ

ଅଧ୍ୟାପକ, ମନୋବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ
 ରେଭେନ୍ସା କଲେଜ, କଟକ

କରନ୍ତି । ଏପରି କଲେଜରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶାସନ କରିବା
 ଚାହୁଁ, କିନ୍ତୁ ତପେଇ ଦେବା ଭବିଷ୍ୟ ନୁହେଁ । ଅଧିକ
 ସମୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅସୁଖ ଓ ସ୍ତବ୍ଧତା ଦେଖାଯାଏ ।
 ଭୟ ଦେଖାଯାଏ ତାହାଖୁବ୍ ଭଲ ଫଳ ଦିଏ । ଉଦାହରଣ
 ସ୍ୱରୂପ, 'ଅଜି ବୋକପା ବାପ', ଦାଦା ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପରାଧ
 କୁହାଯିବ', 'ହଉ ଅଜି ସାର୍ ଆସନ୍ତୁ, ବହୁଛି', 'ଏ
 ଏପରି ହୁଏଲ୍ ପଠାଇ ଦିଆଯିବ' ବୋଲି ସାର୍ ମନ
 ଆଗରେ ଏକଥା ମୁକାବିଲ ହେବ' ଅପରାଧ କରୁଥିବା
 ଠାରୁ ପକେଟ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦିଆଯିବନାହିଁ । 'ଏପରି ମନ
 ତପେ ଆମେ ପୁରୀ ନେରୁନାହିଁ', ପ୍ରଭୃତି ଅପରାଧ
 ଓ ସ୍ତବ୍ଧତା ଦଣ୍ଡର ଦୁଷ୍ଟାମୀ । ନିଜର ଦୁଷ୍ଟାମୀ ପା
 ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦଣ୍ଡପାଇ ପରିବାରେ ମିଳିମିଶି ହେଉଥିବା
 ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧୂଳିନାରେ ଅସୁଖ ଓ ସ୍ତବ୍ଧତା ଦଣ୍ଡଦେଇ
 ଭଲକାମ ଦେଇଥାଏ ।

ନିଜର ବିଫଳତା ଓ ଅକୃତକାର୍ଯ୍ୟତା ଯୋଗୁ ମାନସିକ
 ଅଶାନ୍ତି ଭୋଗୁଥିବା, ଅଧିକ ଓ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରରେ ଭାଗ
 ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରିଥିବା, କିନ୍ତା ନିଜର ସୈନ୍ୟ
 ଅଭାବ ବୋଧରେ ପାଡ଼ିତ ହୋଇଥିବା ମାଆ
 ବାପାଟି ମାତ୍ର ଦୟାକରି ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ
 ନିଜ ନିଜର ମାନସିକ ଗ୍ରାନ୍ତିପତ୍ର—ଦଣ୍ଡ, ମାତ୍, ବା
 ବାଟଦେଇ ଜାହିର୍ ନକରନ୍ତି । ତାକୁ ରୋଗକୁହାଁ, ଶାନ୍ତି
 ଦୁର୍ବଳମନା, କିନ୍ତା ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିହିୟଶାନ୍ତି, କେ
 ଅଧ୍ୟାପକ କଲି ଗଢ଼ନ୍ତୁ ନାହିଁ । ପିଲାଙ୍କୁ
 ଅଚରଣ ଦଣ୍ଡ ଦେଇନୁହେଁ—ପ୍ରଶଂସା ଓ ପୁରସ୍କାର
 ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରନ୍ତୁ । ପାଠପଢ଼ାତ ସାମାନ୍ୟ ଚଣା ।

ମା ରା ବା ଇ

ଶ୍ରୀ ଜୟକୃଷ୍ଣ ବାରିକ

ମାରବ.ଇ ।

ଗାତ ଗା ।

ଲହଡ଼ାଇ ଲହଡ଼ାଇ ଅସୁ

ଗୋବନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁର.....

ଗାତ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ

ମୁଁ ହୋଇଯିବି

ଅଟେ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ।

ପଥପାଟ ଗ୍ରାମ ଓ ନଗର ବୁଲି

ଦେଖିବି ଅନେକ ପୁଅିକା,

‘ଆଖି’ ଦେଖିଲି ଅନ୍ଧାରର ଅନ୍ୟ ରୂପାଭାସ

‘ପାଦ’ ଚାଲିଲି ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ଉର୍ଦ୍ଧର ଶୃଙ୍ଗାନ ଉପରେ

‘ହାତ’ ଛୁଇଁଲି ଜୀବନର ଅସ୍ପଷ୍ଟିତ ଶବ୍ଦ

ଅନ୍ଧାରର ରୂପାଭାସ ବହୁଛି, ବହୁ

ପ୍ରତିବନ୍ଧକର ଶୃଙ୍ଗାନ ଜଳୁଛି, ଜଳୁ

ଅସ୍ପଷ୍ଟିତ ଶବ୍ଦର ଦାନ୍ତି ଦିଶୁଛି, ଦିଶୁ

କିଏ ବହୁଛି ?

କିଏ ଜଳୁଛି ?

କିଏ ଦିଶୁଛି ?

ତମର

ତାହାଣରେ-ବାମରେ

ରକ୍ତରେ, ପ୍ରାଣରେ

ପଦ୍ମର ବିଭେଧା ଅନେକ କଥା

ବୁଲୁଛନ୍ତି ପୋକପୋକ ଭଳି,

ଲହଡ଼ାଇ ଚାଲିଲି

ପୁଅିକା ଓ ଆକାଶର

ଆତ୍ମପ୍ରଭର ଘାଟ,

ଅଜନ୍ମ ହିଁ ନାହିଁ ଶୂନ୍ୟ ପାତ୍ରରେ

ହେଉ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶଣା ଉଡ଼ୁଛି

ଶିମ୍ବୁଳିତୁଳା ରୂପେ,

କେ ସତ୍ୟ,—ସତ୍ୟ ବୋଲି ମନେହୁଏନା

ହୁଏତ ସତ୍ୟର ଲାଳା

ନିରୂପାୟ ମହାଶୂନ୍ୟରୁ

ସର୍ବ ଦେଖି ଉଲ୍‌କାର ବିଳାୟମାନ ରୂପଧରି,

କାହିଁ ଭିତରର ସମସ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନ
ଏକାକୀତାରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛି
କ୍ଷେପସର ନିଶେଇ ଦୃଶ୍ୟ,
ସେ ଦୃଶ୍ୟ କଣ ?
ସେ କ'ଣ

ତମେ ନା ମୋର ସ୍ୱପ୍ନର ଶୀତଳାର ?
ସନ୍ଦେହ ଭିତରେ ତଳେଇ ଉଠେ ଦିଶ୍ୱାସ
ତର୍ପଣ ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ ଜାଣିଉଠେ ପ୍ରତୀକ୍ଷା
ଶରୀର ଭିତରେ ଚିତ୍କାର କରେ
ଦୁଃଖର ସମସ୍ତ ନଦୀର ଅସ୍ତର ତୋ ।
ତମେ ହୁଅଁଥିଲ

ଘର ଭିତରେ ମାନବଜନର
ଗୀତ ଶୁଣିବ, — ଶୁଣିଲ ନାହିଁ.....
କହିଥିଲ

କୌଣସି ଏକ ସ୍ୱପ୍ନରେ

ଉତ୍ତମ ବାମନାର

ଆତ୍ମୀୟ ରୂପାନ୍ତର ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ

ନୂତନର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବ, ଶୁଣିବ ନାହିଁ

ବିଭିନ୍ନ ଦୃଶ୍ୟ ଭିତରେ

ଉଦୟର ସଂଘରକ ମଧ୍ୟେଜାଗର

ଭୁବିପତେ

ନିପେକ୍ଷ ଚନ୍ଦ୍ରଲଗ୍ନର ଅବଲୁକ୍ଷିତ ଶିଳ୍ପରୂପ

ଆତ୍ମାର ନିବିଡ଼ କୌତୁକ

କାମ ହାତରେ ପାପୁଲିକ୍ତ ଛୁଇଁ

ଉତ୍ତୁଙ୍ଗ ଦେଖେ ମୋର ଶରୀର

ତାହାର ହାତରେ ପାପୁଲିକ୍ତ ଛୁଇଁ

ଭୂତ୍ୱରହେ ଶୀର ସମୁଦ୍ର ଆଡ଼େ

ମୁହଁର ଉଦ୍‌ଘାଟନ ।

ସବୁକଣ ଖାଲି

ଅପମାନସିକତାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ?

କି ଏ କେଉଁ ଆଡ଼େ ବୁଲେ ?

କେହି ବୁଝାନ୍ତେ ପାଏନା

ତମେ ନୁହଁ, ମୁଁ ନୁହେଁ

ସମ୍ୟାସୀ ନୁହେଁ

ଶୂନ୍ୟ ବି ନୁହେଁ.....

ସମ୍ପାଦକ ଅପ୍ତସର

ପୋ: ଅ: ଉତ୍ତମ

ଠି: ବାଲେଶ୍ୱର

ସମାଜର ସଂସ୍କୃତିର
ସ୍ୱାର୍ଥ

ସାହିତ୍ୟ କୃତ

ଆମ ପୁରୁଣର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି କାହାଣୀ ପ୍ରତ୍ୟାକ୍ଷ—ଅସତ୍ୟର ପରାକ୍ରମ
ଓ ସତ୍ୟର ବିଜୟ ପ୍ରତିପାଦକ କରିବା ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ—ସାହିତ୍ୟ
ଉପାଦାନ ସତ୍ୟ ସାଧନାର ଅନ୍ୟତମ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବ୍ୟତୀତ ଯଦ୍ୱ୍ୟ କିଛି
ନୁହେଁ—ପାଠକ୍ରୀ ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରତୀକ—ସେହି ଜ୍ୟୋତି ସତ୍ୟ,
ଅନୁପମ ଓ ଚରମ—ପରସ୍ପର କଟକଟି ପଥରେ ତାହା ମୁନ
ଧୁଏ ନାହିଁ କି ଶକ୍ତିର ଦୃବ ନାହିଁ—ଉପନୟନର 'ଏକ' ପଦ'
ପରି ସେ ଚର ଶବ୍ଦ—ଆଜ୍ଞାର ସାମାଜିକ ପରିପ୍ରକାରେ ସେହି
ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ସାଧନାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଦୂର ଦୂର ସ୍ୱରାଣୀୟ..

ଅଧ୍ୟାପିକା ଶ୍ରୀମତୀ ମନୋରମା ମହାପାତ୍ର

ସାହିତ୍ୟର ସଂସ୍କୃତି, ପରମ୍ପରା ଓ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମର ମୂଳ
ପ୍ରତୀକ, ତାହାକି ସାଂସ୍କୃତିକ ତଥା ବ୍ୟାପକ ।
ଧର୍ମର ସକଳ ପଦ୍ଧତି, ଧର୍ମାଚରଣର ରୀତି
ତଥା ପୂଜା ପାର୍ବଣ ବ୍ରତ ଗୁଡ଼ିକ ଏଭଳି
କୌଣସି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଯେ ଏହା ପ୍ରଜନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ
କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ପ୍ରକାଶ କରିବା ତଥା ପରିପୁଷ୍ଟ
କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ଏକାଧାରରେ
ସମାଜର ନିୟମାବଳୀକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି
ଧର୍ମ, ପୁସ୍ତକ, ନୈତିକ ବାଚାବରଣକୁ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ
କରିବା ପାଇଁ ସକଳ ମହୋତ୍ସବର ବର୍ଣ୍ଣାଦ୍ୟ ପୁସ୍ତକ
ସାହିତ୍ୟର ଅପରୂପ ଲିଖିତ୍ୟରେ ଶ୍ରୀମତୀ କବି
କବିତାରେ ସତ୍ ପ୍ରକୃତି ଜାଗ୍ରତ କରାଇବା
ପାଇଁ ଅନୁପମ, ଅନୁପମ, ଅର୍ଦ୍ଧଜନସ୍ୱାସ୍ଥୀ
ସାହିତ୍ୟର କୌଣସି ସଂସ୍କୃତିରେ ପରିକଳ୍ପିତ
କୌଣସି ଅଭିଧାନ ବୋଧ ହୁଏ ନାହିଁ । ତତ୍ତ୍ୱର
ଧର୍ମ, ଐତିହାସିକ ତଥା ମାନସିକ ସ୍ଥିତିକୁ ଆଖି
କରି ରଚନାୟ ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀ ଓ ବ୍ରତ
ପାଠକ୍ରୀ ପ୍ରଦେଇଛି । ସରଳ ବିଶ୍ୱାସୀ, ଉତ୍ସାହ
ଅନୁଧ୍ୟାନରେ ଅସମର୍ଥ, ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅନଭିଜ୍ଞ
ପାଠକ୍ରୀଙ୍କୁ ଶୁଭ ଅନନ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ଗୁଡ଼ିକର
ପରିଚ୍ଛନ୍ନ କରାଇ ଏକନିଷ୍ଠ କରାଇବା
ପାଇଁ ଉପସର ବିଚିତ୍ର୍ୟରେ ଗୋରୁନାୟ
ପରିପୁଷ୍ଟ କରିବା ଦିଗରେ ଏ ସକଳ ବ୍ରତ
ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀର ଯଥାର୍ଥ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା
ପର ପକ୍ଷରେ ସୁପସ୍ଥିତ, ବୈଜ୍ଞାନିକ,
ବିଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତ କଟକ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀର ସମାଧାନ

ଉତ୍ତର ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ବିଶେଷରେ
ରୁଚିତାବା, ପ୍ରତିଶ୍ରୀଳ, ଆଧୁନିକ ଶିଳ୍ପୀ ଶ୍ରେଣୀ
ସନ୍ତୋଷ ଦେବାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଚର୍ଚ୍ଚା ତଥା ବ୍ରତର
ସାଂସ୍କୃତିକ ପ୍ରତୀକ ଧର୍ମ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପର୍ବତା ପ୍ରଦାନକ
ହୋଇ ଆସିଛି ।

ଯୁଗର ଅଗ୍ରଗତି ସଂଗେ ସଂଗେ ସାମାଜିକ ପୃଷ୍ଠ-
ଭୂମିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅବସ୍ଥାବା, ପରିବର୍ତ୍ତନ ସାମାଜିକ
ପଦ୍ଧତିରେ ମୂଲ୍ୟବୋଧର ପରିବର୍ତ୍ତନ ପରିବ ଏକ
ଏହି ଘଟଣା ଶ୍ରେଣୀ ବିଶେଷରେ ଶୁଭକର ତଥା
ଉନ୍ନତିର ସ୍ୱାର୍ଥ ଏକଥା ପ୍ରତିଶ୍ରୀଳ ବିଭବର ମନୁଷ୍ୟ
କେବେହେଲେ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ନପାରେ । ଅଗ୍ରଗତି
ହିଁ ଜୀବନ ! ଦୁନଶ୍ଚ ସ୍ୱାସ୍ଥ ଅପସ୍ଥା ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ।
ଶାନ୍ତି ଓ ସମନ୍ୱୟ ସହ ରହି ହିଁ ପ୍ରତି । କିନ୍ତୁ କେତେକ
ମୂଲ୍ୟବୋଧ ରହିଛି ଯାହା ବିରହନ ! ଅବସ୍ଥାନ
କାଳରୁ ତାର ରୂପ ସମାନ । ସେଗୁଡ଼ିକ ମାନସିକତାର
ଲକ୍ଷଣ । ତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଓ ପରିସର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ
କେତ୍ରାନୁସାରେ ପ୍ରସାରିତ, ପରିବର୍ତ୍ତନ ଓ ବ୍ୟାପକ
ହେବ, ମାତ୍ର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ତଥା ସଂଜ୍ଞା
ରହିବ ଅପରିବର୍ତ୍ତନ । ସେହି ବିରହନ ମୂଲ୍ୟବୋଧ
ଗୁଡ଼ିକର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଛାଡ଼ି ପକ୍ଷରେ ଶୁଭକର
ନୁହେଁ । ସେହିଭଳି ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ
ଏ ଦେଶର ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ମଧ୍ୟରୁ ପରିତ୍ର ସାହିତ୍ୟ ବ୍ରତ
ଅନ୍ୟତମ । ଶ୍ରୀମତ୍ ଉତ୍ସବ୍ ଗାତାର ବିଭୂତି
ଯୋଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାରୀର ଯେଉଁ ସକଳ ସର୍ବଗୁଣ-
ବଳୀର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ସେଗୁଡ଼ିକ ସବୁ ଯୁଗକେ,

ସହ କାଳରେ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । "କାର୍ତ୍ତିକ ଶ୍ରୀ ବାଳ୍ କ
 ନାରାୟଣ, ସୁକ୍ତି, ମେଧା ଧୂତି ଛନ୍ଦା" । ଏହି
 ପଦକ ଶୁଣି ଅଧିକାରୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୂରରେ ମାନବ
 ସମାଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ ।
 ଦ୍ୱିତୀୟ ଧର୍ମରେ ନାରାକୁ ଅତିଶକ୍ତି ତଥା କଲ୍ୟାଣମୟୀ
 ଅର୍ଥା ବିଆଦାକ୍ଷି, ଏକ ସତୀୟ ନାରୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ
 ବୋଲି ଶତ ମୁଖରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧିତ ହୋଇଛି । 'ଅତ୍' ଶବ୍ଦର
 ଅର୍ଥ ବିଚେନ, ଉତ୍ତମାନ ବା ସୁତି । 'ସତ୍ୟ' ଏଇକି ଅଭି-
 ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାକୁ ଅପରିଚିତ । ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଯିଏ
 ଅବରଣ କରେ ସେ ନାରୀ ସତୀ ନାରୀ, ସତୀର ଉଚ୍ଚ
 ସତୀୟ । ଅଗ୍ନିକୁ ପାଷାଣେ ଯେଉଁ ସତ୍ୟକୁ ଆଶ୍ରୟ—
 ତାର ପ୍ରତିପାଳନ ହିଁ ସତୀୟର ଏକ ଅଙ୍ଗ । ଏହାର
 ଉଚ୍ଚତମ ତଥା ଉଚ୍ଚ ବାଞ୍ଛା କଲ୍ୟାଣୀ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇ
 ପାରେ । ସକଳ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ସେଇକି ମାନସିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ନଥାଏ ।
 ଫଳରେ ବିଚେନ ମୁଖ୍ୟବୋଧକୁ ତଳେ ଓଷଧ ରୂପେ
 ପରିବେଷଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନକୁ ସୁସଂଯତ, ମୁସ୍ତ,
 ସୁସ୍ଥ କରିବାର ସହଜ ପନ୍ଥା ଆମ ହୃଦ ତଥା ପର୍ବ-
 ପର୍ବଣୀ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୁଏ । 'ସତ୍ୟ' ଏଇକି ଏକ
 ଉପଲବ୍ଧି ପାତ୍ରକୁ ଆଶ୍ରୟ କଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଅସାଧ୍ୟ
 ସାଧନ କରିପାରେ । ଏହି ସତ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟର ସରଳ ପ୍ରକାଶ
 ସାବିତ୍ରୀ ହୃଦ । ନାରୀ ଯେଉଁ ସକଳ ପ୍ରାକୃତିକ ତଥା
 ଶିଳ୍ପପଣ ରୁଣାବଳୀରେ ଭୂଷିତ, ତହିଁରେ ଯଦି ସେ
 'ସତ୍ୟ'କୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ତଳେ ଦେବେ ସେ ମାନବ
 ସମାଜର ନମୟୀ ହୋଇ ସମୁଦ୍ର କଲ୍ୟାଣସାଧନ କରିବା
 ପକ୍ଷେ ସଂଗ୍ରହ ଦୂର୍ବର ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଜୟ କରି ପାରିବ ।

ତେଣୁ, କୃଷ୍ଣ ଅମାବାସ୍ୟା ତିଥିରେ ଆଚରିତ ଏହି
 'ସାବିତ୍ରୀ ହୃଦ' ସେଇକି ଏକ ତତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସତୀୟତା ।
 ପାହାର ଅଚଳିତ୍ୱିତ ତଥ୍ୟ ସତ୍ୟ ସାଧନା ଉପରେ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ଏହି ହୃଦର ମହତ୍ତ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧି କରି କେବଳ
 ହିନ୍ଦୁନାରୀ ନୁହେଁ, ବୈଶ୍ୱର ସକଳ ନାରୀ ଏହା ଆଚରଣ
 କରିବା ଚାହେଁ । ଏହି ହୃଦର ଆଖ୍ୟାୟିକା ସହିତ ପ୍ରାୟ
 ସମସ୍ତେ ପରିଚିତ । ବହୁ ମୂଲ୍ୟ କାଳର ଘଟଣା । ସତ୍ୟ-
 ଦୂରରେ ତଳେ ସଜନୀୟା କିପରି ସତୀୟ ଓ ନିଷ୍ଠା
 ବଳରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଜୟ କରିଥିଲେ, ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା
 କରାଯାଇଛି । ଅମ ଓଡ଼ିଆ ଘରେ ନବବଧୂକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ
 କରାଯାଏ, ସାବିତ୍ରୀ ସମାନ ହୁଅ । କୌଶଲ୍ୟା ବନବାସ
 ସାତ୍ରୀ ସମୟରେ ସାତାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥିଲେ—
 ବନରେ ପତିବ୍ରତା ସାବିତ୍ରୀ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ରକ୍ଷା
 କରିଥିଲେ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ଆଚରଣ କର ।
 ଦୂରରେ ଦୂରରେ ସେ ମହନୀୟ ଆଦର୍ଶ ଅଭିପୁରଣୀୟ ତଥା
 ଅନୁକରଣୀୟ ।

ଘଟଣା—ସତ୍ୟଦୂରର—“ସତ୍ୟ ଶବ୍ଦଟି ଶୁଦ୍ଧା” ।
 ଦୂରରେ ଅଶ୍ୱପତିଙ୍କର ବହୁ ତପସ୍ୟାର ଫଳ—
 ପୁତ୍ରରୀ ସର୍ବଗୁଣସମନା କନ୍ୟା ।
 ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ଉପାସକ ଧର୍ମପ୍ରାଣ ଉଦା ନିଧି
 ଅଶ୍ୱପତି ରତ୍ନର ଜନ୍ମସଙ୍କଳ ବନାନା ମଧ୍ୟରେ
 ୭ ବର୍ଷ କାଳ କଠୋର ତପସ୍ୟା କରି ସୋପିଏ ହୁ
 ଜଣାଇଥିଲେ । ସାଧନା ଫଳସ୍ୱରୂପେ ସେ—
 ଅଭିଳଷିତ ବରଦାନ ନିମନ୍ତେ ଯେଉଁଠି
 ହେଲେ । ଉଦାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଉଠି ପଶିବ
 ପ୍ରାର୍ଥନା.....ପୁତ୍ର.....ପୁତ୍ର । ପୁତ୍ର ନାମକ ନରକ
 ଉଦ୍ଧାର କରିବ । ବାଣୀଙ୍କ କଣ୍ଠ ପରି ଉଠିବୁ ପୁତ୍ର
 ରଜା—ମାତ୍ର ତୁମେ କନ୍ୟାଲଭ କରିବ । ତିନୁ
 କନ୍ୟା ହେତୁ ତୁମେ ଶତପୁତ୍ରର ଜନକ ହେବ
 ସୌଭାଗ୍ୟ ଲଭ କରିବ । (ଏଥିରୁ ଅନୁମେୟ,
 ପୁତ୍ରଠାରୁ କୌଣସି ପୁଣ୍ୟରେ ନ୍ୟୁନ ନୁହେଁ । ଏହି
 ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରକାରମାନେ ପ୍ରତିପାଦିତ କରିଛନ୍ତି)
 ଏହି କନ୍ୟା ନିଜ ଜନ୍ମରେ ପତି ନିର୍ବାଚନ କରି ପୁଣ୍ୟ
 ଉଦ୍ଧାର କରିବ ।

ନର୍କରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରେ କେବଳ ପୁଣ୍ୟ ଓ
 ସାବିତ୍ରୀ ସତ୍ୟକୁହିଁ ବରଣ କଲେ । ଏ ସତ୍ୟ ଅନୁ-
 ସ୍ୱାୟତ୍ତି ମିଳେ । ସତ୍ୟକୁ ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତରେ ସମର୍ପଣ
 ବିପଦ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆଶ୍ରୟ କଲେ ମୃତ୍ୟୁ ଭୟ ଦୂର
 ଯଥାର୍ଥରେ—

“ସତ୍ୟକୁ ଯେଉଁ ଜନ ଦୃଢ଼େ ଧରଇ,
 ଭୀମ ଭବାର୍ଣ୍ଣବ ସେ ହେଲେ ତରଣ”

(ଉଧାରଣ)

ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ମୁଖ ନିଃସୃତ ବାଣୀ ବିଫଳ ହୁଏ
 ମାତ୍ର ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱାଦଶୀ ଗୁରୁବାର ପୁଣ୍ୟ ନିଷ୍ଠା
 ନିଏ ସର୍ବ ସୁଲକ୍ଷଣୀ କନ୍ୟା—ସାବିତ୍ରୀ—ପତି
 ସାବିତ୍ରୀର ଜୟତ୍ତ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତ ଓ ଅମୃତ
 ଅଲୋକ ବନ୍ୟା ପୃଥିବୀର ସକଳ କନ୍ୟାଙ୍କର ପ୍ରତି
 କରେ । ସାବିତ୍ରୀ ଅଲୋକର କନ୍ୟା । ଅମେ
 ଅଲୋକର ସନ୍ତାନ । ମାତ୍ର ଏ ମାତ୍ରୀ
 ଅନ୍ଧକାରରେ ଆମେ ସେହି ପରମାତ୍ମା
 ଧାମକୁ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଯାଉ । ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ
 ବୁଲୁ ଅମୃତ—ଜାତସାରରେ ବା ଅନ୍ଧକାର
 ଅମୃତ ସନ୍ତୋଷ କରେ ମନୁଷ୍ୟ । ନାରୀ
 ପାର୍ଥିବ ବସ୍ତୁକୁ ସୁଖ ଓ ଅନନ୍ଦର ହେତୁ ଗ୍ରହଣ
 କରେ । ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖେ ଅନନ୍ଦ
 ମିଳେ ନାହିଁ । ଅନନ୍ଦତ୍ୟ ଅନନ୍ଦ ଲଭ ଓ

କରିବା ପାଇଁ ସେ କିଛି କିଛି କଲେ । ମାତ୍ର ସେହି
 ଶେଷରେ କିଛି ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜି ପଡ଼ିବୁଝେ
 ଶେଷରେ ଶେଷ ଅଗ୍ରଣ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରେ ସେ
 ଶେଷରେ ସମସ୍ତ କିଛି ବାରିପାରିବ ଏଥିରେ ବା
 କେହି ?

କିଛି ଚୈତନ୍ୟ ପ୍ରାକାଶରେ ନିଜେ ବାଛି-
 ଚାଲି । ଶେଷ ଅଗ୍ରଣ ସ୍ଥଳ ! ପତି କାନ୍ତିବନ
 ଅଥଚ ରକ୍ଷାଶୂନ୍ୟ, ଦେସୀ । ଅଧ
 ପୁତ୍ର ପତ୍ୟାବାନ—ସତ୍ୟାଗ୍ରହୀ ।
 ଦେଶ ନାୟାକ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟକୁ
 ବାରିପା ଅର୍ଥାତ୍ ଆଲୋକ ଲୁଚ
 କରେ । କେତେକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୁଏ । ତରୁଣ
 ପୁରୁଷ ସତ୍ୟବାନ । ତାଙ୍କ ନାମର ସାର୍ଥ-
 କରେ ତାହା କାବନ ଧାରଣ ବୁଝି
 ନାହିଁ । ସତ୍ୟ ନୁହେଁ—ଶାରୀରିକ ଶ୍ରମ
 ବ୍ୟତୀତ କେବଳର Bread labour—
 ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟବାନ ପ୍ରୟୋଗ) । ଏଭଳି
 ସତ୍ୟବାନ ଶାରୀରିକ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ।
 ଅଗ୍ରଣ କଲେ ହିଁ କିଷ୍ଟସାଧ୍ୟ କାବନଯାପନ
 ହୁଏ । ସତ୍ୟ ସପାତ ମଧୁର ଓ ପରିଣାମରେ
 ଧନ ସମତ ଶୂନ୍ୟ ରାଜଦମ୍ପତି ଅନ୍ଧ
 ଦାସ୍ୟରେ ତାହା ହେଲା—ପାର୍ଥିବ ସମତ ହରଣ
 ଦୁର୍ଘଟଣ—ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି । ସତ୍ୟ ଶୁରଧାର—
 କେବଳ ନାହିଁ, ଏହା ତିରନ୍ତର । ତେଣୁ
 ପଡ଼ିବୁଝେ ବରଣ କଲେ କଠୋର ଶ୍ରମ-
 ବାଧକ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ହେବ । ତଥାପି
 ବନ୍ୟା ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ବାଛିନେବ । ସତ୍ୟ
 ପ୍ରଣୟ, ମନୋମୟ ।

ପିତାମାତା—ନିଜର ଅନିନ୍ଦ୍ୟା
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୌବନା ପ୍ରକୃତିତା ବନ୍ଧି ଶିଖା ମୁଖରୁ
 ଅପୂର୍ଣ୍ଣ କାହାଣୀ । ହିଁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ—ଅଗ୍ରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ସତ୍ୟବାନ କଷ୍ଟସ୍ୱର—ମତେ ଭଲ ଲାଗିଛି ।
 କିଛି ପଡ଼ିବୁଝେ । “କିଏ—କିଏସେ ରାଜ୍ୟ-
 ସତ୍ୟବାନ ଏତିକି ପରିଚୟ । ଧନ
 ପ୍ରତିପତ୍ତି, ପ୍ରାସାଦ, ପୌରୁଷ ସବୁ ଅତିକ୍ରମ
 କଲେ ଯୋଗ୍ୟ ପରିଚୟ ସେ ସତ୍ୟବାନ ।
 ଅଗ୍ରଣକଲେ ଭୟ ନାହିଁ । ପରଜୟ
 ପରମ ସାହାସରେ ଦୁଃଖ ଦୈନ୍ୟକୁ ବରଣ

କରିଛନ୍ତି ସବୁଦେମା ବାରିପା । ଦୁଃଖ, ଦୈନ୍ୟ,
 ଅରଣ୍ୟବାସ ? କେବଳ ଏତିକି ? ନା—ନା—ନା ।

ତା ଠାରୁ ବଳି ଭୟାବହ ପରିଣତି ! ଏହା ବନ୍ୟା—
 ତମେ କରନାହିଁ ଏ ଭଳି ପ୍ରତିକ୍ଷା । ବହୁ ପୁତ୍ରର୍ଥନ
 ସତ୍ୟପୁରୁଷ ତମ ତିର ହରଣ କରି ପାରିବେ—ସମଗ୍ର
 ସତ୍ୟପ୍ରାସାଦର ରୁଦ୍ଧ ବାତାବରଣ ସତ୍ୟାଗ୍ରହ ଦାର୍ଢ଼-
 ଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରକାଶ ହେଲା ।

ଏ ନିଷ୍ଠୁର ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସାହାସ
 କାହାର ନାହିଁ । ନିଜର ବର୍ଣ୍ଣପଥ ରୁଦ୍ଧକରି ଶୋକରେ
 ଭଙ୍ଗିପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟପତି । “ଏ ନିର୍ମମ ବାକ୍ୟ
 କାଣ ସତ୍ୟ ?”

କିନ୍ତୁ—କିଏ—କିଏ କହୁଛନ୍ତି ଏ ବାକ୍ୟ ଉଦ୍ଧାରଣ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପୁତ୍ର ନାରଦ ! ସେହି ନାରଦ ଧନକେତୁ
 ପତି—ନା ନା—ବିଶୁ ଆଶିର୍ବାଦ ପରି ଏହି ଲଗ୍ନରେ
 ଉପସ୍ଥିତ । ସର୍ବ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ବନ୍ୟା ମୁଖରୁ ବାଉଁଟି ନ
 ସରୁଣୁ—ଏଇ ନିଦାରୁଣ ସନ୍ଦେଶ ଦେଲେ ମୁନି—
 ବକ୍ରପାତ ପରି ବାକ୍ୟପାତ । ମାତ୍ର ଆଉ ଏକ ବର୍ଣ୍ଣ
 ଆଦୁଷ ସତ୍ୟବାନଙ୍କର । ତାପରେ.....ତା
 ପରେ.....ଅନିନ୍ଦ୍ୟା ସାରିପା ଶେଷେ

ନା—ନା—ନା—

ପିତା ଅନୁନ୍ୟ କଲେ—ଶିଖା କଲେ ବନ୍ୟା
 ନିକଟରେ । “ନା ମୋର, ଅନୁପତି ବରଣ କର—
 ଏ ନିଷ୍ଠୁର ଭୟାବହ ବାକ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ପରେ.....
 ନା ଅସମ୍ଭବ !

ହିଁ ସତ୍ୟ ନିଷ୍ଠୁର, ଭୟାବହ ମାତ୍ର ସର୍ବ ଶକ୍ତି-
 ବାନ ସତ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରଣ କରି ବିରୁଦ୍ଧାବରଣ କରି
 ପାରିବେ ବୋଲି ହୃଦୟ ଅର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି—ଏହାହିଁ
 ସତ୍ୟ ।

ଏ ସୁଗର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧକ ସ୍ୱାମୀ ବିଷକୋଳହ
 କହିଛନ୍ତି—

“ ସାହସେ ସେ ଦୁଃଖ ଦୈନ୍ୟ ରୁଦ୍ଧ
 ମୃତ୍ୟୁରେ ସେ ତାହେ ବାହୁପାଶେ ।
 କାଳ ନୃତ୍ୟ କରେ ଉପଶ୍ରେଣ
 ମାତୃରୂପା ତାରି କାହେ ଅସେ !”

ଏହି ସେହି ସତ୍ୟ ସାରିପା । ସାହସର ମୂର୍ତ୍ତିମତ
 ପ୍ରତୀକ । ବୃତ୍ତାନ୍ତକାଳରେ ଅନୁନ୍ୟ କରେ ଶକ୍ତି-
 ମୟାର ଯୌବନଦାୟକ ବାତ ତନୁ ।

“ଅପଣ ବ୍ରହ୍ମଣ ପୁତ୍ର, ଅଶାର୍ବୀତ କରନ୍ତୁ । ମୁଁ
ନୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରକ୍ଷା କରିପାରେ ।”

ସାହସ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା, ଅତୁଳନୀୟ ଅନବଦ୍ୟ
ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ, ସତ୍ୟା, ସତ୍ୟର ଦୁର୍ଲଭ୍ୟ ଆକ-
ର୍ଷଣ । ସେ ଭୟରୁ ଅଭୟକୁ ଯାତ୍ରା କରିବେ । ସାଥୀ
ସତ୍ୟ—ସତ୍ୟବାନ୍ । ସେ ସତ୍ୟ ନୁହେଁ ତ ସତ୍ୟ
କିଏ ? ଯୁଁ ସଂଗ୍ରାମ, କଠୋର ତୀବ୍ର ସଂଗ୍ରାମ ! ତାପ୍ର
ଦୁର୍ଯ୍ୟର ଚଣ୍ଡିତେଜ ନିୟତ ଭୟା । ଏ ମୂର୍ଖ
ନିକଟରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞାତ କରିବେ ଶତ୍ରୁଦମନ ? ମହର୍ଷି
ନାରଦ ? ନା—ପ୍ରାଣଶକ୍ତି କରିବେ ଅଶାର୍ବୀତ ।
ସତ୍ୟର ଭୟ ହେଉ ।

ବନଭୁମିର କାନ୍ତ—ଶାନ୍ତ—ପରିଚେଷ୍ଟ ! ଗଭୀର
ସକ୍ତି । ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୀର୍ଘନୟାଳୟ ପ୍ରଥମ ସ୍ଵାମୀ ସମ୍ଭାଷଣ ।
ଅକ୍ତିଠାରୁ ଏକ ବର୍ଷ ଧରି ମୁଁ ବ୍ରତ ଆଚରଣ କରିବି ।

ଅଜ୍ଞାନ, ବର୍ଣ୍ଣେତାର ସଂଯମ, ତପସ୍ୟା.....,
ହେ ପରମ ପ୍ରିୟ । କଠୋର ସଂଯମ ଅବଲମ୍ବନ କରିବାକୁ
ହେଉ ଅମଳ । ଏହି ସାଧନା ଉତ୍କଳ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ।
ପରମ ଜାଣ୍ୟ ସତ୍ୟବାନଙ୍କ ପଦସେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ
ସମ୍ପର୍କ ନିଷେଧ । ବର୍ଷେ ପରେ ଦିନିଦିନ ଧରି ଉପବାସ
କରି ବ୍ରତ ଉତ୍ସାହୀନ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଅନୁନୟ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟମୟାର ବାସର ନଗ୍ନରେ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ତରୁଣ ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ
ଗୋଟିଏ ଅନୁନୟ—ଶେଷ ଦିନ ପର୍ବକ୍ଷଣ ସେ ଲୁଭ
କରିବେ ସ୍ଵାମୀ ସଙ୍ଗ । ସତ୍-ସଙ୍ଗ—ଏ ବାଣୀ ଆଲୋକ
କନ୍ୟାର ମୁଖ ନିୟତ—ସତ୍ୟାଶ୍ରୟା କେବେ ଅସମ୍ଭାନ
କରିପାରେ ଏ ବାଣୀକୁ (ତ୍ୟାଗ, ସଂଯମ, ନିଷ୍ଠା ବଳରେ
ଭୋଗ ଅନୁପ୍ରତ୍ୟାସ ଏତାଦ ସତ୍ୟ ପ୍ରୀତି ଦ୍ଵାର ବ୍ୟକ୍ତି
ଅସାଧ୍ୟ ସାଧନ କରିପାରେ । ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ଏଭଳି
ବନକାର ଆଶ୍ଵାସିକା ଓ ପ୍ରତୀକ ମାଧ୍ୟମରେ ଏ ଚିରନ୍ତନ
ସତ୍ୟକୁ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି ଏଭଳି ସୁଗୋପସୋପା ଲୋକ
ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ପାରିବି କି ?) ଗୁହକାର୍ଯ୍ୟ, ଦେବାର୍ଜନ,
ଜ୍ଞାନଚର୍ଚ୍ଚା—ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କ ସେବା, ପତି ସେବା—ଯଜ୍ଞ
—ଅର୍ଥାତ୍ ଯାତ୍ରାର ଅନ୍ୟ ନାମ ପରୋପକାର, ଯୋଗ
ଯାତ୍ରାର ଅନ୍ୟ ନାମ—ବର୍ଣ୍ଣରେ କୁଶଳତା । ଅପର
ପକ୍ଷରେ ସତ୍ୟବାନ୍—କାର୍ଯ୍ୟକ ଶ୍ରମରେ ସଂସାର ପାଳନ
ସେ କରେ—ସେ ସତ୍ୟବାନ୍ । ଋତୁ ଋତୁ ଅତିବାହିତ
ହେଲା ଏକ ବର୍ଷ, ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ୍..... ଆସନ
ମୁହୂର୍ତ୍ତ..... ପରିଶେଷରେ ସେହି ଉଦ୍ଘାବନ୍ତ ଲଗ୍ନ
ଉପସ୍ଥିତ । ଦିନି ଦିନ ବ୍ରତ ଉପବାସ ପରେ ସାକ୍ଷିତ୍ରୀଙ୍କ
ଭଲାନୁସାରେ ଧର୍ମାତ୍ମା ସତ୍ୟବାନ୍ ପତ୍ନୀ ସହ ପିତା
ମାତାଙ୍କ ଅନୁମତି ନେଇ ଗଲେ ଅରଣ୍ୟକୁ, ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ରକ୍ଷା
କରିବେ । ପ୍ରିୟାର ପ୍ରଥମ ଅନୁନୟ ।

ତା'ପରେ ସେହି ଉଦ୍ଘାବନ୍ତ ଲଗ୍ନ । ଅପର
କ୍ରୋଡ଼ରେ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ଶରକୁ ଧରି ପୁଣିଭୂତ ଅରଣ୍ୟକୁ
ସାକ୍ଷିତ୍ରୀ । ଯମଦୂତମାନେ କହିବେ ପ୍ରକୃତକାଳ
ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ତା'ର ? ପରମ ସାହସ ସତ୍ୟବାନ
ସତ୍ୟକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଯିଏ ଦୁଃଖ ଦୈନିକ ସ୍ଵପ୍ନ
—ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତା'ର ବାହୁ ପାଶରେ ଚିରକାଳ ବନ୍ଧ
ଆସ୍ର ବାନ୍ଧ୍ୟ । ପ୍ରମାଣିତ, ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସାକ୍ଷିତ୍ରୀ । କେହି
କାଳ—ଆସିଛନ୍ତି ସ୍ଵୟଂ—କୋଟି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଖ ଦୈନିକ
ମାନ ଆଲୋକ ତନୟାକୁ ଦେଖି ପାଖକୁ
ନାହାନ୍ତି—ଦୂରରୁ ଅନୁନୟ କରିଛନ୍ତି ସଂସାର କର୍ମ
କହିଛନ୍ତି—ପତିଗ୍ରତେ । ଅନ୍ୟ ବର ମାତ୍ର—ପତିଗ୍ରତେ
ବ୍ୟତୀତ—ସେ କୌଣସି କାମନା.....

“କାମନା ! କି କାମନା ଆଉ ପାରିପାରେ !”

ହଁ—ଅବକୁ ବସୁଦାନ—ନୋହମୟ ସଂଯମ
ମାନବ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖି ପାରୁନି—ସେ ମାତ୍ର—
ତାନ କର ପ୍ରଭୁ—ଆଲୋକ ଦିଅ । ଉତ୍ତରତ୍ ଅରଣ୍ୟ
କାମ୍ୟ । ତାହାହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା—ଆଲୋକ ରୂପିଣୀ
ଶିଶୁକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବ କିପରି ? ବସୁଦାନ ହେଉ ନୁହେଁ
ସେଇପିପାଳି ମୁଖରୁ ବାରିଲି ଦ୍ଵୈତାର୍ଥବୋଧକ ଶକ୍ତି
ଅନ୍ତ ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁରଙ୍କୁ ତସ୍ତୁ ଦାନ କରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ।
ସାଙ୍କେତିକ, ଗଭୀର ତ ଉତ୍କଳ ଏ ପ୍ରାର୍ଥନା । ସ୍ଵିତାସ
ନିଅ—ନେଇଯାଅ—ସତ୍ୟବାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ—
ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଏ ଆଲୋକ ଶିଖାକୁ ଅସ୍ଵୀକାର କରି
କର୍ଷଣ କରିବି । ସ୍ଵାକାର କରେଇନି ଯମରାଜ ।
ମାରିବି—ପିତାଙ୍କର ଏକଶତ ପୁତ୍ର ହେଉ ।
ପୁତ୍ର ନାମକ ନରକରୁ ଯେ ଉଦ୍ଧାର କରେ ତେ
ଏ ସଂସାର ନର୍କରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ଭଳି ଶତ ଶତ
ହେଉ ପ୍ରଭୁ ! ନର୍କରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଉ ଶାପଶ୍ରୁତ ମନ
ପିତୃ ବଂଶର ଅକ୍ଷୟ ଗୌରବହିଁ ବନା ।
ତପସ୍ୟାରେ ଜାତିର ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ । ଏହାହିଁ ଅମଳ
ରହସ୍ୟ ।

ପରିଶେଷରେ କାନ୍ତ, ଶ୍ରୀମତ, ବିଭ୍ରାତ ହୋଇଛନ୍ତି
ସତ୍ୟ ନିକଟରେ । ତିର ବିଭ୍ରମର ସ୍ଵାରଣ, ଆ
ସାରରେ ମୁଖରୁ ଖସିଛି ବାକ୍ୟ : ଦେବା—କେବଳ
ଠିରତରୁ ଶତ ପୁତ୍ର ଲଭ କର—ତିଅ ଏପରି ଶକ୍ତି
ପତିଙ୍କୁ । ନିଅ ଶତ ପୁତ୍ର ।

ସତ୍ୟକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବି ? ଆଉ ସତ୍ୟର ଚିରନ୍ତନ
ହେବେ ଏ ପୁଣିକ' ଦୃଷ୍ଟର ସନ୍ତାନ ! ମାତା ଶକ୍ତି
ପୁଞ୍ଜ । କିଭଳି ? କିନ୍ତୁ ତେବେତ ଏ ସଂସାର
ମଧୁମୟ, ମଙ୍ଗଳମୟ ।

ନିମ୍ନ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏ ସେହି ପଦକ୍ଷେପ ଅବିଚାରଣୀୟ ।

ପ୍ରଥମ ସାବିତ୍ରୀ ପ୍ରତି । ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରେ, ସତ୍ୟକୁ ଅଗ୍ରଣ କରି ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରେ ।

ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିବା ମୂଳରେ ଗଢ଼ିଥିବା ବିଚାର ସତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧି ତଥା ସାଧନା । ସମଗ୍ର ଜାତୀୟତା ପାଇଁ ଏ ପ୍ରକାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ପ୍ରକୃତ ଅବସର କରିବାର ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ସମାପନା ବିଷୟରେ ଅବକାରରୁ ଆଲୋଚନା ନେବା

ନିମ୍ନରେ ଏ ପ୍ରତି ଏ ସାଧନା ଅନୁରୋଧୀ ମହିଳା ଦଶକରେ ଏକାକୀ କାମ୍ୟ, ବିଭିନ୍ନ ମୂଲ୍ୟବୋଧର ପ୍ରତିଷ୍ଠା । ନୂତନ ଭାବରେ ପୁରୁଷ ସତ୍ୟର ପୁନଃ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଆଜି ବିଜ୍ଞାନ ବଳରେ ସମତାଶାଳୀ ପୁସ୍ତିକାକୁ ଧ୍ୟାନ ପଥରୁ ମନନମୟ ପଥକୁ ଓଟାରି ଆଣି ଯାଉଛି । ବିଜ୍ଞାନ ବଳରେ ମାନବ ଜୀବନିକ ଉନ୍ନତିରେ ଅପୂର୍ବ ପରାକାଷ୍ଠା ଅର୍ଜନ କରିଛି । କେବଳ ମାନବ ବିଷୟରେ ସତ୍ ପ୍ରକୃତ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଯାଉଛି, ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ଅସ୍ୱାସ ମୋଚନ ହେବ ଓ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବ । ଏହା ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ, ସମାଜ ବିଜ୍ଞାନୀ ତଥା ବୁଝାଜନମାନଙ୍କର ଦିବ୍ୟ ।

ହୃଦୟରେ ସତ୍ପ୍ରକୃତ ଜାଗ୍ରତ କରି ସମଗ୍ର ମାନବ ସମାଜର ଉଦ୍ଧାରଣ ସାବିତ୍ରୀ ପ୍ରତି ମହତ୍ତ୍ୱ ।

ତମସୋମା ଶୋଭିତମୟ
ମୃତ୍ୟୋମା ଅମୃତ ଗମୟ ॥

ସମଗ୍ର ପାଟକୁରା ଥାନା ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ନୂତନ କାଜି ନିଯୁକ୍ତି

୧୯୪୯ ମସିହା ମୁସଲମାନ ସଂପ୍ରଦାୟ ବିବାହ ଓ ହାତପତ୍ର ରେଡିଷ୍ଟ୍ରୀର ଆଇନ (୧୯୪୯ ମସିହା ଓକ୍ଟୋବର ୭)ର ଶାସ୍ତ୍ର ଧାରା ଏବଂ ୧୮୮୦ ମସିହା କାଜି ଆଇନ (୧୮୮୦ ମସିହା ଆଇନର ୧୨ ଧାରା)ର ୩୬ ଧାର ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ଫଳରେ ଶକ୍ତି ସରକାର କଟକ ଜିଲ୍ଲାର ସମଗ୍ର ପାଟକୁରା ଥାନା ଅଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ମୁସଲମାନ ସଂପ୍ରଦାୟର ବିବାହ, ହାତପତ୍ର ରେଡିଷ୍ଟ୍ରୀର ଓ କାଜି ରୂପେ ସମ୍ପଦ ଅହମଦ ଶାହାଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପାଟକୁରା ଥାନା ଅଞ୍ଚଳରେ ବାସ କରୁଥିବା ମୁସଲମାନ ସଂପ୍ରଦାୟର ସମଗ୍ର ବିବାହ ଓ ହାତପତ୍ରଗୁଡ଼ିକର] ରେଡିଷ୍ଟ୍ରୀସନ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଅର୍ପଣ କରାଯାଇଛି ।

କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଓ ଓଡ଼ିଶା

ଅର୍ଥକ ଦୁର୍ବଳତା ଯୁକ୍ତ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ବିକାଶପଥରେ ପ୍ରକାଶକମାନଙ୍କୁ ସମ୍ଭବ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଯଦି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଉନ୍ନତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥାଏ ତେବେ ଏହାକୁ ଉପଯୋଗୀ କରିବା ପାଇଁ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯଦି ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଉନ୍ନତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥାଏ ତେବେ ଏହାକୁ ଉପଯୋଗୀ କରିବା ପାଇଁ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଶ୍ରୀ ରାମକୃଷ୍ଣର ଅନୁଭାଷଣ

ଭାରତରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନର ଇତିହାସ ଦୀର୍ଘଦିନର ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠାନ ଭାବେ ଗଣ୍ୟ ହୋଇଅଛି । ଯଦି କିଛି ସମ୍ବାଦକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ଯେଉଁ କେତୋଟି ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଉପାଦାନର ନ୍ୟାୟଦାତା, ଅଧିକାର ଓ ମୂର୍ତ୍ତି ସଂଗ୍ରାହଣ କରିଥିଲେ ନେଇ ପ୍ରକାଶ ପାଆନ୍ତେ, ସେହି ଅର୍ଥରେ ଯେଉଁ ଉପାଦାନ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଉନ୍ନତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ଉପରେ ଦେଖାଯାଉଛି ଯେଉଁ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଜନ୍ମ । ସେ ଯିଏ ଶ୍ରୀ ଓ ଶ୍ରୀମତୀର ସ୍ୱାଧୀନତା । ତେଣୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସମ୍ବାଦିକ ଶ୍ରୀ ବି. ଏସ୍. ଶ୍ରୀମତୀର ଶ୍ରୀ ଉପରେ ସମ୍ବାଦିକତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ନିଜସ୍ୱ ମତ ବ୍ୟକ୍ତ କରି କହିଛନ୍ତି "ଉପାଦାନ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଏକ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଶିଶୁ ସଦୃଶ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ପଥରେ ଅଗ୍ରଗଣ ଗୁଣିଛି । ଯଦି ଏହାର ଲୁଚନ-ପାଳନପାଇଁ ବିକଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନହୁଏ, ତେବେ ଏହି ଶିଶୁ ବିପଦଗଣା ହୋଇ ବିକଳ ଏବଂ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଦୈତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ବୁଦ୍ଧିମାନ ଶିଶୁ ନିନ୍ଦା ନିନ୍ଦା, ଦୁର୍ବଳ ଓ ରକ୍ତହୀନ । ଉପରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ବାସ୍ତବିକ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି ଏହାର ପ୍ରସାର ଓ ପ୍ରସାର ହାନି ତଥା ଅର୍ଥନୈତିକ ଅସୁବିଧା ବାଧାବରଣ । ଏ ଦେଶରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶ ଅପେକ୍ଷା ଖୁବ୍ କମ୍ ସମ୍ବାଦ-ପତ୍ର ପ୍ରକାଶ ପାଏ ଏବଂ ଯାହା ପ୍ରକାଶ ହେଉଏ ତହିଁରୁ ଅଧୁନି କମ୍ ବିକ୍ରି ହୁଏ । ଏଠାରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଆପଣା ନିଜସ୍ୱ ଅର୍ଥରେ ବାଟି ରହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପାଏ । ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଏଠାରେ ସାଧା ବେତାରା ବା ଅର୍ଦ୍ଧ-ବେତାରା ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଏବେ କମ୍ ପାରିତୋଷିକ ପାଇଥାନ୍ତି, ଯାହାକି ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ଲଜ୍ଜାଜନକ । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି— ଉପରେ ସାଧାରଣ ସଂଖ୍ୟା କମ୍ । ତେଣୁ ବେଳେ-ବେଳେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ରକ୍ତନୈତିକ ଅଭିମୁଖ୍ୟର ଶୀକାର ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥାଏ । ଯଦି

ଉପରେ ସାଧାରଣ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିହେବ, ତେବେ ବିକାଶ ପାଇବ ।

ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସମସ୍ୟା

ପ୍ରାଦେଶିକ ଭାଷାର ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନ ଖାଲି ଅର୍ଥାତ୍ ଲଂଘନୀ ଓ ହିନ୍ଦୀ ଠାରୁ ଅଧୁନି ଅଧିକ ଅସୁବିଧା ଓ ଆର୍ଥିକ ଅନାଟନ ମଧ୍ୟରେ ଗତି କରିଥାନ୍ତି । ଉପରେ ଅଶିକ୍ଷା, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ପାରିତୋଷିକ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଯୋଗ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ଅସୁବିଧା ଯୋଗୁଁ ଏହା ଦର୍ବତ୍ର ପରିଣତ ହୋଇ ନାହିଁ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଶିଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଗତି ସୂଚନା ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି । ପ୍ରାଦେଶିକ ଭାଷାରେ ଉପରେ ବେତନା ସୃଷ୍ଟି, ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ଅଧିକ ଅସୁବିଧା ସମାଧାନପାଇଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରକାଶନ ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ଘଟୁଛି; ଏହି ଶିଳ୍ପରେ "More risk, Less gain" (ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ ଦୁର୍ବଳତାରେ ଲାଭ କମ୍) ପିତାକୁ ଲାଭପାଇଁ ପୁତ୍ରପତିମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଚିନ୍ତା ନୁହନ୍ତି । ବିଜ୍ଞାପନର ଅଭାବ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଅଧିକ ସମ୍ଭବ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ପଥ ଏ ସମସ୍ତ ପାଂପ୍ରତିକ ସମସ୍ୟା ପ୍ରକୃତ ଚିତ୍ର ଶ୍ରୀ ଆର. ଆର. ଭର୍ତ୍ତନାର "The rise and growth of Hindi Journalism" ପୁସ୍ତିକାରେ ଉଲ୍ଲେଖକରି ସମସ୍ୟା ଓ ତାର ସମାଧାନ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି ।

ଜନତାର ପଥ ସୁଦର୍ଶକ

ଗଣତନ୍ତ୍ର ରାଜ୍ୟରେ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଉନ୍ନତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରକାଶନ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ବିକାଶ, ଗଣତନ୍ତ୍ର ପଦ୍ଧତି ଓ ନୀତି ଆଦର୍ଶର ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ।

ଏକ ଦାବିକୁ ସଫଳ କରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚଳ ସଂପାଦନାରେ
 ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । ଏ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ରହ୍ମ-
 ପୁରୁ ନବକାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଗୋବିନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସଙ୍କ
 ସଂପାଦନାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । ସମ୍ବଲପୁରରୁ
 ଶ୍ରୀ ଶିବ ନାଥଙ୍କ ଦହିଦାରଙ୍କ ସଂପାଦନାରେ
 କଟକ (ହିନ୍ଦୀ ଓ ଇଂରାଜୀ), କଟକ (ଓଡ଼ିଆ),
 କାଲିଙ୍ଗରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର, ନାଥକଙ୍କ ସଂପାଦନାରେ
 "ରଘୁପୁତ୍ର" ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି ।

କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଧନସ୍ୟା

ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପ୍ରକାଶନ, ମୁଦ୍ରଣ, ପ୍ରସାର
 ଓ ଅର୍ଥିକ ଧନସ୍ୟା ବିଷୟରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ ।
 ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗ ଓ ବିଭିନ୍ନ ମଧ୍ୟରୁ ସମ୍ବାଦ
 ସଂଗ୍ରହ, ସମ୍ପାଦକୀୟ ଓ ବିଶେଷ ଲେଖା ଲିଖନ, ବିଭିନ୍ନ
 ବିଭାଗ ପାଇଁ (ସାହିତ୍ୟ, କଳା, ନୃତ୍ୟ, କ୍ରୀଡ଼ା) ଚିତ୍ର ଓ
 ଲେଖା ସଂଗ୍ରହ ଆଦି ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଦ୍ରଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ
 ଏହାର ପ୍ରକାଶନ, ପ୍ରେସ୍ ପରିଚାଳନା, ବ୍ୟବସାୟ
 କ୍ଷେତ୍ରରେ ପତ୍ରିକାର ପ୍ରସାର, ଏକେଡ଼ ନିୟୁକ୍ତି, ତାଳ-
 ଯୋଗେ ଗ୍ରାହକଙ୍କୁ ପତ୍ରିକା ଯୋଗାଣ, ଅର୍ଥିକ ଦିଗରେ
 ନୂତନ ଗ୍ରାହକ ସୃଷ୍ଟି, ବିଜ୍ଞାପନ ସଂଗ୍ରହ, ଆଦି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ
 କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନା କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
 ସମ୍ବାଦପତ୍ରର କାର୍ଯ୍ୟର ପରିସର ଓ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ
 ସହିତ କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ପରିବେଶ, ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ,
 ସମ୍ବଳ ଏବଂ ଯୋଗାଯୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅନେକ ଅସୁବିଧା
 ଦେଖାଦିଏ । ଏଠାରେ ପତ୍ରିକା ମୁଦ୍ରଣ ପ୍ରକାଶନ ଓ
 ସମ୍ପାଦନା କାର୍ଯ୍ୟ ଏକାକୀ ସମ୍ପାଦକଙ୍କୁ ତୁଲାଇବାକୁ
 ପଡ଼ିଥାଏ ।

ସଂପାଦକ ହିଁ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ

କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଉତ୍ତମ ନିୟନ୍ତା, ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା
 ହେଉଛନ୍ତି କେବଳ ସମ୍ପାଦକ । ସମ୍ପାଦକ ନିଜେ ସମ୍ବାଦ
 ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି, ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରୁ ଆସିଥିବା ସମ୍ବାଦକୁ
 ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି, ନିଜେ ସଂପାଦକୀୟ
 ଲେଖିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ସ୍ଥାନମାନଙ୍କରେ
 ଯୋଗାଯୋଗ ରଖାକରନ୍ତି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସମ୍ବେଦନିତ,
 ସମ୍ବାଦିକ ସମ୍ମାନନା, ସମ୍ବେଦନିତ, ଧର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ
 ଓ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନମାନଙ୍କରେ ହେଉଥିବା ଦୈନିକ କାର୍ଯ୍ୟ-
 ମାନଙ୍କରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି । ଅନୁକୃଷ୍ଟାଳୀ
 ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ସମ୍ବାଦ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର୍ତ୍ତା
 ସାମ୍ବାଦିକ ଓ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଯୋଗସୂତ୍ର ରକ୍ଷାକାରୀ,
 କନକାଳ ଅକ୍ଷାତରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅକ୍ଷାତ ଯୋଗ୍ୟ,
 ଉପସମ୍ପାଦକ, ସହସମ୍ପାଦକ, ବାର୍ତ୍ତାସମ୍ପାଦକ, ଅନୁବାଦକ

ବିଶେଷ ପ୍ରତିନିଧି, ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ପାଦନା, ବିଶେଷ ସମ୍ପାଦନା
 ପ୍ରକାଶନ ଆଦି ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର
 କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କରେ ଏକାକୀ ଅକ୍ଷାତ ଦେଖିବା
 ଯାଇଥାଏ । ଦୈନିକ କାର୍ଯ୍ୟମୁଖରେ ସୁଖରତ ପୂର୍ଣ୍ଣ
 ସାଗର ପରି ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତରୁ ଅର୍ଦ୍ଧରାତ୍ରୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ବାଦ
 ପ୍ରକାଶନପାଇଁ ଏହି ବିଶ୍ୱକର୍ମୀ, ବୃତ୍ତାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ
 ଆପଣାର ସର୍ବସ୍ୱ ବିନିମୟରେ ତାର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ବ୍ୟକ୍ତ
 କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦେଇଥାଏ । କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରର ଲେଖକ,
 ଲେଖକପ୍ରିୟତା ଓ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପାଦକଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବା ନିଜସ୍ୱ ମତବାଦ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି ।
 ସେ ଯଦି ନିର୍ଭୀକ, ନିର୍ଭଳୀୟ, ସତ୍ୟ ସମ୍ବାଦ ପରିବେଶ
 ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ପତ୍ରିକା
 ସମାଜରେ ଆଦୃତି ଲାଭକରି ଲୋକ ସମର୍ଥ ବୃଦ୍ଧିରେ
 ଏହାର ସମ୍ବାଦ ସଂଯୋଜନା ଓ ଉପସ୍ଥାପନା, ବିକ୍ରମ
 ନିର୍ବାଚନ ଓ ଗିରୋନାମ ପ୍ରଦାନ, ସମାପକୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ
 ବିଷୟକରୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଦି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ
 ସମ୍ପାଦକଙ୍କର । ସମ୍ପାଦକୀୟ ପତ୍ରିକାର ଗଠନ, ଅର୍ଥ
 ଓ ଆଭିମୁଖ୍ୟର ପ୍ରବୃତ୍ତା ତଥା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ସମ୍ବାଦ
 ସମ୍ବାଦ ପରିବେଶର ରୀତି, ସମ୍ପାଦକୀୟ ନିୟମ
 ଉତ୍ତମ କରି ଏହାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
 ବଡ଼ ସମ୍ବାଦପତ୍ର, ସମ୍ବାଦ ଏକେଡ଼ମିଆଲଗେସନ୍
 ଟେଲିଫ୍ରନ୍ସର ଯୋଗେ ଦୃଢ଼ରୀତିରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବାଦ
 ମାନ ଲୋକଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପରିବେଶେ କରିଥାନ୍ତି
 ସମ୍ପଦ ହେଉଥିବା ବେଳେ, କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ରମାନଙ୍କର
 ସୁଯୋଗରୁ ବଞ୍ଚିତ । ଏହି ସମ୍ପାଦକମାନଙ୍କର ପତ୍ରିକା
 ବାରିକ ସମର୍ଥ ଓ ସହଯୋଗ ପତ୍ରିକାକୁ ଶେଷ
 ଶ୍ରେଣୀରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।

ଆଶା ଓ ଆସ୍ପାଶନାର ସତୀକ

ସମାଜବାଦୀ ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସରକାରଙ୍କ
 ପ୍ରଗତିଶୀଳ ନୀତି କ୍ଷୁଦ୍ର ସମ୍ବାଦପତ୍ର ପ୍ରକାଶନ
 ସରକାରୀ ଉତ୍ସାହଦାନ ଓ ବିଜ୍ଞାପନ ନୀତି ପତ୍ରିକା
 ଆଶାନୁତ କରେ । ଅନର କେନ୍ଦ୍ର ତଥା ସମ୍ବାଦକ
 ମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶାନ୍ତପ୍ରଣାଳୀ ପୋ ଯୋଜନା
 ଗ୍ରାମାଭିମୁଖୀ ଋଷି ଦେଶଟ ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ
 ପରିକଳ୍ପନା କରୁଥିବାବେଳେ କ୍ଷୁଦ୍ରସମ୍ବାଦପତ୍ର
 ମାନେ ଗାଁ ଗହଳରେ ସୁଖଦୁଃଖ, ଲଳନା

...ପ୍ରତି ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହୋଇଥିବା ଏକ ଶୁଭ
 ... । ଥିବା କରାଯାଏ—ସୁଦୃଢ଼ ସମ୍ଭାବନା ସବୁର
 ... ଓ ସମାଜକମାନେ ଯଦି ଧୈର୍ଯ୍ୟହୀନ ନ
 ... ଉଦ୍ୟମ ଅବ୍ୟାହତ ରଖିପାରିବେ,
 ... ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଲୁପ୍ତ ହେବ ।

ସେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିଗରେ ଆଗେଇ ଦେଶର ପ୍ରକୃତ
 ଚିନ୍ତାଦୋଷକୁ ରୂପାୟିତ କରି ସମାଜରେ ଏକ
 ବୈପ୍ଳବିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାର ସହାୟକ ହେବା
 ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏକ ଶ୍ରେଣୀହୀନ ସମାଜବାଦୀ ସମାଜ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିଗରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବେ ।

ଜାଣନ୍ତୁ କି ?

ଫୁଲବନ୍ଦର ସଂଗ୍ରହ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ପ୍ରାୟ ୩୫ ନିୟୁତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାରରେ ୩୯ ନିୟୁତରୁ ଅଧିକ ଟଙ୍କା
 ସଂଗ୍ରହ କରିଛନ୍ତି ।

ଝିଲ୍ଲୀମାଟିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ତାଳଘର ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ୧୮୦,୦୦୦ ତାଳଘର ସଂଗ୍ରହ ବ୍ୟାଙ୍କର
 ଦୁର୍ଦ୍ଦିଧା ପୁସୋଗ ରହିଛି ।

୧୯୯୨ ସୁଦ୍ଧା ୨୭.୭ ନିୟୁତ ସଂଗ୍ରହ ଯୋଜନାରେ ୨୨,୭୭୦ ନିୟୁତରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଟଙ୍କା ସଂଗ୍ରହ
 କରିଥିବା ପରେ ୧୯୭୭ ମସିହା ସୁଦ୍ଧା ୩୪ ନିୟୁତ ସଂଗ୍ରହ ଯୋଜନାରେ ମୋଟ ୩୯,୧୨୦ ନିୟୁତ ଟଙ୍କା
 ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଳଘରମାନଙ୍କରେ ସଂଗ୍ରହ ଯୋଜନା ଖୋଲିବା ନିମନ୍ତେ ସର୍ବ-ପୋଷ୍ଟମାଧ୍ୟମ-
 ମାନସ୍ତୁ ଶମତା ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାଳଘରମାନଙ୍କରେ ବେକ୍ ଦେବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ
 କରାଯାଉଛି ।

ଝିଲ୍ଲୀମାଟିର ସଂଗ୍ରହ ଅଧିକ ଅପୁର୍ବିଧା ବୁଝାପୁଝା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆବଶ୍ୟକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗ୍ରହଣ
 କରାଯିବ। ସଂଗ୍ରହ ସଂଗ୍ରହ ରେକର୍ଡ଼ର ସେନ୍ସିଟିଭ୍ ଗ୍ରହଣାତମାନେ ନିଜ ନିଜ ସଂଗ୍ରହରେ ଥିବା ତାଳଘର
 ମାନଙ୍କରେ ସେମାନଙ୍କର ସେନ୍ସିଟିଭ୍ ଟଙ୍କା ତାଳଘର ସଂଗ୍ରହ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଜମା କରି ପାରିବେ ।

ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର

ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ ଉତ୍ସବ: ଏକ ସମୀକ୍ଷା

ଶ୍ରୀ ଅଶୋକ ଦା

୧୯୭୭ ଅପ୍ରେଲ ୨୨ ତାରିଖ ସନ୍ଧ୍ୟା । ଭୁବନେଶ୍ୱର-
 ଶ୍ୱେତ ରତ୍ନାମ୍ବୁମଣ୍ଡପ ଠାରେ ହେଉ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ଅଭିନେତା, ଅଭିନେତ୍ରୀ, ପ୍ରଯୋଜକ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ତଥା
 ସଙ୍ଗୀତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ସମାବେଶ । ବାହାରୁ
 ଦେଖିଲେ ମନେ ହେବ ଯେତେ ଯେପରି କୌଣସି ଓଡ଼ିଆ
 ଫିଲ୍ମର ଫୁଟି ଶୁଣିଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ତା ନୁହେଁ ।
 ସେ ଦିନ ଶିଳ୍ପ ତୃତୀୟ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପୁରସ୍କାର
 ପ୍ରଦାନ ଉତ୍ସବ । ରଜ୍ୟ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର ବିଭାଗ
 ତରଫରୁ ଏକକାଳୀନ ଏକ ଉତ୍ସବର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇ-
 ଥିଲା । ପୂର୍ବତନ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର
 ବିଭାଗର ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟାପାର
 ବିଭାଗର ଶାସନ ସଚିବଙ୍କ ଅଧ୍ୟକ୍ଷତାରେ ଏହି ଉତ୍ସବଟି
 ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଉତ୍ସବରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ରୂପେ ଶ୍ରୀ ବ୍ୟୋମକେଶ ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କୁ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଅଭିନେତା ରୂପେ, ଶ୍ରୀ ପ୍ରଶାନ୍ତ ନନ୍ଦଙ୍କୁ; ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନେତ୍ରୀ
 ରୂପେ ଶ୍ରୀମତୀ ବନଜା ମହାନ୍ତି ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଙ୍ଗୀତ
 ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ରୂପେ ଶ୍ରୀ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କରଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଓ
 ନଗଦ ୧,୦୦୦ ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯାଇ-
 ଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଓଡ଼ିଆ ଛବି ମମତାର
 ପ୍ରଯୋଜକଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନିର୍ମାତା ରୂପେ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସହ
 ୫,୦୦୦ ନଗଦ ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଏ ଧରଣର ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ
 ବ୍ୟବସ୍ଥା ୧୯୭୩ ଜୁନ ୨୭ ତାରିଖରେ ରଜ୍ୟରେ
 ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଉତ୍ସବରେ

ଓଡ଼ିଆ ଛବି 'ଅଦିନ ମେଘ'ର ନିର୍ମାତା ଶ୍ରୀ ବାହୁଳ୍ୟ
 ଯୋଗୀଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନିର୍ମାତା ରୂପେ "ରାଧନ" ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଶ୍ରୀ ନିତାଇ ପାଲିତଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ରୂପେ
 ଏବଂ ଏହି ଛବିର ଅଭିନେତା ଅଭିନେତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ସାମୁଏଲ
 ସାହୁ ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ଝରଣା ଦାସଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନେତା
 ଓ ଅଭିନେତ୍ରୀ ରୂପେ ପୁରସ୍କୃତ କରାଯାଇଥିଲା । ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ଶିଳ୍ପର ବିକାଶ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବିଶେଷ ଯତ୍ନ
 ଯୋଗାଇଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପୁରସ୍କାର
 ଉତ୍ସବ ୧୯୭୩ରେ ଆନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଉତ୍ସବ
 "ଧରିତ୍ରୀ" "ମନଆକାଶ" ଓ "ଘରସଂସାର" ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରମାଣପତ୍ର
 ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର "ମା ଓ ଶିଶୁ" ମଧ୍ୟ ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଥିଲା

ରଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ଏ ଧରଣର ପୁରସ୍କାର
 ପ୍ରଦାନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପରଠାରୁ, ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ନିର୍ମାଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଅଗ୍ରଗତି ଘଟି
 ଦେଇଛି । ସୁଖର କଥା ପୂର୍ବ ବର୍ଷରୁ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ଉତ୍ପାଦନ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ନିର୍ମାଣ ପ୍ରାରମ୍ଭ ହୋଇ
 ମାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଯା ଛିତ୍ରରେ ଓଡ଼ିଆ
 ନୂଆ ନୂଆ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ମୁକ୍ତିଲାଭ କରୁଛି ତାହା
 କେତେକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ
 କରିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ଏହି ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର
 ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସ୍ତରରେ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଯେ ଦିନେ
 ସ୍ଥାନ ଆଧିକାର କରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଧାନ ଓ ଚାଷିଙ୍କ ଉପକରଣ ଜଳକଣାର ପ୍ରଭାବ

ଆଦ୍ୟ ମୌସୁମୀର ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାଦଶମା ମଣିଷ ମନରେ ଆଶା ଓ ଆନନ୍ଦର ଚମକ ଉତ୍ପନ୍ନ—ବୃଷ୍ଟି ଯୋଗୁଁ ବୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଶଯ୍ୟ—
ପୃଷ୍ଠା ହୁଏ ଶ୍ୟାମସୂତା—ଯେଉଁ ଜଳକଣା ବଜକୁ ଶଯ୍ୟରେ
ରୂପାନ୍ତରଣ କରେ ସେ ଯଦି ଧାନ ଚାଷିଙ୍କ ପହୁଡ଼ ଦୀର୍ଘ ସମୟ
ସମୁଦ୍ର ରହେ ତେବେ ତାହା ପ୍ରଭାବରେ ଶାନ୍ତ ହୁଏ ଦୋଳମୁକ୍ତ—
ଅଥାଧିକ୍ୟଦସାଧୀନାନ୍ତେ ଧାନ ଚାଷିଙ୍କର ଓଜନ ବଢ଼ାଇବାପାଇଁ
ଜଳ ସିଂହନ କରନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କ'ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ତାହା
ପଚାରଣ ?

ଶ୍ରୀ ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ଦାସ

ଆମ ଦେଶରେ ବର୍ଷକୁ ଧାନ ଚାଷ ଚଳେ ଧାନ ଚାଷିଙ୍କ କାରଣରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଥାଏ । ସେଥିରୁ
ନଷ୍ଟ ଜଳକଣାର କୁପ୍ରଭାବରେ ୦.୬୮ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା
ନଷ୍ଟ ହୋଇ ନଷ୍ଟ ହୁଏ ।

ପାଖାପାଖି ଶାତରତ୍ନରେ ଆମଦେଶର ଚାଷିମାନେ
ଧାନ ଅମଳ କରନ୍ତି । ଧାନଶୟ୍ୟରେ ୨୦%ରୁ ୨୨%
ଜଳକଣା ହେଉଥିବା ବେଳେ ଧାନ ଅମଳ କରାଯାଏ ।
ଧାନ ଶୟ୍ୟରେ ୧୨%ରୁ ୧୪% ଜଳକଣା ରହିଥିବା
ସମୟରେ ଚାଷିଙ୍କୁ ସଂରକ୍ଷଣ କରାଯାଇ ପାରେ ।
କିନ୍ତୁ ନିରାପତ୍ତ ସଂରକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଧାନ ଶୟ୍ୟରେ
ଜଳକଣାର ପରିମାଣ ୧୧.୩% ହେବା ଉଚିତ ।
୧୨% ବାସିଷ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଜଳକଣା ଶାନ୍ତୀର୍ଥ
ନିଶ୍ଚିତ୍ତ ଧାନ ଓ ଚାଷିଙ୍କରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଜଳକଣା
ପରିମାଣ ୧୫% ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିଁ ରହିବା ଉଚିତ । ଧାନରେ
୧୩% ଜଳକଣା ଓ ଚାଷିଙ୍କରେ ୧୨% ଜଳକଣାରୁ
ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ହେଲେ ତାହା ବ୍ରତ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ମାତ୍ର ଆମଦେଶର ଚାଷି, ବ୍ୟବସାୟୀ, ଦଳର
ମାନିଷ ଓ ଚାଷିଙ୍କ କଳ ମାଲିକମାନେ ସାଧାରଣତଃ
ଜଳକଣା ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେଇ ନ ଥାନ୍ତି ।
ସେତେବେଳେ ଶେଷରେ ଅଥାଧିକ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ତଥା
ସମ୍ଭାଗୀନେ ଚାଷିଙ୍କ ଧାନରେ ତଳ ତାଳି ଅଧିକ ଲୁଗ
ଆସାଏ ବିକ୍ରୟ କରିଥାନ୍ତି । ଚାଷିଙ୍କ କଳ ମାଲିକମାନେ
ଧାନ, ଚାଷିଙ୍କ ବେପାରୀମାନଙ୍କର ଅଧିକ
ଜଳକଣାକୁ ସିଂହାଧାନ ଦେଖାଇ ଦେବା ଫଳରେ
ଜଳକଣାକୁ ଚଳକଣା ମୁକ୍ତ ରୁଦ୍ଧକ ଆସିଥାଏ । ସେଲକ
ଧାନ ସଂସ୍କୃତ ଚାଷିଙ୍କ କଳ ମାଲିକମାନେ ଅଧିକ ଲୁଗ

ଆଶାରେ ଜଳକଣାମୁକ୍ତ ସିଂହାଧାନ ଦେଖାଇ ଚାଷିଙ୍କ
ତିଆରି କରନ୍ତି । ସେପରି ଉପରେ ପ୍ରଭୁତ ଚାଷିଙ୍କରେ
ଅଧିକ ଜଳକଣା ରହିଯାଇଥାଏ । ଧାନ ସମେତ
ସମସ୍ତ ଶୟ୍ୟ ବାଡ଼ ଜାବତ ଦୋର୍ଥ । ପ୍ରାଣ ଓ
ତହିତ ଚାଷିଙ୍କରେ ସେପରି ଶ୍ଵାସକ୍ରିୟା ସଂଘଟିତ ହୁଏ
ଧାନ ମଧ୍ୟ ସେଥିପରି ଅମୃତାନ ଗ୍ରହଣ କରି
ଅନ୍ଧାଧିକ୍ୟଦସା ଧାନ କରିଥାଏ । ଧାନରେ ଜଳକଣାର
ପରିମାଣ ଅଧିକ ହେଲେ ଶ୍ଵାସ ଗ୍ରହଣ ଦୁର୍ଭିତ ଓ ସିପ୍ର
ହୋଇଥାଏ । ଫଳତଃ ଚୋପ ଉତ୍ତର ହୁଏ ।
ସାଧାରଣତଃ ବ୍ରତ୍ତ ଚୋପମାନଙ୍କରେ ଧାନ ଶରୀତ
କରାଯାଇ ଚୋପି ଶ୍ଵାସରେ ତାଳି ଉତ୍ତର ହୁଏ । ହେତା
ଅନ୍ଧାଧିକ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟୀ ଧାନ ସଂସ୍କୃତ ଧାନ ମଧ୍ୟ
ତାଳି ଦେଇଥାଏ । ଫଳତଃ ଜଳକଣାମୁକ୍ତ ଧାନର
ପରିମାଣ ଅଳ୍ପ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସଂସ୍କୃତ ଧାନ ତାଳିକୁ
ତାହାର କୁପ୍ରଭାବରୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଅମଳ ହୁଏ ।
କାରଣ ଜଳକଣାମୁକ୍ତ ଧାନର ଦୁର୍ଭିତ ଶ୍ଵାସକ୍ରିୟା ଫଳରେ
ଉତ୍ତର ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଉତ୍ତର ତାହା ସଂରକ୍ଷଣ
କ୍ଷିପ୍ରତର କରାଏ । ଉତ୍ତର ବାସୁ ଜଳକଣା ବହନକରି
ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଶାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳକୁ ସଂସ୍କୃତ ହେବାଫଳରେ
ଶାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଜଳକଣା ଅଧିକ ଶାନ୍ତହୋଇ ଶୟ୍ୟରେ
ଜଳକଣାର ପରିମାଣ ବୃଦ୍ଧି କରାଏ । ଶୟ୍ୟର ଦୁର୍ଭିତ
ଶ୍ଵାସକ୍ରିୟା ଫଳରେ ଶାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟ ତତ୍ତ୍ଵ ଅଞ୍ଚଳରେ
ପରିଣତ ହୁଏ । ସମୟ ସମୟରେ ୧୨% ଅତୁର୍ତ୍ତା
ବିଶିଷ୍ଟ ଧାନ କାଣ୍ଡରେ ଅଳ୍ପ ପରିମାଣରେ ଅଧିକ ଅତୁର୍ତ୍ତା
ବିଶିଷ୍ଟ ଧାନ ନିଶ୍ଚିତ୍ତ ତାହା ପ୍ରାୟ ହାରି ୧୮%ରୁ
୨୦% ଅତୁର୍ତ୍ତା ବିଶିଷ୍ଟ ଧାନକାଣ୍ଡରେ ପରିଣତ ହୁଏ ।

ଧାନ ଓ ଚାଉଳରେ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ଜଳକଣା ବା ଅତୁଡ଼ା ରହିଲେ ଉତ୍ତାପ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଏହି ଉତ୍ତାପ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଶସ୍ୟ-ଉଷା-କୀଟ ସୃଷ୍ଟିରେ ପରମ ପ୍ରାୟକ ହୁଏ । ଧାନରେ ସାଧାରଣତଃ ଧାନପୋକ (କର୍ପିଆର ସେଫାଲୋନିକା) *Corcyra cephalonica* ଓ ଚାଉଳରେ ଉକୁଶିଆ ପୋକ (ରଜକୋପାର୍ଥୀ ଡୋମିନିକା) *Rhizopertha dominica*, ଘୋଡ଼ା-ମୁହଁ ପୋକ (ବାଳଗୋପିଳସ ଓରଲକା) *Sitophilus Oryzae*, ଓ ଡେର ପୋକ (ଟ୍ରୋଗେଡର୍ମା ଗ୍ରାନାରିଅମ୍) *Trogoderma Granarium* ଆଦି ଅନିଷ୍ଟକାରୀ କୀଟ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି । ଏମାନେ ଧାନ ଓ ଚାଉଳକୁ କଣା କରି ଶସ୍ୟ ଭକ୍ଷଣ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କର ମଳ ମୁତ୍ର, ବସା ଓ ମୃତାବଶେଷରେ ଶାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଦୂଷିତ କରି ପାଆନ୍ତି । ପରି ସଂଖ୍ୟାନ ରୁ ଜଣା ଯାଇଛି କେବଳ ପୋକ ମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଅନା-ପଶରେ ବର୍ଷକୁ ୨୫୫ ମିଲିଅନ୍ ଟନ୍ ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୁଏ । କୀଟତତ୍ତ୍ଵ ଶାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ଭକ୍ଷଣ କଲେ ଅନଳୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପାକସ୍ଥିତି ଭବିତ ରୋଗ ମଧ୍ୟ ହୁଏ । କୀଟଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ଅଧିକ ଜଳକଣା ଯୁକ୍ତ ଶାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟରେ ମାଇଟ୍ (Mite) ନାନକ ଏକ ପ୍ରକାର ର ଷ୍ଟ୍ରାଟିଷ୍ଟୁଡ଼ ସ୍ଵଳ୍ପ ଜୀବାଣୁ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି । ଦେନାନଙ୍କ ଖାଲି ଅଖିରେ ଦେଖିବା କଷ୍ଟକର । ଅଧିକ ଶ୍ଵେତ ପମଳ କାତ ବା ଅଶୁଦ୍ଧିକ୍ଷଣ ଯତ୍ନ ସାହାଯ୍ୟରେ ମାଇଟ୍ ମାନଙ୍କୁ ଦେଖା ଯାଇ ପାରେ । ପାକସ୍ଥିତି ଓ ଷ୍ଟ୍ରାଟିଷ୍ଟୁ ନାନା ପ୍ରକାରର ରୋଗ ବର୍ମରୋଗ ଓ ବସ୍ତୁ-ରୋଗର କାରଣ ସ୍ଵରୂପ ପାଇଟ୍ ସୃଷ୍ଟିତ ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟକୁ ଧରା ପଡ଼ିଥାଏ । ମାଇଟ୍ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗ୍ରୀଫାଉସ୍

ପୁଟ୍ରେ ସେଫାଲିଜ୍ (*Traphagus Putrescentiae*) ଆକାରସ ଛାକରେ (*Acarus Spiro*) ଓ ଚାଉଳ ଫେଗସ୍ ଡେସ୍ଟ୍ରକ୍ଟର (*Glacyophagus Destructor*) ଆଦି ମାଇଟ୍ ଅଧିକ ଅନିଷ୍ଟକାରୀ ଅଧିକ ଜଳକଣା ଯୁକ୍ତ ଶାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ପିଠାକରି ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଏ ଏବଂ ଶସ୍ୟର ପ୍ରାକୃତିକ ରକ୍ଷା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଯାଏ । ତହିଁରେ ଫିମି (ମୂଳକଣୁ) *Moulds*, ଫଙ୍ଗାଇ (*Fungi*), ଜୀବାଣୁ (*Bacteria*) ଓ ଇଷ୍ଟ (*Yeast*) ଆଦି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଫଳତା ଶସ୍ୟରେ ଆଫ୍ଲୋଟକ୍ସିନ (*Aflotoxin*) ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଟକ୍ସିନ (*Islando toxin*) ଆଦି ବିଷକାରୀ ହୋଇ ଥାଏ ।

ଏହି ବିଷରୁ ଅଲଟର ନେରିଆ (*Alternaria*) ଫ୍ୟୁଜାରିଅମ୍ (*Fusarium*), ଅସ୍ପେରିଗିଲ୍ (*Asperigillus*), ହାଲ ନିଲ୍ ହେଲିନ୍ଥେ ସ୍ପୋରିୟମ୍ (*Helminthe sporium*), କ୍ଲୋସୋଡୋ ସ୍ପୋରିୟମ୍ (*Chlosodo sporium*), ପି: ଅଇଲ୍ୟାଣ୍ଡିୟମ୍ (*P. Islandium*), ରସୋପୋ (*Rhosopus*) ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ଜୀବିତ ଫଙ୍ଗାଇ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି । ଶସ୍ୟରୁ ଉତ୍ତର ଗନ୍ଧ ବାହାରେ । ଅବଶେଷରେ ଏ ଅଶାଦ୍ୟ ରେ ପରିଣତ ହୁଏ ।

ଜଳକଣା କାରଣରୁ ଶାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟରେ ପୋକ ମାଇଟ୍, ଫଙ୍ଗାଇ ଓ ଫିମି ଆଦି ସୃଷ୍ଟି ହେବା ଫଳତା ଅନୁଜାନର ପରିମାଣ ହ୍ରାସ ହୋଇ ଯାଏ । ଫଳତା ବାକି ତାହାର ଅକ୍ଷୁରେଡ୍ ମନତା ହ୍ରାସ ହେବ ଉପରେକ କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟ କୀଟକୀର୍ମ (*Vitamins*) ବିହୀନ ହୋଇ ଥାଏ ।

ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟରେ ଆର୍ଦ୍ରତାର ପରିମାଣ ତଥା ସଂରକ୍ଷିତ ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟର ପରିଣତ ସମ୍ପର୍କର ଏକ ର୍ଡ଼ ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହେଲା ।

ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟରେ ଆର୍ଦ୍ରତାର ପରିମାଣ (ରୁମ ଟେମ୍ପରେଚର ୨୫୦ ସେଣ୍ଟିଗ୍ରେଡ୍ ରୁ ୩୫୦ ସେଣ୍ଟିଗ୍ରେଡ୍ ମଧ୍ୟରେ)	ସଂରକ୍ଷିତ ଶାଦ୍ୟ-ଶସ୍ୟର ପରିଣତ
(୧)	(୨)
୧। ୮%	.. ପୋକ ସୃଷ୍ଟିର ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ
୨। ୧୧% ରୁ ୧୪% ମଧ୍ୟରେ	.. ଉକୁଶିଆ ପୋକ, ଘୋଡ଼ାମୁହଁ ପୋକ ଧାନ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି ।
୩। ୧୪% ରୁ ୧୮% ମଧ୍ୟରେ	.. ଶସ୍ୟରେ ଉତ୍ତାପର ପରିମାଣ ବଢ଼ିଯାଏ ଫଳତା ଫିମି ବଢ଼ନ୍ତି । ଶସ୍ୟର ରଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏ ।
୪। ୧୮% ରୁ ୩୦% ମଧ୍ୟରେ	.. ଶସ୍ୟ ପିଠା ପରି ହୋଇ ଯାଏ । ଇଷ୍ଟ ଓ ଜୀବାଣୁ ବଢ଼ନ୍ତି । ଶସ୍ୟ ପଡ଼ି ଯାଏ ।

ଲୋକ ଚିତ୍ତ ଥରେ ମାତ୍ର ଚିନ୍ତା କରନ୍ତେ ଅର୍ଥର
 ସୁଦୃଢ଼ ବ୍ୟାଜିତା ଯୋଗୁଁ ଅନେ ଅର୍ତ୍ତତା ବ ଜଳକଣା ର
 କରଣ କର୍ମିତ ଶୁଣି ଭବରେ ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି ଦେବେ
 ଯାହା ଯୋଗ ଦାବତା, ଏଥିରେ ସହେଦୁର ତିଳେ ମାତ୍ର
 ଅନେକ କୋଟି ନାହିଁ । ଧାନ ଅମଳ ପରେ ଧାନକୁ ଉଲ୍ଲ
 କରେ ଖୋଳେ ପୂର୍ବକିରଣରେ ଗୁଆଳ ମରେଇ,
 ଧାନ ବା ଓଳିଆରେ ସାଇତି ରଖିବା ଭବିତ ।
 ନାନଙ୍କରେ କ୍ରେତା ସାବଧାନତା
 କେତ୍ରୁ ନାନଙ୍କରେ କ୍ରେତା ସାବଧାନତା
 ଧାନ ଧାନ ଧାନରେ ଓଦା ଧାନ ଆଦୌ
 ନାହିଁ । ଧାନ କିଛିବା ପୂର୍ବରୁ ଦାତ ସାହା-
 ଅର୍ତ୍ତତା ପରାକ୍ଷା କରଯାଇ ପାରିବ । ଅର୍ତ୍ତତ-
 ଧାନ-ସମ୍ପାଦନରେ ଅର୍ତ୍ତତାର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଦି
 ନିର୍ଦ୍ଦି କରଯାଇ ଏଫ୍. ଏ. କୁ ଖାଣ୍ଡାଡ଼ର ଧାନ
 କରଯାଇ ପାରିବ । କ୍ରୟ କେତ୍ରୁ ଧାନ ମିଳକୁ
 ଅଧିବାପରେ ମିଳୁ ରୁତାଳରେ ଧାନକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ-
 କ୍ରୟରେ ବସ୍ତାରେ ପୂରୁଇ ରଖିବା
 ପରିମାଣ ପେଶିବା ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ତ୍ତତା-ପରିମାପକ-
 ଧାନ ନିର୍ଦ୍ଦି ଅନ୍ତତଃ ଦାନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଅର୍ତ୍ତତାର
 ପରିମାଣ ଅନୁମାନ କରି ପେଶିଲେ ରୁତାଳରେ ଅତ୍ୟଧିକ
 ନକଣା ହୁଏ ନାହିଁ । ରୁତାଳ ଦିଆରି ହେବାପରେ

ବସ୍ତାରେ ପୂରୁଇ ରଖିବା ପୂର୍ବରୁ ଗୋତାମରେ ରୁତାଳକୁ
 ଖୋଳାଇ ଦେଇ ଖୁବ୍ କମରେ ୪୮ ଦଣ୍ଡା ଶ୍ରେ ବାରମ୍ବାର
 ଓଲଟ ପାଲଟ କଲେ ରୁତାଳରେ ଜଳକଣାର ପରିମାଣ
 ହ୍ରାସ ହୋଇଯିବ । ହଲର ମାଲିକମାନେ ଖୁବୁର ଧାନ
 ରୁତାଳ କେପାରି ମାନଙ୍କୁ ସାବଧାନ କରାଇ ଦେଲେ
 ସେମାନେ ଅଧିକ ଜଳକଣା ଯୁକ୍ତ ସିଂଧାଧାନ ପେଶାଇବାକୁ
 ଆଣିବେ ନାହିଁ । ଜଳକଣା କମିଗଲେ ରୁତାଳରେ ଖୁବର
 ପରିମାଣ ଅଧିକ ହୋଇପାରେ । ଏହା ବ୍ୟବସାୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ
 ରୁତାଳନକ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ଜଳକଣା ଯୁକ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ
 ଯେ ଜାତୀୟ ସ୍ୱାର୍ଥର ପରିପତ୍ତା ଏକଥା ଆମର ଚିନ୍ତା
 କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କି ? ଜଳକଣା ଯୁକ୍ତ ଧାନ ରୁତାଳ
 କ୍ରୟ କରି ସାଇତି ରଖିଲେ ବା ଅର୍ତ୍ତତାର ପରିମାଣ ଅଧିକ
 ରଖି ରୁତାଳ ଦିଆରି କରି ସାଇତି ରଖିଲେ ତାହା ଅନିଷ୍ଟ
 କାରୀ କାର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ୪ । ୨ ମାସ
 ମଧ୍ୟରେ କୁଣ୍ଡୋଳ ପ୍ରତି ୩ରୁ ୪ କିଲୋଗ୍ରାମ ଯାଏ ଓଜନ
 ହରାଇ ଥାଏ । ଆମ ରାଜ୍ୟର ରୁଷୀ, ଧାନ ବ୍ୟବସାୟୀ,
 ରୁତାଳ କଳ ମାଲିକ, ଖୁବୁର ଧାନ କେପାରି ଓ ହଲର
 ମାଲିକମାନେ ନିଜର ଦୃଷ୍ଟି କୋଣ ବଦଳାଇ ଜାତୀୟ
 ସ୍ୱାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଧାନ ରୁତାଳରେ ଅର୍ତ୍ତତା କମାଇବାକୁ
 ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ ।

ଶାଶୀ ନିରାକର, କଟକ

ସୁନା, ସୁନା ଆହୁରି ସୁନା

ଆମ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ, ସତ୍ୟ ମୁହଁରେ ସୁନା ଚାନ୍ଦି ପଡ଼ିବ
କଥାଟି ବେଶ୍ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ—ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନା ଶେଷରେ
ଏକ ଭାବଟି ପ୍ରଭବରାଜ—ଲୋକ କେବଳ ସେ ଭାବଟିକୁ
ଅହ ଚରି ଦେଇଥିଲା ତାହା ନୁହେଁ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ଆମର
ମୁହଁରେ ସେ ଆମ ମନରେ ମଣିକାଞ୍ଚନ ବା କାମିନର ମାୟା
କରୁଛି—କିନ୍ତୁ କେଲି ଲୁଚିର ସମୟରେ ସୁନା ମାୟା
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେବ—ଅନ୍ତତଃ ତେଣୁ କଣ୍ଠାକୁ
ଏକ ସ୍ଫୈଲୁଲ ସୁଗର ସାର୍ଥକ ଦାୟାଦ ହେବାକୁ—କେତୁ
ସୂର୍ଯ୍ୟାଭ କଣିକାକୁ ହେବ—ସୁନା ମିତାସ ପରି ବହିନଗରକୁ
ରୂପାନ୍ତରଣ ନକରି ନିଜ ଭିତରେ ନିଜକୁ କୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡ ବଦଳାଇ
ହେବ ନିଜର ପ୍ରକୃତି, ନିଜର ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷା ଓ ସ୍ଵପ୍ନାସିଦ୍ଧି

ମହାପାତ୍ର ନୀଳମଣି ପଣ୍ଡା

ବିଷ୍ଣୁପୁରର ଜମିଦାର ବିଭୁରାଜ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ବଡ଼ ଝିଅ
ସେତେବେଳେ ବାଧା ହୋଇଥିଲା—ସେତେବେଳେ ତାକୁ
ଶହେ ଭରି ସୁନାର ଅଳଙ୍କାରରେ ବିଭୂଷିତ କରି ବେଦୀକୁ
ଅଣାଯାଇଥିଲା । ତାର ପିନ୍ଧା ପାଟରେ ମଧ୍ୟ ସୁନାର
ଜରାକାମ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଜନଗଣ ଆଜିବି ରହିଛି ।
ତତ୍ପରେ ତାଙ୍କ ବୃତ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ସୁନା ତତ୍ପମା, ସୁନାଘଡ଼ି,
ସୁନା ଚେନ୍ ଓ ଦଶ ଆଙ୍ଗୁଳି ଦଶଟି ସୁନାମୁଦୀ ଉପହାର
ଦେଇଥିଲେ ।

ରାଧାଶ୍ୟାମ ପାଟଶାର ରାଜକିଶୋର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ
ସାନବୋହୁ କୁଆଡ଼େ ସୁନାର ଖୋଳ ଭିତରେ ପଶିକରି
ଆସିଥିଲା । ବୋହୂର ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାର ମାନ ପେଟୋମାକ୍ଷ
ଓ ଗ୍ୟାଫ୍ ଆଙ୍ଗୁଳରେ ଏତେ ଜାକ୍ଵଳ୍ୟମାନ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା
ଯେ ସେ ରାତିରେ ନିଜେ ଶଶୁର ମଧ୍ୟ ବୋହୂର ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ର-
ମାଟିକୁ ଭଲ କରି ଦେଖି ପାରିନଥିଲେ । ଦେଖେଶାହାରାଙ୍କ
ଆଣି ଜଳକା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଲୋକେ କହିଲେ—
ରାଜୁବାବୁଙ୍କ ସାନବୋହୁ ସୁନାଖଣ୍ଡରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ।

ସେକାଳେ ତତ୍ପରେ ବଡ଼ଝିଅ ଏବଂ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ
ସାନବୋହୁ ମାନେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଗାଁ ଗହଳରେ
ଲୋକଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣାକ୍ଷୟ ଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ।
ସେମିତି ମଧ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସୁଗର ରାଜକୁମାରୀମାନେ ସୁନାର
ଜାକାପତ୍ ଅଥବା ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକଣ୍ଠକ ନେଇ ରମଣୀୟ ଜୀଡ଼ା କରିବା
ବିଷୟଟି ସମସ୍ତଙ୍କ ରୋମାଞ୍ଚିକ୍ ତେଜନାରେ ଲାଖିରହିଛି ।

କିଛି ବର୍ଷ ତଳର ଘଟଣା । ଦକ୍ଷିଣ ଓଡ଼ିଶାର ଗୋଟିଏ
କ୍ଷୁଦ୍ର ସହର । ତିନେ ଗୋଟିଏ ନଅବର୍ଷର ଝିଅ ସନ୍ଧ୍ୟା
ସୁଖା ଘରକୁ ନପେରିବାକୁ ପରିବାରର ଲୋକେ ଚିନ୍ତିତ

ଓ ବ୍ୟସ୍ତ ଚିନ୍ତୁତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଗାଟି ପ୍ରାୟ ବାହାର
ବେଳକୁ ଲୋକେ ଆଛୁଅ ଧରି ଝିଅଟିକୁ ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ
ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପୋଖରୀ ହୁଡ଼ା ଉପରେ ଘଟଣା
ଆଛୁଆଳରେ କେତୋଟି ବିଲୁଆକୁ ଏକତ୍ର ଦେଖି
ସ୍ଥାନରେ ପହୁଁଚି ଦେଖିଲେ—ସେଇ ଝିଅଟିର ଶର, ଅଳଙ୍କାର
କରୁଣ ଓ ବୀଭତ୍ସ ଭାବେ ସେଠି ପଡ଼ିଛି । ପିନ୍ଧାଟି ଶର
ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଥାଇ ସୁଧାର । ପରେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ଯେ
ତୁକୁର ଝିଅଟିର ବେକକୁ ଦେହଭରି ଓଜନର ସୁନା ଖଣ୍ଡ
ଜବରଦସ୍ତି ଛଡ଼ାଇ ତାର ତହିଁ ଚିପି ମାରି ସେଠି ପଡ଼ି
ଦେଇଛି । ଯୋଉ ଲୋକଟି ଏଇ ନୃଶଂସ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା
ସେ ଧରାପଡ଼ିଲା ଓ ଏ ଅପକର୍ମ ମଧ୍ୟ ସ୍ଵୀକାର କରିଥିଲା
ଲୋକଟି ଝିଅର ପରିଚିତ ହୋଇଥିବା ହେତୁ ସୁନାଖଣ୍ଡ
ଓ ପ୍ରାଣଭୟରେ ସେ ଝିଅଟିକୁ ମାରି ପକାଇଥିଲା । ପ୍ରାଣ
ଥାଉଜି, ସେତେବେଳେ ସୁନାଦର ଭରି ମାତ୍ର ବେକର
ଟଙ୍କା ଥିଲା ।

ଦେହଭରି ସୁନା ଲାଗି ଗୋଟିଏ ନିରାହ ନିଶାପ ମଣିଷ
ପିଲାର ପ୍ରାଣ ଗଲା । କେବଳ ଏଇ ଘଟଣାଟି ନୁହେଁ—
ସାମାନ୍ୟ ସୁନା ପାଇଁ ବହୁ ପିଲାଙ୍କର ପ୍ରାଣପିତା
ସଂଖ୍ୟାରେ ନିତାନ୍ତ ନଗଣ୍ୟ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ମନେ
ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଧାତୁଟି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଯେତେ ଉତ୍କଳ, ପବିତ୍ର ଓ ମନୋହର
ହେଉନା କାହିଁକି ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ-ଲୋଭ ଠାରୁ ବଡ଼ ବାଧକ
ପାଷାଣତା ଆଉ ନାହିଁ ।

ଏବଂ ସୁନାପ୍ରତି ଏହି ଲୋଭ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ବ୍ୟାପାର
ସେଥିପାଇଁତ ସୁନ୍ଦରୀ ନାରୀର ଦେହର ରଗକୁ ଅଳଙ୍କାର
ସୁନା ସଙ୍ଗେ, ଭଲ ପିଲାର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁନା ସଙ୍ଗେ, ଅଳଙ୍କାର
ଉପମା ଦେଇ ଆସିଛି । ସେଇଥିପାଇଁତ ଆମ ସ୍ଵପ୍ନ ନଗର

କରି ମହୋତ୍ସବର ପୂର୍ବକ ଆଜ୍ୟ ସଦୃଶ ହୋମ କଲେ ।
 ସେଥିରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲା ଏହି ଉତ୍କଳତମ ଧାତୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଜାଣୁ କହିଲେ-ହେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ! ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଦାନ କଲେ ମହାପଦ ମିଳିଥାଏ । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦାନ ଠାରୁ
 ବର୍ଣ୍ଣ ଦାନ ଆଉ ନାହିଁ ।

ସତ କଥା-ପୁରାଣ ଉପନିଷଦାଦିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ
 ପୂର୍ବେ ରାଜାମାନେ ମହା ମହା ଯଜ୍ଞ ସଂପନ୍ନ କରିପାରି
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଓ ଋଷିମାନଙ୍କୁ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଦୁର୍ଗଧବତୀ ଗାରୀ
 ଦାନ କରୁଥିଲେ । ଏବଂ ପ୍ରତି ଗାରୀର ଶିଙ୍ଗ ଯୁଗଳ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ
 ଖୋଳରେ ବିରୁଣ୍ଡିତ ହେଉଥିଲା । ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ଯଜ୍ଞବଲ୍ଲକ
 ଆଦି ବୈଦିକ ଋଷିମାନେ ଏହିପରି ବହୁ ଗାରୀ ଲାଭ କରି
 ଅଭିନନ୍ଦିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ରାମାୟଣରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି - ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅଶ୍ୱମେଧ
 ଯଜ୍ଞ କାଳରେ ନିଜ ଦାନ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପତ୍ନୀ ସୀତାଙ୍କର
 ଏକ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମିତ ପ୍ରତିମା ନିର୍ମାଣ କରି ବସାଇ ଯଜ୍ଞ
 ସମାପନ କରିଥିଲେ । ସେଇ ସୀତା ପୁଣି ଅସମ୍ଭବ
 ସୁନା ମୃଗକୁ ଦେଖି ତା' ଚମତ୍କା ଲେଉଟେ ରାମଙ୍କୁ
 ତାକୁ ବନ୍ଧ କରିବାକୁ ପଠାଇ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାବଣ
 ଦ୍ୱାରା ଅପହୃତ ହୋଇଥିଲେ । ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ ଆମ
 ପୁରାଣ, କିମଦନ୍ତୀ ଓ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ସୁନା ମୟୂର,
 ସୁନା ନେତ୍ରକ, ସୁନା ମିରିଗ, ସୁନା ନାଗ, ସୁନା ସିଂହ,
 ସୁନା ଦେଉଳ, ସୁନା ମାଛ, ସୁନା ଫରୁଆ, ସୁନା ପାନ୍ଥାଡ଼,
 ଆଦି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧନରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ପ୍ରିୟ
 ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସୁନାର ପ୍ରତିମାରୂପେ ଗାଦିବା ଏକ ପ୍ରେମି-
 କ୍ରମୋଚିତ ଅନୁଭୂତି । ଏଣେ କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ—
 ଯଥାର୍ଥ ସତ୍ୟକୁ ଏକ ସୁନାର ଡାକ୍ତରୀ ଆଛାଦନ କରି
 ରଖିଛି । ତାର ଅର୍ଥ ହେଉ — ଯାହାକିଛି କଳ୍ପ
 କର କରେ ସବୁ ଅବଶ୍ୟ ସୁନା ନୁହେଁ । ସର୍ବଦା
 ବାସ୍ୟ ଔଚ୍ଚଲ୍ୟ ଚିତରେ ସତ୍ୟ ରୁଚିକରି ଥାଏ ।

ତେବେ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଗୋଟିଏ ଧାତୁ
 ହିସାବରେ ସୁନାର ମୌଳିକତା ଖୁବ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ ।
 ଏହାକୁ ଖୁବ୍ ସହଜରେ ସଂପ୍ରସାରିତ ଓ ସକୃତିତ କରା
 ଯାଇ ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦୁର୍ବଣୀୟ ନୁହେଁ ।
 ଯେ କୌଣସି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଲେ ବି ଓଜନରେ ଏହା
 ବିଶେଷ ହ୍ରାସ ପାଏ ନାହିଁ । ପରୀକ୍ଷା ମୁରୁପ ଦେଖା
 ଯାଇଛି-ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଓଜନର ସୁନାରେ ଡୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଧୂସ୍ର
 ସାମଗ୍ରୀମାନ ନିର୍ମିତ ହୋଇ ପାରିବ । ଅଧକଳ
 ଆଉନ୍ଦେ ଓଜନର ସୁନାରେ ଦୀର୍ଘ ଦୁଇ ମାଇଲ
 ଲମ୍ବର ତାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ପ୍ରାୟଶ୍ଚେ ସୁନା ବିଭିନ୍ନ ଧାତୁ ସଙ୍ଗେ ମିଶ୍ରିତରାବେ
 ଥାଏ । ପୃଥିବୀର ବହିରାଭରଣରେ ଏହା ପର୍ଯ୍ୟାନ୍ତ
 ପରିମାଣରେ ସୁସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ । ମୃତ୍ୟୁକାର

କ୍ରମ ବର୍ଦ୍ଧମାନ ଯୟ ଘଟିଲେ ନଦୀ ଓ ସମୁଦ୍ରମାନ
 ଶଯ୍ୟାରେ ସୁନାର ରେଣୁଗୁଡ଼ିକ ତରଳ ହୋଇ
 ବିଶୁଦ୍ଧ ସୁନା ପାଇବା ନିମିତ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ବୈଜ୍ଞାନିକ
 ରହିଛି । ସୁନାକୁ ତରଳ ଅବସ୍ଥାରେ ବୋଧାୟକ
 ଗ୍ୟାସରେ ବିଶୋଧିତ କରି ଦୈନନ୍ଦିକ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ
 ଦ୍ୱାରା ବିଶୁଦ୍ଧ ସୁନାରେ ପରିଣତ କରାଯାଏ ।
 ନିର୍ମିତ ସୁନାକୁ ସୋଡିୟମ ସାଇନାଇଡରେ ପ୍ରଦାନ
 କରି ଏହାର ରାସାୟନିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ପାଦନ
 କରାଯାଏ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣତଥ୍ୟବିଦମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ସୁନା
 ଗର୍ଭରେ ବହୁ ସୁନା ଗଠିତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସମୁଦ୍ର ତଳ
 ଏହାକୁ ଆହରଣ କରିବାର ପଦ୍ଧତି ଏଯାବତ୍ କାହା
 କରାଯାଇ ନାହିଁ । ସୁନାକୁ ରାସାୟନିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା
 ରୂପା, ତମ୍ବା ଓ ନିକେଲର ଦ୍ରବଣରେ ପ୍ରଦାନ
 ଗଲେ ସୁନାର ରଙ୍ଗ ସବୁଜ, ଲାଲ ଓ ଶୁଭ୍ରରଙ୍ଗ
 ମିଳି ଏକ ବିଶେଷ ରଙ୍ଗ ଧାରଣ କରେ ।

ସୁନାର ଉପଯୋଗୀତା ବାସ୍ତବରେ ସମୁଦାୟ
 ଏହାଦ୍ୱାରା ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସୌଖୀନ ସାମଗ୍ରୀ
 ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇପାରିବ । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ
 ବହୁବିଧ ଅଳଙ୍କାର, ସିଂହାସନ, ପଦକ, ବିଭିନ୍ନ
 ପ୍ରଭୃତି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ସାକସଙ୍ଗା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୁନା
 ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ସାମଗ୍ରୀରେ ବ୍ୟବହୃତ କରାଯାଇପାରେ
 ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଉତ୍ତମ ଧରଣର ଦୈନନ୍ଦିକ ପ୍ରକାଶ
 ଗ୍ରହ ଉପଗ୍ରହ ସଂପର୍କୀୟ ଗବେଷଣା କାର୍ଯ୍ୟରେ ସୁନା
 ବ୍ୟବହାର ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଜେଡ୍ ବିମାନର
 ପଥକୁ ସୁନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ, ଉଡ଼ିବଳ
 ପରିମାଣରେ ସୁନା ଛାଇଣୀ କରାଯାଏ । ଏହା
 ସୂର୍ଯ୍ୟତାପର ହ୍ରାସ ନିମିତ୍ତ ମଧ୍ୟ ସୁନାର ଅବ୍ୟବ
 ଦିଆଯାଏ । ପାଖାତ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଯେଉଁ
 ଯୋଗ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଉନ୍ନତି ଲାଗି ଟେକ୍ସିପୋର୍ଟ
 ଓ ଟେଲି କମ୍ୟୁନିକେଶନ୍ ଯନ୍ତ୍ରପାତିରେ ଶିଳ୍ପିତ
 ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି ।

ଦୀର୍ଘ ୨,୮୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ସିରାକସ୍‌ର
 ହିରୋକ୍ ମୁକୁଟରେ ଲାଗିଥିବା ସୁନାର ଓଜନ ମାତ୍ର
 ଲାଗି ବୈଜ୍ଞାନିକ ଆକିମେଡିସ୍‌ଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ପରିପାଳନ
 ଅବଶେଷରେ ସେ ଗାଧୁଆଘରେ ପାଣି ଡୁବି
 ସ୍ନାନ କରୁଥିଲ ବେଳେ, ଉପାୟଟି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ
 ତୁକ୍ତିଗଲା । ସେ "ଇଉରେକା"
 (ପାଇଛି ପାଇଛି) ବୋଲି ଚିତ୍କାର କରି କହି ପଡ଼ି
 ବାହାରି ଆସିଲେ । ସୁନାର ଓଜନ ସଂଗ୍ରହ
 ଆକିମେଡିସ୍‌ଙ୍କର ଅିଠରୀଟି ହେଉ-ଆପେକ୍ସିଡ୍
 ତରୁ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ-ପଞ୍ଚଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ
 ବଳେ ନକଲି ବୈଜ୍ଞାନିକ ନିଜକୁ ଆଇଜେନିସ୍‌

ଦେଖା ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ଥିଲେ ଖୁବ୍
 କଠାଡ଼ିକାଣୀ । ସେମାନଙ୍କ
 ପ୍ରତି ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଲୋଭ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ
 ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ଘୋଷଣା
 ବା ପରଶୁପଥର ସାହାଯ୍ୟରେ
 ଶସ୍ତ୍ରା ସାଧାରଣ ଧାତୁକୁ ମଧ୍ୟ
 କରି ଦେଇ ପାରିବେ । କେତେକ
 ଉଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଧାରଣ କରି ନାନାଦି ରସ ରସାୟନ, କାରଣ,
 ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ଶର୍ଣ୍ଣମଣି ଅଥବା ସୁନା ତିଆରି
 ଓ ସର୍ବସ୍ୱ ହରାଇଲେ ।
 ଏହି ସୁନା ପାଗଳଙ୍କ ଉପରେ ଚିଡ଼ିଯାଇ
 ଧରି ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ି ମାରିଦେଲେ ।
 ସେମାନେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂରଣ କରି ପାରିଲେ
 ସାରା ଯୁରୋପ ମଧ୍ୟ
 ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଉର୍ଦ୍ଧବର୍ଣ୍ଣର
 ସୁନା ଯୁକ୍ତ ସୁନେଲୀ ରଙ୍ଗର ଶୂଳୀରେ ତଡ଼ାଇ
 ଶୂଳୀ ଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ
 ଶୂଳୀ ଉପରେ ଚି ଆଖାର କଥା ହେଲା—ସୁନାର
 ଯାଇ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆଖା
 ସିନା, ମାତ୍ର ସେମାନେ ଆତିହାର
 ପଦ୍ମପରସ୍, ନାଲି ସାସା, ପାତିପ୍ପାସର,
 ନାଲିସିନ୍ଧୂ, ନାଲିସିନ୍ଧୂ ଓ ସରପତ୍ତିକ୍ ଏହିଭ
 ଆବଶ୍ୟକୀୟ କିନିଷ । କେତେକ
 ସେମାନେ ଆଦିହାର
 ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଯୁଗର
 କୁହାଯାଇପାରେ ।

ପଦ୍ମପରସ୍ ପ୍ରଥମ ଯୁଗର ଉଚ୍ଚ ବିକ୍ରୟର
 ସୁନା ମୋହର ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇ ଆସିଛି ।
 ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକୀୟ କିନିଷରେ ସୁନାର
 ମାଧ୍ୟମ ବୋଲି ଧରାଯାଏ ।
 ଶରୀରରେ ଭାରତୀୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୋହରଗୁଡ଼ିକ
 ସୁନା ମୋହରର ଦୁଇଗୁଣ
 ଅପେକ୍ଷାରେ ସୁନା ମୋହର ସହିତ ଅସରପା
 ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା ।

କଳମସ୍ ପ୍ରଥମ କରି କୁହାରେ
 ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେତେବେଳେ
 ପରିମାଣ ସୁନା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ
 ତାକୁ ମାଟି ଗୋଡ଼ିଭଳି
 କରୁଛନ୍ତି । କେତେକେ ପୁଣି
 ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ।
 କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ।
 ମେକ୍ସିକୋ ଓ ପେରୁ
 ପ୍ରଥମେ ଆଖର୍ଣ୍ଣ
 ସେଣ୍ଟ ସେଣ୍ଟର ଲୋକେ ସୁନାଭଳି

ଗୋଟାଏ ତୁଳ (ହେଲ ବା ଟିନିଏ ବର୍ ମକ୍-ମାଟି
 ପଥର ୧) କିନିଷ ପାଇଁ ଏତେ ପାଗଳ ଥିଲେ
 ଗିତରେ ଏତେ ହାଣ୍ଡକଟା ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ
 ବ'ଣ ଯାଣନ୍ତି, ସର୍ବ ମଣିଷର ସୌଭାଗ୍ୟୋପ ଓ
 ବସିବାର ଅର୍ଥନୀତି ସଙ୍ଗେ ଏକ ରତ୍ନ ଗୋଟିମାଟିର
 କି ଘନିଷ୍ଟ ଅପରିହାରୀ ସଂପଦ ।

ସୁନାର କିଛି ଏହି ସାର୍ବଜନୀନ ସମ୍ମାନଭରଣ
 ଆଦର ଯୋଗୁଁ ସମାଜରେ ଆପଣାକୁ ଜଣେ ଦିଶୁଛି
 ବା ସଂଗ୍ରାହ ବୋଲି ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ନିଜ
 ହାତରେ, ବାହୁରେ, କାନରେ, ପଗଡ଼ିରେ, ମୁକୁଟରେ
 କିଛି ନ ହେଲେ ଆପଣା ଦାନ୍ତରେ ସୁନା ଲଗାଇବାକୁ
 ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି । ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗରେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବ ଓ
 ମଧ୍ୟ ଯୁଗରେ ଅସ୍ତ ଶକ୍ତରେ ସୁନା ଲଗାଇବା ଗୋଟାଏ
 ଫେସନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଖଣ୍ଡାର
 ମୁଠିକୁ ସୁନା ଛାଇଣା କରୁଥିଲେ । ସୁନା ହେଲ
 ଗୋଟାଏ ଆତିକାତ୍ୟ ବା ମାନ ସମ୍ମାନର ଚିହ୍ନ ।
 ଏହାର ଐକଲ୍ୟ ବା ଶକ୍ତିପୋଷୁ ଏହାକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ
 ଶକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ରୂପେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରାଗଲା ।
 ଆମ ଦେଶରେ ସୁନାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ପୂଜା
 ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ । ଠାକୁରମାନଙ୍କର ସୁନା ବେଶ
 ହେଉଛି, ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବେଶ । ସେଥିପାଇଁ ଏ
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ସୁନା ହଜିଲେ ବା କେଉଁଠୁ ସୁନା ପାଇଲେ
 ତାହା ଅଶୁଭ ବୋଲି ଆଶଙ୍କା କରାଯାଏ ।

ପୂର୍ବ ପାରସ୍ୟର ପ୍ରତାପଶାଳୀ ରାଜାମାନେ
 ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ, ସୁନା ଗିତରେ ହିଁ ଜୀବନର
 ନିର୍ଯ୍ୟାସ ଓ ଶକ୍ତି ନିହିତ ଅଛି । ତେଣୁ ବହୁ ପରିମାଣ
 ସୁନାରେ ରାଜ କୋଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ କଲେ, ରାଜ୍ୟ ସୁରକ୍ଷିତ
 ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ହଜାର
 ହଜାର ଜାତବାସକୁ ଦୂରସ୍ଥାନମାନ ବୁଲି ସିନ୍ଧୁକ ଭରି
 ସୁନା ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ନିଯୋଜିତ କରୁଥିଲେ ।
 ଏହି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷୁଧା ଦ୍ୱାରା ତାଡ଼ିତ ହୋଇ ସେମାନେ
 ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସମୃଦ୍ଧ ରାଜ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଯଦ୍ଦି ବିଗ୍ରହରେ
 ମାଟି ରହୁଥିଲେ । ଗଜନାର ମାମୁତ୍ ଯେ ରାଜତ
 ଆକ୍ରମଣ କରି ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଲୁଣ୍ଠନ କରିଥିଲେ,
 ତା' ପଛରେ ଥିଲା ମାମୁଦକର ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଲୋଭ
 ଭଙ୍ଗାଦନା ।

ପାରସ୍ୟ ରାଜ ଦୂତୀୟ ଦାରିୟସ୍ ବହୁ ରାଜ୍ୟ ଜୟ କରି
 ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଲୁଣ୍ଠନ କରିଥିଲେ—ଏବଂ ତଦ୍ୱାରା ସେ ନିଶ୍ଚିତ
 ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଏଥର ତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ସୁରକ୍ଷିତ ହେବ ଓ
 ସେନା ବାହିନୀ ସହ ରାଜ ଦରବାର ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଖୁବ୍
 ଅନୁରକ୍ତ ରହିବ । ମାତ୍ର ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ତାଙ୍କର ବିପକ୍ତ ହେଲା ।
 ବର୍ଣ୍ଣବିକ୍ରୟୀ ଆଲେକ୍ସାଣ୍ଡର ଦି ଗ୍ରେଟ୍ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର
 ବିଶାଳ ସେନାବାହିନୀ ମୁକପୋର୍ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଭାରତବର୍ଷରେ ମଧ୍ୟ ଯୁଗୀୟ କାମୁକ ଚାଳା ମହାରାଜା
 କମିଦାରମାନେ ବହୁ ବୟସରେ ବି ବହୁ ନାରୀମଣ୍ଡଳରେ
 ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାଲାଗି ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ଦୁର୍ଗ
 ଗର୍ଭିତ ବିଗ୍ରହ ଉତ୍ସ, ମୋଚଳ, ବଟା ଓ ସାଇସାଦି ଯେବନ
 କରୁଥିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଅନୁକୂଳ, ବିଜ୍ଞାନରେ ସୁନା
 ସଂଯୋଗରେ ବହୁ ପ୍ରକାର ସପନ ଶୁଷ୍ପ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାର
 ବିଧି ରହିଛି ।

ଆଧୁନିକକାଳରେ ଯାହା ଜଣାଯାଏ, ଦକ୍ଷିଣ ଆଫ୍ରିକାହିଁ
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣରସାଦନରେ ସର୍ବବୃହତ୍ ଦେଶ । ତା' ପଛକୁ କାନଡ଼ା,
 ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର, ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ, ଘାନା, ଓ ରୋଡେସିଆ
 ସୁନା ଉତ୍ପାଦନରେ ବିଖ୍ୟାତ । ଏତଦ୍ୱ୍ୟତୀତ, ଚିନିଶହ
 ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ବହୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ-ଉର୍ଜି ଘାନମ୍ ନାହାଜକୁ ଜଳଦସ୍ୟୁମାନେ
 ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଇଛନ୍ତି—ସେ ସୁନାସବୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇ ପାରିନାହିଁ ।

ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ବହୁ ପରିମାଣରେ ସୁନା ହୁଏତ
 ଅଛି । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ଲୋଭ ତୁଳନାରେ ତାହା ଏମିତି
 ଲାଭ ନୁହେଁ । ଦିନଥିଲା—ଯେତେବେଳେ ଘରଣୀମାନେ
 ନିଜ ପାଇଁ ବହୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାର ଗଢ଼ାଇ ପିନ୍ଧୁଥିଲେ । କାରଣ
 ସୁନାକଙ୍କାର ଦ୍ୱାରା ସୁଶୋଭନା ହେବାକୁ ନୁହେଁ—ଅଭାବ
 ବେଦେ ତାକୁ ବିଜ୍ଞ ଗୁରୁରାଣ ମେଣ୍ଟାଇ ହେବ । ଆଉ,
 ଏଭଳି ବି କଣ କଥା ଯେ ସୁନାଦର କେବେ କମିବ ନାହିଁ ।
 ଛମାଗତ ଭାବେ ବଢ଼ି ଶୁଦ୍ଧିବ ।

କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତି ବଦଳିଲାଣି । ଏବେ
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲଳନା ଶରୀର ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲେଣି
 ଯେ ଦେହରେ ସୁନାଥିଲେ ବା ବାକ୍ସରେ ସୁନା ଗଢ଼ିତ
 ରହିଲେ ସବୁରାତିରେ ଶ୍ରେର ବୁକାଏତଙ୍କ ଉତ୍ତରେ ଅନିଦ୍ରା
 ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେଥିଲାଗି କୋ ବଳିଲେ ତାକୁ
 ନୀବନବାମାନେ, ଦ୍ୱାବଘରେ ବା ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଗଢ଼ିତ ରଖିବା
 ସବୁଠାରୁ ବୁଝିଆ କାମ । ଯୁରୋପ ଆମେରିକା ପ୍ରଭୃତି
 ଦେଶମାନଙ୍କରେ ସୁହାବତୀ ରମଣୀମାନେ ଖୁବ୍ କମ୍ ସୁନା
 ଅଳଙ୍କାର ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ବିଭିନ୍ନ
 ପ୍ରକାର ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ପ୍ରାକ୍ଷିକ୍ ନାଜଲନ, କାତ ଓ କୃତ୍ରିମ
 ପଥରର ଅଳଙ୍କାରମାନ ବାହାରିଲାଣି । ବରଂ ଏହି
 ଧରଣର ଅଳଙ୍କାର ଗୁଡ଼ିକ ପିନ୍ଧିବା ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦରୀମାନଙ୍କର
 ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଶୋଭା ଅଧିକ ରମଣୀୟ ଓ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇ
 ରହିଛି । ଅଧିକ ସୁନା ଯଦି ଆମ ପାଖେ—ମାନେ ଆମ
 ଦେହ ମୁଣ୍ଡରେ ବା ଆମ ବାକ୍ସରେ ନରହୁଡ଼ା, ତେବେ
 ବୈଦେହିକ ରାଷ୍ଟ୍ରମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବଣିକ ବେପାର କରିବା
 ଲାଗି ଆମ ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କେତେ ଅଧିକ ସୁବିଧା
 ନହୁଅନ୍ତା !

ଶେଷ କଥା, ସୁନା ଯେ ଅର୍ଥନୀତିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଗୋଟିଏ
 ମୂଲ୍ୟବାନ ଧାତୁ, ତାହା ନୁହେଁ—ଏହାର ବୈଜ୍ଞାନିକ

ଉପଯୋଗ ହୋଇ ପାରିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ବହୁ
 କଲ୍ୟାଣ ସାଧନ ହୋଇ ପାରନ୍ତା ବୋଲି ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ
 ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆମ ଦେଶରେ ସାଧାରଣ
 ଅସାଧାରଣ ସମସ୍ତେ ସୁନା ସଞ୍ଚିବା ଲାଗି ଓ ସୁନା ପିନ୍ଧିବା
 ଲାଗି ପାଗଳ ଓ ପାଗଳିନୀ ହୋଇରାନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ଏହି ଦେଶରେ ଏଇ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ସବୁ
 ସନ୍ଧ୍ୟାସୀମାନେ ସୁନାକୁ ମାଟି ଗୋଡ଼ି ବୋଲି ମୁରାହାସ
 ଭାବିବାକୁ ବାରଂବାର ଉପଦେଶ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି
 ଅବଶ୍ୟ ସୁନା ଲଳି ପଦାର୍ଥକୁ ମାଟି ଗୋଡ଼ି ବୋଲି ଭାବିବା
 ଖୁବ୍ ବିଜ୍ଞତାର କାମ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ସୁନାକୁ ବୈଜ୍ଞାନିକ
 ସଂବ୍ୟବହାର ନକରିପାରିବା ହେଉଛି ଆମର ବଡ଼
 ମୂର୍ଖତା—ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥାହେଲା—ସୁନା ପ୍ରତି ଆମର
 ମନୋଭାବର ପରିବର୍ତ୍ତନ । ସୁନା ଉନି ଉତ୍ତର
 ମୂଲ୍ୟବାନ ଉପଯୋଗୀ ଧାତୁକୁ ସାମୁହିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବ୍ୟବହାର
 କରିବା ଉଚିତ । ସମଗ୍ର ଦେଶ ବା ସମାଜ ପାଇଁ ଏହା
 କି ଅର୍ଥନୀତିକ ବା ବୈଜ୍ଞାନିକ ଉପଯୋଗୀତା ରହିଛି ତାହା
 ଦିଶୁର ଆମର ଅଳଙ୍କାର ନିର୍ସଂଯୋଗ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅର୍ଥନୀତି
 ବିଜ୍ଞତା । ମାତ୍ର ଏହି ବିଜ୍ଞତା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଯେ
 ସାଧୁ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ପ୍ରଭୃତି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦୋଷୀ
 ମଧ୍ୟ କେତେକାଂଶରେ ଅର୍ଜନ କରିବା ଉଚିତ ।

ମହାରାଜତରେ ଅଛି—ପାଣ୍ଡବ ବଂଶଧର ଧର୍ମପୁତ୍ର
 ମହାରାଜା ପରୀକ୍ଷିତ କଳିଯୁଗ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବନ୍ଧନ କରି
 ନିପାତନ କରି ଯେତେବେଳେ ତାକୁ କହିଲେ ଯେ ବୁଡ଼ି
 ଶୀଘ୍ର ମୋ ରାଜ୍ୟ ଛାଡ଼ି ଶୁଲିଯାଅ—ସେବେଳେ
 କଳିଯୁଗପ୍ରଭୁ ତାକୁ ଶୁରୋଟି ମାତ୍ର ନାମରେ
 କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ସେ ଶୁରୋଟି କଳି
 ସ୍ଥାନ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ବେଶ୍ୟାନୟ ଓ ଅନ୍ୟ
 ହେଉଛି ସୁନା । ସୁନା ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଆଜି ଖୋସି
 ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହିଂସା । ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ବହୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଳଙ୍କାର
 ଭୃତ୍ତିତା ହୋଇ ଆମ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବିଭବକୁ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ହିଂସା
 କଳିଯିବେ । ମାତ୍ର ସୁନାର ଗୌରବ ମୁଣି ଦେଖି
 ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସୁନାବେଶ ଦେଖି—ବା ବୈଦିକ
 ମନ୍ଦିର ଦେଖି ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ-ବିଶୁଦ୍ଧ ବର୍ଣ୍ଣକର ମନ
 ଅପୂର୍ବ ବିନୟ ଭକ୍ତି ସହାର କରିଥାଏ ।

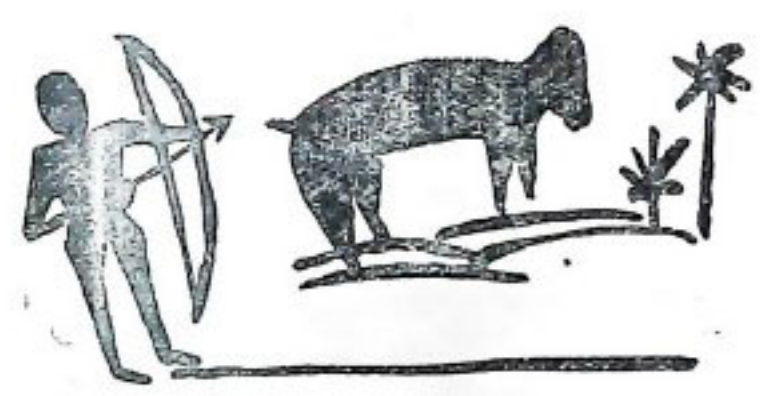
ଅର୍ଥନୀତିତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ମାନେ କହନ୍ତି—ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଠାରୁ
 ରାଷ୍ଟ୍ର ହାତରେ ଅଧିକ ସୁନା ରହିବା ଦେଶ ପକ୍ଷରେ ନିକ
 ମଙ୍ଗଳ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ରାଷ୍ଟ୍ର ଏକଥା ଶୁଣିବ ସେ
 ମଧ୍ୟ ସୁନାରାଷ୍ଟ୍ର ହେବା ଉଚିତ । ଏବଂ ରାଷ୍ଟ୍ରପକ୍ଷ
 ମାନଙ୍କ ତରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସୁନାଉଳି ଉତ୍ତର ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ
 ଉଚିତ । ତା' ନହେଲେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଲଙ୍କାରେ ଭାବଣ

ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା
 ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା । ତା' ଛଡ଼ା ଯେଉଁ ରାଷ୍ଟ୍ର ତା'ର
 ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା ସୁନା କାଳ ନେବାକୁ ଗୁହ୍ୟ—ପ୍ରଥମେ
 ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା ନିରାପଦରେ
 ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା ଉଚିତ ।

ତାହା ସୁନା ନିଜେ ମଙ୍ଗଳ ମାତ୍ର ସେହି ମଙ୍ଗଳମୟ
 ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା ଯାହା ହାତକୁ ଯାଏ—ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଉ
 ଯୁଗର ପ୍ରାକୃତିକ ବର୍ତ୍ତିବା—ତାକୁ ଅମଙ୍ଗଳ ପଥରେ ଗୁଲିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଏ

ଓ ତା'ର ଚିତ୍ର କୃତ୍ତିକ ମନିନ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ ।
 ଏଥିପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି—ସୁନା ମିଳିଲେ ଦୋଷ ହରିଲେ ବି
 ଦୋଷ । ସଙ୍ଗମାନେ ବାର-ବାର ବାମିନୀ ଓ କାଞ୍ଚନଠାରୁ
 ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ଚେତାବନୀ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ।

ତେବେ ସୁନା ଉଲ କରୁ ବା ମଦକରୁ—ଆମର ସ୍ୱପ୍ନ
 ହେଉ ସୁନେଇ—ଆମର ଚିତ୍ର ହେଉ ସୂର୍ଯ୍ୟ—ଏବଂ ଆମର
 ଚିତ୍ର ହେଉ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁଳ । ଏବଂ ଆମର ଉପାସ୍ୟ
 ଦେବତା ହେଉତ ସୁନାର ପ୍ରତିମା ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଲବଣ ଚିଲି

କଥାରେ କହନ୍ତି ତେଲି ଲୁଣର ସମ୍ଭାର—ଲୁଣ ଅମ ସୈନ୍ଦ୍ର
ନଦନରେ ଏକ ଅପରହାସ୍ୟ ପଦାର୍ଥ—ଏହି ଶିଳ୍ପରେ ସ୍ୱାଦର
ଶୀଳତା ହାତଲ କରିବାପାଇଁ ଅମେ ସହ ନୂତନ ପଦ
ସୂତ୍ରରୁ ତା ହେଲେ ଅର୍ଥନୈତିକ ପ୍ରଗତିର ଚାହା
ଅନ୍ୟ ଏକ ମାଇଲ ପୁରୁ..

ଶ୍ରୀ ଜଗଦୀଶ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଓଡ଼ିଶାର ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାରେ ଲବଣ ଶୁଣ ବହୁଦିନ
ଧରି ଚାଲି ଆସିଛି । ଶହ ଶହ ପରିବାର ସେମାନଙ୍କର
ବଂଶ ପର-ପରା ଧରି ଲୁଣ ମାରିବା କାମକୁ ନିଜର
କାରିବା ରୂପେ ବାଛି ନେଇଛନ୍ତି । ଗଂଜାମ ଜିଲ୍ଲାର
କଳବାୟ ଲୁଣ ମାରିବାପାଇଁ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅନୁକୂଳ ହେତୁ
ଓଡ଼ିଶାର ଲବଣ ଶିଳ୍ପ ଏହି ଜିଲ୍ଲାରେ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହୋଇଥିବା
ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । ଓଡ଼ିଶାରେ ଗଂଜାମ ଜିଲ୍ଲାକୁ
ଛାଡ଼ିଦେଲେ ପୁରୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ
ଲୁଣ ଚାଷ କରାଯାଇଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ ।
କିନ୍ତୁ ଗଂଜାମ ଜିଲ୍ଲାର ବ୍ୟାପକ ଲୁଣ ଚାଷ ଭଳି ଏଠାରେ
ଚାହା ଏତେ ବ୍ୟାପକ ନୁହେଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଓଡ଼ିଶାର ମୋଟ ୭,୨୨୪ ଏକର ପରିମିତ
ଜମିରୁ ଲୁଣଚାଷ କରାଯାଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ଲୁଣ ମାରିବା
ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏହାର ଅନେକଗୁଣ ଅଧିକ ସ୍ଥାନ ରହିଛି ।
କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସମସ୍ତ ଅଂଚଳ ଲୁଣ ଚାଷ ପାଇଁ
ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇ ପାରିନାହିଁ । ଭାବନଭର ଲବଣ ଏବଂ
ସାମୁଦ୍ରିକ ଉତ୍ପାଦନ ଗବେଷଣା ସଂସ୍ଥା ତଥା ଭୁବନେଶ୍ୱର
ସ୍ଥିତ ଆଂଚଳିକ ଗବେଷଣାଗାରର ସହାୟକତାରେ
ଓଡ଼ିଶାର ଉପକୂଳବର୍ତ୍ତି ଅଂଚଳଗୁଡ଼ିକରେ ଲୁଣ ମାରିବା
ସମ୍ଭାବନାର ଚିକିତ୍ସା ନିଖି ପରୀକ୍ଷା କରାଯିବାପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ
ଚାଲୁ ରହିଛି । ଏହି ସର୍ବୋପାୟ ଗତ ସଂସ୍କୃତିକ
ବୈଷୟିକ ପରାମର୍ଶ ଦେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଆଧୁନିକ
ପ୍ରଣାଳୀ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଲବଣ ଉତ୍ପାଦନର ହାର ବୃଦ୍ଧି
କରାଯିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପରାମର୍ଶ ଦେବେ । ଭାରତର
ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ଭୁବନାରେ ଓଡ଼ିଶାର ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହାର
୫୨ କମ୍ । ଓଡ଼ିଶାରେ ହେକ୍ଟର ପିଚା ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ
ବାଷ୍ପିକ ୩୫ ଟନ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଆଂଧ୍ର ପ୍ରଦେଶରେ
ଏହି ହାର ୮୦ ଟନ, ମାଂଦ୍ରାଜରେ ୧୨୫ ଟନ, ରାଜସ୍ଥାନରେ
୧୩୦ ଟନ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଗୁଜରାଟରେ ଏହା ୧୪୦
ଟନ ହୋଇଥାଏ । ଭାରତରେ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ
ଗୁଜରାଟର ସ୍ଥାନ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହୋଇ ରହିଛି ।

ଓଡ଼ିଶାର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଚାହିଦା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ
ବାଷ୍ପିକ ଦୁଇଲକ୍ଷ ଟନ ଲୁଣର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବା ସ୍ଥଳେ

ଏଠାରୁ ବାର୍ଷିକ ମୋଟ ୬୦,୦୦୦ ଟନ ଲୁଣ
ହୋଇଥାଏ । ଏହାର ବିସ୍ତୃତ ଉପକୂଳ ଅଞ୍ଚଳ
ଉତ୍ପାଦନର ଅନୁକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ରହିଥିଲେ
ଓଡ଼ିଶା ଲୁଣ ପାଇଁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ
କରିଥାଏ । ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାର ଉପକୂଳ ଅଞ୍ଚଳରେ
ଏବଂ ଆମୋନିୟମ କୋରାଲ୍ ଶିଳ୍ପ ପାଇଁ
ପରିବେଶ ରହିଥିବା କାତୀୟ ପ୍ରୟୋଗାଳୟ
ଗବେଷଣା ପରିଷଦ, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ ପକ୍ଷରୁ ପୁରୀ
ବିବରଣୀରୁ ଜଣାପଡ଼େ । ଛତ୍ରପୁରଠାରେ
ଉଦ୍ୟମରେ ଗୋଟିଏ କର୍ଷିକ ସୋଡ଼ା କାରଖାନା
ବସିଛି । ସାଧାରଣ ଲୁଣକୁ କଂଚା ମାଲ ରୂପେ
କାରଖାନାରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ।

ଖାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେବା ଛଡ଼ା ବିଭିନ୍ନ
ମଧ୍ୟ ଲୁଣର ଗୁଣିଦା ଯଥେଷ୍ଟ ବେଶୀ । ଉତ୍ତୁ
ଛେନାକୁ ଅଧିକ କାଳ ରଖିବା ପାଇଁ ମାଛକୁ ଶୁଖି
ବା ମାଂସକୁ ଡବାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରି ଅଧିକ କାଳ
ପାଇଁ, ଏହାଛଡ଼ା ଗୋ-ଖାଦ୍ୟ ରୂପେ ମଧ୍ୟ ଲୁଣ
ରହିଛି । ସେହିପରି ସୋଡ଼ା, ଆମୋନିୟମ ଓ
ଇତ୍ୟାଦି ରାସାୟନିକ ଶିଳ୍ପ, ସାବୁନ କାରଖାନା,
କାରଖାନା, ବରଫ କାରଖାନା, କାରକ କାରଖାନା
କାତ କାରଖାନା ଏବଂ ଲୁଣା କଳ ପ୍ରଭୃତିରେ
ଏହାର ଯଥେଷ୍ଟ ଚାହିଦା ରହିଛି ।

ଲୁଣର ବ୍ୟବହାର ଗୁଡ଼ିକରୁ ସହଜରେ
କରାଯାଇ ପାରେ ଯେ, ଶିଳ୍ପ କାରଖାନା ପ୍ରଭୃତିରେ
ପଡ଼ୁଥିବା ଲୁଣର ମାନ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ
କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏ ଦିଗ ପ୍ରତି ଏତେ ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦେବେ
ବିଶେଷ ଜିଛି କ୍ଷତିର ସଂଭାବନା ନାହିଁ ।
ପ୍ରଭୃତି କେତେକ ରାସାୟନିକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଲୁଣରେ
ଆକାରରେ ମୁଖ୍ୟତ ମିଶିଥାଏ । ଏହା ଛଡ଼ା
ବାଲି, ସିଲିକା, ଜିପ୍ସମ ପ୍ରଭୃତି ଅନ୍ୟତମ
କାରଖାନାରେ ବ୍ୟବହାର କରା ଯାଇଥିବା
ଏହି ମଇଳା ଯେତେ କମ୍ କରାଯାଏ ସେତେ
ଆମ ଓଡ଼ିଶାର ଲୁଣ ଅତି ନିର୍ମୂଳ ଧରଣର ।

ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ଟଙ୍କା ୧,୦୦୦ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ଦେଖା ଯାଇଥାଏ । ମେକ୍ସିକୋ,
କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆ, ବାହାମାଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଜ ଏବଂ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ପ୍ରଭୃତି
ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ହାରରେ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହୋଇଥାଏ ।
ପ୍ରାନ୍ତସ୍ତରେ ଆଧୁନିକ ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଲୁଣ କିଆରୀ
ମାନଙ୍କରେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଲୁଣ ମରାଯାଇଥାଏ,
ଫଳରେ ଏଠାରେ ୨୦ ରୁ ୩୦ ପେଟମିଟର ବହଳରେ
ଲୁଣ ବସିଯାଏ । ଏଠାରେ ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ ପ୍ରାୟ ୩୦୦ ରୁ
୮୦୦ ଟଙ୍କା ଯାଏ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହୋଇଥାଏ ।
ଇଟାଲିରେ ସେହିପରି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରି ଲୁଣ
କିଆରୀରେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ
ଉଚ୍ଚ ମେସିନ ସାହାଯ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ରୁ ୧୨୦ ଟଙ୍କା
ଯାଏ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଏ ।

ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ଟଙ୍କା ୧,୦୦୦ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ଦେଖା ଯାଇଥାଏ । ମେକ୍ସିକୋ,
କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆ, ବାହାମାଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଜ ଏବଂ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ପ୍ରଭୃତି
ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ହାରରେ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହୋଇଥାଏ ।
ପ୍ରାନ୍ତସ୍ତରେ ଆଧୁନିକ ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଲୁଣ କିଆରୀ
ମାନଙ୍କରେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଲୁଣ ମରାଯାଇଥାଏ,
ଫଳରେ ଏଠାରେ ୨୦ ରୁ ୩୦ ପେଟମିଟର ବହଳରେ
ଲୁଣ ବସିଯାଏ । ଏଠାରେ ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ ପ୍ରାୟ ୩୦୦ ରୁ
୮୦୦ ଟଙ୍କା ଯାଏ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହୋଇଥାଏ ।
ଇଟାଲିରେ ସେହିପରି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରି ଲୁଣ
କିଆରୀରେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ
ଉଚ୍ଚ ମେସିନ ସାହାଯ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ରୁ ୧୨୦ ଟଙ୍କା
ଯାଏ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଏ ।

ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପଦ୍ଧତି ହେଲା ଯେ, ପାଣିକୁ ଲୁଣମରା
କିଆରୀକୁ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ନାଳଦେଇ କିଛି
ବାଟ ବୁଝାଇ ନିଆଯାଏ ଏବଂ ପତ୍ତ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ
କରାଯାଏ । ଫଳରେ କିଆରୀକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପାଣି
ପରିପୁତ୍ର ଅବସ୍ଥା ଲାଭ କରିଥାଏ ଓ ଲୁଣ ବସିବା ପାଇଁ
ଅପେକ୍ଷା କୃତ କମ୍ ସମୟ ଲାଗେ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ
ଲୁଣ ମାରିବା ତୁରାନ୍ତ କରାଯାଇଥାଏ । ଫଳରେ
ଉତ୍ପାଦନ ପରିମାଣ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ ।

ଲୁଣ କିଆରୀରେ ଏକ ପ୍ରକାର ନୀଳ ରାସାୟନିକ ପ୍ରୟୋଗ
କରି ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଥିବା ମାତ୍ରାରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ
ଏବଂ ଜଳର ବାଷ୍ପୀୟ କରଣ ପଦ୍ଧତିକୁ ତୁରାନ୍ତ କରିବା
ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉଦ୍ୟମ ସ୍ଥଳୁ ରହିଛି । ଯାହାହେଉ ବର୍ତ୍ତମାନ
ଲବଣ ଶିଳରେ ଆଧୁନିକ ପଦ୍ଧତିମାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଶେଷ
ଓଡ଼ିଶା ଯେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।
ସରକାରୀ ଏବଂ ସମ୍ପଦାୟ ସଂସ୍ଥା ଗୁଡ଼ିକ କରିଥାରେ ଲୁଣ
ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଥମେ ଆଧୁନିକ ପ୍ରଣାଳୀ ଗୁଡ଼ିକ
ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ପାଇଁ ସରକାର ଉତ୍ସାହିତ କରେ
ଯଥେଷ୍ଟ ସୁଧକ ମିଳି ପାରନ୍ତା ।

ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ଟଙ୍କା ୧,୦୦୦ ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କରିବା ଦେଖା ଯାଇଥାଏ । ମେକ୍ସିକୋ,
କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆ, ବାହାମାଦ୍ୱୀପପୁଞ୍ଜ ଏବଂ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ପ୍ରଭୃତି
ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ହାରରେ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହୋଇଥାଏ ।
ପ୍ରାନ୍ତସ୍ତରେ ଆଧୁନିକ ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଲୁଣ କିଆରୀ
ମାନଙ୍କରେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଲୁଣ ମରାଯାଇଥାଏ,
ଫଳରେ ଏଠାରେ ୨୦ ରୁ ୩୦ ପେଟମିଟର ବହଳରେ
ଲୁଣ ବସିଯାଏ । ଏଠାରେ ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟାରେ ପ୍ରାୟ ୩୦୦ ରୁ
୮୦୦ ଟଙ୍କା ଯାଏ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ହୋଇଥାଏ ।
ଇଟାଲିରେ ସେହିପରି ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟବହାର କରି ଲୁଣ
କିଆରୀରେ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ
ଉଚ୍ଚ ମେସିନ ସାହାଯ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ୧୦୦ ରୁ ୧୨୦ ଟଙ୍କା
ଯାଏ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ କରାଯାଏ ।

ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପଦ୍ଧତି ହେଲା ଯେ, ପାଣିକୁ ଲୁଣମରା
କିଆରୀକୁ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ନାଳଦେଇ କିଛି
ବାଟ ବୁଝାଇ ନିଆଯାଏ ଏବଂ ପତ୍ତ ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ
କରାଯାଏ । ଫଳରେ କିଆରୀକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପାଣି
ପରିପୁତ୍ର ଅବସ୍ଥା ଲାଭ କରିଥାଏ ଓ ଲୁଣ ବସିବା ପାଇଁ
ଅପେକ୍ଷା କୃତ କମ୍ ସମୟ ଲାଗେ । ଏହି ପଦ୍ଧତିରେ
ଲୁଣ ମାରିବା ତୁରାନ୍ତ କରାଯାଇଥାଏ । ଫଳରେ
ଉତ୍ପାଦନ ପରିମାଣ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ ।

ଲୁଣ କିଆରୀରେ ଏକ ପ୍ରକାର ନୀଳ ରାସାୟନିକ ପ୍ରୟୋଗ
କରି ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଥିବା ମାତ୍ରାରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ
ଏବଂ ଜଳର ବାଷ୍ପୀୟ କରଣ ପଦ୍ଧତିକୁ ତୁରାନ୍ତ କରିବା
ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଉଦ୍ୟମ ସ୍ଥଳୁ ରହିଛି । ଯାହାହେଉ ବର୍ତ୍ତମାନ
ଲବଣ ଶିଳରେ ଆଧୁନିକ ପଦ୍ଧତିମାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିଶେଷ
ଓଡ଼ିଶା ଯେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଉଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।
ସରକାରୀ ଏବଂ ସମ୍ପଦାୟ ସଂସ୍ଥା ଗୁଡ଼ିକ କରିଥାରେ ଲୁଣ
ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଥମେ ଆଧୁନିକ ପ୍ରଣାଳୀ ଗୁଡ଼ିକ
ପ୍ରୟୋଗ କରାଯିବା ପାଇଁ ସରକାର ଉତ୍ସାହିତ କରେ
ଯଥେଷ୍ଟ ସୁଧକ ମିଳି ପାରନ୍ତା ।

ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କଥା ଯେ ଗୁଣାତୁଳ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନ ହେଲେ
 ମଧ୍ୟ ପରିମାଣ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମ ରାଜ୍ୟର ଲବଣ ଶିଳ୍ପ
 କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉତ୍ପାଦନର ଉନ୍ନତି ଘଟୁଛି । ୧୯୫୫ ମସିହାରେ
 ରାଜ୍ୟର ଲବଣ ଉତ୍ପାଦନ ପରିମାଣ ୩୩୩ ହଜାର ଟନ୍
 ହୋଇଥିବା ସ୍ତରେ ଦଶ ବର୍ଷ ପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୬୫
 ମସିହାରେ ଏହା ପ୍ରାୟ ୫୦ ହଜାର ଟନ୍ ଓ ପୁଣି ଦଶ
 ବର୍ଷ ପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୭୫ ମସିହାରେ ଏହା ୬୦ ହଜାର
 ଟନ୍ କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ଲବଣ ଉତ୍ପାଦନ ହାରର କମ୍ ବେଶୀ
 ସୂଚକାଂଶ ଜନିତ ବାଣ୍ଟପାୟକରଣ ଏବଂ ବାୟୁରେ ଜଳାୟ

ବାଷ୍ପ ଅବଶିଷ୍ଟର ମାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା
 ଓଡ଼ିଶାରେ ୧୯୫୮ ମସିହା ଲବଣ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ର
 ଏକ ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ ବର୍ଷ । ହଠାତ୍ ଏହି ବର୍ଷ ଉତ୍ପାଦନ
 ୮୧ ହଜାର ଟନ୍ କୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା । ପଞ୍ଚମେ ଉତ୍ପାଦନ
 କାରୀମାନେ ଲୁଣ ମହଜୁଦ ରଖିବାକୁ ଅନୁବିଧା ରୋକିବା
 ଏବଂ ଲୁଣର ଦାମ ମଧ୍ୟ କମିଗଲା । ତେଣୁ ୧୯୬୧ ମସିହା
 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୁଣ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଦୟାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ
 ସେନ୍ଦ୍ର ଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଥିଲା

ଶିଳ୍ପ ଉନ୍ନୟନ କର୍ମୋତ୍ସବ
 ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଗୋମସ୍ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା

ଆମ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ୱାର ବିସ୍ତୃତ କ ଦ୍ୱାରା କ୍ରୋଧ ଅବେଗପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ
 ପୁଣି ମୂର୍ଖିତ ହୋଇ ଡ଼େ—ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଏକ ଅଧିକ ପଠନସ୍
 ଚରିତ୍ର—ଗଞ୍ଜାମର ଏଇ ପ୍ରମାଣର ଦିନେ ଯେ ଚଳିତା କୁଳରେ
 ବିଳାସିତରେ ଜୀବନଯାପନ କରୁଥିଲେ ସେ କଥା ଆଜି
 ଅନେକକର ମନେ ନାହିଁ—ତାଙ୍କ ପ୍ରଶାସନକ ଜୀବନର ଅନେକ
 ତଥା ଐତିହ୍ୟ ସ୍ମରଣକୁ ଚର୍ଚ୍ଚାକାର ଓ ଶୁଣା ସମ୍ପର୍କରେ ଅଧିକ
 କରାଯାଇ ନୁହେଁ ପ୍ରତ୍ୟକ ଜଣେ..

ଶ୍ରୀ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ମିଶ୍ର

ଗଞ୍ଜାମର ଗୋମସ୍ରେ ବିଭିନ୍ନ ସୁଭାବର ଚରିତ୍ର-
 ଗୋମସ୍ରେ ସମାଜେ ଗଠିଥାଏ । ଗୋମସ୍ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା
 ଗୋମସ୍ରେ ଜଣେ ବିଚିତ୍ର ଚରିତ୍ର ।

ଗୋମସ୍ରେ ଇଞ୍ଜିଆ କଂପାନୀର ଭାରତରେ
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେତେବେଳେ
 ପ୍ରଥମ ସିରିସ୍ ସର୍ଭିସ୍ ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା
 ତେବେ ଅନେକ ଶିକ୍ଷିତ ଇଂରାଜୀ ଯୁବକ
 ଗୋମସ୍ରେ ସମାନ ନେବାକୁ ଭାରତକୁ ଆସିଲେ ।
 ଗୋମସ୍ରେ ଭାରତରେ ଲର୍ଡ୍ କ୍ୱାଇଲ୍ କଟିବୁକୁ
 ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଥିଲା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଯୁବକର
 ଗୋମସ୍ରେ । ବିଚିତ୍ର ପାର୍ଲୀମେଣ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଲର୍ଡ୍
 କ୍ୱାଇଲ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ଆଚରଣକୁ ଦେଖିଦେବାରେ
 ଗୋମସ୍ରେ ଉତ୍ତର ବୋଲି ବୟାନ୍ ଦେଇ ସାରିଥିଲେ ।
 ଗୋମସ୍ରେ କରାଯାଇ ଲେକକୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରିବାର
 ଗୋମସ୍ରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା, ଯୁଗପତ୍ ସେମାନେ ଆପଣା
 ଗୋମସ୍ରେ କରିବା ଲାଗି ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେବା ।”

ଗୋମସ୍ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା କଣେ ମେଧାବା ଛାତ୍ର ଥିଲେ ।
 ଗୋମସ୍ରେ ଉତ୍ତମ ଚେହେରା ଥିଲା, କରୁଥିଲେ କଳ୍ପନା
 ଗୋମସ୍ରେ ଥିଲା ଓ ଥିଲା ଅସାଧାରଣ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତମପତି ।
 ଗୋମସ୍ରେ ପ୍ରତିଭାବତ୍ତ ଯୁବକଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଇଂଲଣ୍ଡ ମାଟିରେ
 ଗୋମସ୍ରେ କାବିକା ଯୁକ୍ତି ପାରିଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତମନା
 ଗୋମସ୍ରେ ସାବିତ୍ରୀ-ତତ୍ତ୍ୱସୁଖ-ପଞ୍ଚା ଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କ
 ଗୋମସ୍ରେ ଗୋମସ୍ରେ ଗୋମସ୍ରେ ହିଁ ଥିଲା ପ୍ରକୃଷ୍ଟ କ୍ଷେତ୍ର ।
 ଗୋମସ୍ରେ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଭାରତ-ପେରତା
 ଗୋମସ୍ରେ ଗୋମସ୍ରେ ପ୍ରତି ଶାନ୍ତିର ନ କରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା
 ଗୋମସ୍ରେ ସର୍ଭିସରେ ଯୋଗ ଦେଲେ ।

ଗୋମସ୍ରେ କିଛିକାଳ ଅବସ୍ଥାପିତ ହେବା ପରେ
 ଗୋମସ୍ରେ ଶ୍ରୀ : ୧୭୮୦ରେ କିଛିକାଳ ବ୍ୟୟକର୍ତ୍ତା
 (Pay Master) ହୋଇ ଆସିଲେ ଗୋମସ୍ରେ ।

ଏହା ଗୋମସ୍ରେ ସହ ଗୋମସ୍ରେ ପ୍ରଥମ ପରିଚୟ । ମଝିରେ
 ମଝିରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଅନ୍ୟଠିକି ବଦଳି ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ
 ଗୋମସ୍ରେ ଗୁଡ଼ିକି ଜୀବନଟି ମୁଖ୍ୟତଃ ଗୋମସ୍ରେ କଟିଥିଲା
 ଓ ଗୋମସ୍ରେ କୃତ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ଅପାରଗତା ସବୁ
 ଗୋମସ୍ରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ।

ଇଞ୍ଜିଆ କଂପାନୀ ଭରତ ସରକାର ନାମରେ
 ଅଭିହିତ ବନୋପସାଗରର ଉପକୂଳବର୍ତ୍ତୀ ଅଞ୍ଚଳ
 ପାଇଲେ ୧୭୭୭ରେ । ଭରତ ସରକାରର ଭରତପ
 ଅଞ୍ଚଳ ଭାବରେ ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋମସ୍ରେ କିଛିଟି
 ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଇଂରାଜୀଙ୍କ କରଗତ ହେଲା ।
 ପ୍ରାଥମିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଗୋମସ୍ରେ ଇଂରାଜୀମାନେ
 ଆସ୍ଥାନ ଜମାଇବା ଆୟାସସାଧ୍ୟ ବ୍ୟାପାର ଥିଲା
 କାରଣ ସେହି ଜୋର-ଯାର-ମୁଲକତାର ଯୁଗରେ
 ଗୋମସ୍ରେ ସୁବିଧାବାଦୀ ରାଜା ଜମିଦାରମାନଙ୍କର
 ଗୋମସ୍ରେ ନୀତିର ମୁକାବିଲା କରୁଥିଲା କଂପାନୀର
 ଅନୁକୂଳ କର୍ମରାମାନଙ୍କର ହୁକାମିତା ଶାସନ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଗୋମସ୍ରେ ଭଲ ପାଇଲେ ।
 ତେତେବେଳେ କିଛିକାଳ ସଦରମହକୁମା ଥିଲା ଗୋମସ୍ରେ
 ମୁହାଣର ଗୋମସ୍ରେ ସହର (ଏହି କାରଣରୁ କିଛିଟି
 ଗୋମସ୍ରେ ନାମରେ ଅଭିହିତ ହେଲା) । ଗୋମସ୍ରେ ବା
 ଗୋମସ୍ରେ ଲେକତୁଣ୍ଡର ଗଂଜା ଏକ ଜନାକୀର୍ଣ୍ଣ ସମୃଦ୍ଧ
 ନଗର ଥିଲା ଓ ବ୍ୟବସାୟ ବାଣିଜ୍ୟର ପ୍ରଧାନତମ
 ପେଣ୍ଠ ଥିଲା । ପୁଣି ଏହା ଥିଲା ଏକ ବନ୍ଦର ।
 ଇଂରାଜୀମାନେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ପରେ ଏକ
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚରାଜ୍ୟର ଦୂର୍ଗ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ
 (ଯୋଦ୍ଧାର ଉତ୍ସାହଶେଷ ଅଦ୍ୟାପି ପୋଡ଼ାଗତ୍ ନାମରେ
 ରହିଛି) । ଗୋମସ୍ରେ ଉପବନ ବଳୟତ ବଡ଼ ବଡ଼
 କୋଠା ଘର ପ୍ରଶସ୍ତ ପଥ, ଗୋମସ୍ରେ ଶାନ୍ତି
 ଉପକୂଳ ଓ ଆଶାତ ସମୂହର ଶୀତଳ ଭୂମି ପବନକୁ
 ଯେକୌଣସି ଯୁବକ ଭଲ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ବିଦ ଅଟେ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ କିନ୍ତୁ ଅଧିକତର ଭଲ ପାଇଲେ ଗଂଜାର ମାତ୍ର ଦଶ ମାଲର ଭଲ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଚିଲିକାକୁ । ମରାଜମାନିନୀ ନୀଳାମ୍ବୁ ଚିଲିକାର ଚରଣାୟତ ମୁକୁତ ବକ୍ଷରେ ତାହାଙ୍କର ଜନନୀଚିତ୍ରାସ ଲୁବ୍ଧ ଚିତ୍ର ଭାବିତାକୁ ଶିଖିଲ ।

ସେତେବେଳକୁ ଚିଲିକା ଜଲେକ୍ଟର, ଜିଲ୍ଲା ଜଜ୍, ଜିଲ୍ଲା ପୋଲିସ୍ ସାହେବ ଆଦି ପତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଚିଲିକାର କଂପାନୀ ଶାସନର ସର୍ବମୟ କର୍ତ୍ତାଭୂତେ ଥାଆନ୍ତି ଜଣେ ରେସିଡେଣ୍ଟ ଯାହାଙ୍କଠାରେ ସକଳ କ୍ଷମତା ଠୁ ହୋଇଥାଏ । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ରେସିଡେଣ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅଧୀନରେ ବ୍ୟୟକର୍ତ୍ତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପଦରେ କାର୍ଯ୍ୟକରୁଥିବା ହେତୁ ନିଜର ଉଚ୍ଚାର୍ଥକାସକୁ ପୂରା ଚରିତାର୍ଥ କରିବା ଲାଗି ନିରକ୍ଷଣ ସୁବିଧା ନ ପାଇବା ସୁଜାଣିକ । ସୁବିଧା ପାଇବା ପାଇଁ ହାକିମଙ୍କ ମନ ଧରିବାକୁ ହୁଏ ଓ ସେଥିରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ସୁଦକ୍ଷ ଥିଲେ ତେଣୁ କଂପାନୀର କାଗଜ ପତ୍ର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟଙ୍କର ପ୍ରତିଭା ସାଙ୍ଗକୁ ପ୍ରଶାସନିକ ଦକ୍ଷତାର ପ୍ରଶଂସା କରେ ।

କଂପାନୀ କାଗଜ ପତ୍ରରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ଜଣେ ସମର୍ଥ ବିଭିନ୍ନ ସର୍ଭେକ୍ସ ଥିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କର ପଦୋଲଟି ଶୀଘ୍ର ହୋଇଗଲା । ୧୭୯୧ରେ ସେ ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଗଞ୍ଜାମକୁ ଆସିଲେ ରେସିଡେଣ୍ଟ ହୋଇ । ସେ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇକେଳୁ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲା ଘୋର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷର କବଳରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏହି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ୧୭୮୯ରୁ ଦୀର୍ଘ ଗୁଣି ବର୍ଷ ଧରି ଲାଗି ରହିଥିଲା ଓ ବଡ଼ ସାଂଘାତିକ ଥିଲା । ରେସିଡେଣ୍ଟ ଭାବରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟଙ୍କର ପ୍ରଥମ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଜମିଦାରମାନଙ୍କର ଅମାରର ସଂଚିତ ଶସ୍ୟକୁ ଅପହରଣ କରି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପ୍ରପୀଡ଼ିତ ଜନତାକୁ ଯୋଗାଇବା । ଖଲ୍ଲ ଜମିଦାରମାନଙ୍କର ତାଙ୍କର ତାଙ୍କୁ ବେଶ୍ ମାଲୁମ୍ ଥିଲା ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସାବାତ୍ କରିବାରେ ସେ ଧୂରଣର ଥିଲେ । ସରକାରୀ ରେକର୍ଡ୍ ପତ୍ର ଉପରେ ଆଧାରିତ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲା ମ୍ୟାନୁଆଲ୍ ରେସିଡେଣ୍ଟ ଭାବରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଶଂସା କରିଛି:—
 During Mr. Snodgrass tenure of office as Resident, he seems to have exerted himself with considerable energy and zeal, not only in reducing the refractory Zemindars but in battling with the horrors of famine.

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷକାଳୀନ ସାହାଯ୍ୟ ଦାନ କରିବା ଲାଗି କଂପାନୀ ସରକାରଙ୍କଠାରୁ ମଞ୍ଜୁରି ଆଣିଲେ । ଜିଲ୍ଲାର ସମସ୍ତ ରାଜସ୍ୱକୁ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖଟାଇଲେ । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ସାହାଯ୍ୟ ପରିକଳ୍ପନା ଅତି ବ୍ୟାପକ ଓ ବିରାଟ ଆକାରରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଇଲେ । ଏତେବେଳେ ଦେଶ ସେବା ସହ ସାଧିବିଣ୍ଡି ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ମଉକା

ମିଳିଗଲା । ଦୁର୍ଭିକ୍ଷବେଳେ ଲୋକଙ୍କୁ ଲିଷା ସ୍ୱାଦୀ ଖାଦ୍ୟଖସ୍ୟ ନ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ ଚିଆରି, ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଳା ଆଦି କାମରେ ଖଟାଇ ମୂଲ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଖାଦ୍ୟପଦାର୍ଥ ଯୋଗାଇଲେ (ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିର ବିବରଣୀ ପ୍ରାୟ ୭୫ ବର୍ଷ ପରବର୍ତ୍ତୀ ନଅକ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ବେଳେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥିଲା) । ଚିଲିକାର ଆବର୍ଷିକ ଚାରଣା ସବୁବେଳେ ରହି ଆସିଥିଲା । ଚିଲିକାର ଚାରରେ ରମଣୀୟ ରମାଠାରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ବାଣି ଏହି ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭାବରେ ନିଜପାରି ଭୋଗ ବଡ଼ ଧରଣର ବାସଗୃହ ନିର୍ମାଣ କରାଇ ନେଇ ରମାରେ ଏହି ପ୍ରମୋଦ ନିବାସଚିତ୍ର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ ୧୭୯୨ରେ ।

ସେ କାଳରେ ରେସିଡେଣ୍ଟଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପ୍ରତି ଜିଲ୍ଲାରେ ଜଣେ ଜଣେ ଦୋଭାଷ (Dabhashi) ରହୁଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ଇଂରାଜୀ ହାକିମଙ୍କ ସହ ପ୍ରକୃତ ଜମିଦାରମାନଙ୍କର ସଂପର୍କବେଳେ ପ୍ରଧାନ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ । ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ସରକାରୀ ପଦବୀ ମଧ୍ୟରେ ଦୋଭାଷ ଥିବା ଦୃଶ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ରେସିଡେଣ୍ଟଙ୍କ ଘନିଷ୍ଠ ସଂପର୍କରେ ଚେତନ ହେତୁ ଓ ରେସିଡେଣ୍ଟମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ଭାଷା ବୁଝୁ ନ ଥିଲେ ହେତୁ ଦୋଭାଷମାନେ ପ୍ରତିପତ୍ତିଶାଳୀ ହେଉଥିଲେ ଗଞ୍ଜାମ ଏକ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷୀ ଅଞ୍ଚଳ ହେଲେ ହେଁ ସେମାନେ ତେଲୁଗୁମାନେ ହିଁ ଦୋଭାଷ ପଦବୀରେ ନିଯୁକ୍ତ ପାରୁଥିଲେ । କାରଣ କଂପାନୀର ରାଜଧାନୀ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ଦ୍ରାଜରେ ଓଡ଼ିଆମାନଙ୍କର ହାରିଗ୍ରହାରିକ ଭୂମିକା ମୂଲ୍ୟ ନ ଥିଲା । ଗଞ୍ଜାମର, ବିଶେଷତଃ ଲୋକ ଅଞ୍ଚଳର ଅନେକ ବଡ଼ ରକ୍ଷତ ତେଲୁଗୁ ହେବାପାଇଁ କାରଣ ଏହି ଦୋଭାଷ ପଦବୀ । ନିୟୁକ୍ତି ପାଇଁ ମାତ୍ର ଦୋଭାଷଙ୍କର ପ୍ରଥମ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା ସରକାରୀ ବେସରକାରୀ ବଞ୍ଚର, ପଡ଼ିଆ, ଜଙ୍ଗଲ ଆଦି ଭୂମି ନିଜ ନାମରେ ତଥା ନିଜର ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବଙ୍କ ନାମରେ ରେକର୍ଡ୍ ପତ୍ର କରାଇ ନେବା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟଙ୍କର ଦେଶ ଥିଲେ ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣାମ୍ନା ଯେ କି ଅନ୍ୟ ଦୋଭାଷ ପରି ସ୍ୱାଧୀନସୃଷ୍ଟି ଥିଲେ ଓ ହାକିମଙ୍କର ମନ କାମ କରୁଥିଲେ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣାମ୍ନାଙ୍କୁ ରାଣି ପାଇଲେ, ତାଙ୍କ କଥାରେ ଚଳିଲେ । ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣାମ୍ନା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟଙ୍କୁ ସକଳ ବିଭୋଗ ଯୋଗାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରୀୟ ଦୋଭାଷଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ମାନି ଚଳୁଥିଲେ । ଫଳରେ ଉଭୟେ ଯାହା ଯେପରି ଶୁଣୁ ଥିଲେ, ସାଉଥିଲେ । କିଛି କାଗଜପତ୍ର ରଖିବା, ଟିଏ ଟେକ ରାଜସ୍ୱ ଦେଲୁ କି କେଉଁ ବାବଦରେ ନେତେ ଚଳୁ ଥିଲେ ତାହାର ହିସାବ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ମନେ ହେଲା ନାହିଁ

ଅଦାବର ଚିଲିକାସିମୁଖୀ ପ୍ରସାରିତ ସୋପାନ ଶ୍ରେଣୀ
 ଉପରେ ଚିଲିକାର ଦେଇ ନାଟି ନାଟି ଗଲବେଳେ କକ
 ଧୁନିର ମଧୁରତା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସକ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନ ବିରୋର କରେ
 ଚିଲିକା ବନ୍ଧରେ ବିହାର କରିବା ଲାଗି ସେ ଏକ ପ୍ରମୋଦ-
 ପୋତ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମାଣ କଲେ । ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ
 ପଡିଲେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ ଗଙ୍ଗାସ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ଯାଆନ୍ତି,
 ଅନ୍ୟଥା ସେ ଉମାରେ ହିଁ ରହନ୍ତି । ଚପାଦାନ ପ୍ରତ୍ୟହ
 କାଗଜ ପତ୍ର ଆଣେ, ତାକୁ ସେ ଦକ୍ଷିଣତ ଦେଇ ଫେରାଇ
 ଦିଅନ୍ତି । ପୁକୃତ ଶାସନ ସେ କିଛି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ,
 ତାଙ୍କର ଅଧ୍ୟକ୍ଷମାନେ ନିରକୃଷି ଭାବରେ ଯଥେଚ୍ଛା
 କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ।

ଅଧ୍ୟକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସଙ୍କର ଅଧିକ ପ୍ରୟ ଥିଲେ
 ସେତେବେଳର ଦୋକାସ ଜଗନ୍ନାଥ ରାଠ, ଯେ କି
 ସଂପର୍କି ଓ ପ୍ରତିପତ୍ତି ଉଭୟ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟିତ ଥିଲେ ।
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ ନିଜର ଅନେକ କ୍ଷମତା ରାଜକୁ ଦେଇଥିଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ରାଠ ଗଙ୍ଗାର ନିଜ ବଙ୍ଗଳାରେ ଅଦାଲତ
 କରୁଥିଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଜମିଦାର, ପାତ୍ର, ଠିକାଦାର,
 ପେସକାରମାନେ ଅର୍ଦ୍ଧ ପେସ କରୁଥିଲେ ଓ ଶୁଣାଣୀ
 ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ । ଭାରତର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନଉକର
 ହୋଇ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ସିପାହୀ, ପ୍ରଧାନ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
 ଉଚ୍ଚରାଜ୍ୟର ରହିଥିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସେ ପୁଷ୍ପ
 ପୋଷକତା କରୁଥିଲେ ଜଣେ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ବାଦ୍ୟକୁଶଳୀ
 ରୂପସା ବେଶ୍ୟାକୁ, ଯେ କି ନିଜର ମୋହିନୀ ଶକ୍ତି ବଳରେ
 ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜଙ୍କର ବିରୋଧୀମାନଙ୍କୁ ବଶ କରୁଥିଲେ ଓ
 ବିରୋଧୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲେ ।

କିଛିର ସବୁ ସରକାରୀ ବିଭାଗରେ ତଳୁ ଉପର
 ଯାଏ ସବୁ ଖଣ୍ଡରେ ଅତିରେ ଉତ୍କଳ ଦୁର୍ନୀତି କାୟା
 ବିହାର କର ଓ ଅର୍ଥ ଅପହରଣ ପାଇଁ ସକଳ ପ୍ରକାର
 ଶୋଷଣ ଓ ଦମନ ଲାଜା ଗୁଣିଲ । ରାଜସ୍ୱକୁ ଆତ୍ମ-
 ସାତ କରିବା, ଚକ୍ରକତା କରିବା, ଜାଲ କରିବା
 ସାଧାରଣ ବିଷୟ ହୋଇ ପଡିଲା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ ଏ
 ବିଷୟରେ ଜମା ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଇଲେ ନାହିଁ । ତାହାଙ୍କ
 ସହକାରୀମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ, ଅସାଧୁତା
 ଶାସନରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇଗଲା । ଜଣେ ମହ
 ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ନିଜେ ମହ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, କୁମଶଃ
 ସମସ୍ତ ପରିବେଶ ତାଙ୍କରି ସୋଗୁଁ ମହ ହୋଇପଡ଼େ ।

ଏହି ଅବସ୍ଥା ଗଙ୍ଗାମରେ ସାତେ ତିନି ବର୍ଷ ଲାଗି ରହିଲା
 ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷ କିଛିର ରାଜସ୍ୱ କମିବାରେ ଲାଗିଲା । ମାହାଜରୁ
 ଏ ବିଷୟରେ ପତ୍ର ଆସିଲେ ତାହାର ଭରଭର ଦେବା ତ
 ଦୂରର କଥା ଅନେକ ଲପାପା ମଧ୍ୟ ଖୋଲି ପଢ଼ାଗଲା
 ନାହିଁ । ସେକାଳରେ ଗଙ୍ଗାମ ଓ ମାହାଜ ମଧ୍ୟରେ ଡାକ
 ଚକାଚକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନ ଥିଲା । ଗମନାଗମନ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନ ଥିଲା ।
 ମାସରେ ଥରେ ଦି ଅର ଲାହାଜ ତିଏ ଗଙ୍ଗାର ସମୁଦ୍ର

କୁଳରେ ଲଗୁଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ମାହାଜରୁ
 ଆସୁଥିଲା । ସେହିପରି ମାସରେ ଥରେ ଦିଅର
 ଅଭିମୁଖୀ ଲାହାଜ କଲିକତାରୁ ଗଲବେଳେ
 ଗଙ୍ଗାକୁ ଡାକ ନେଉଥିଲା । ଲାହାଜ ମାହାଜରୁ
 ଆସିବାକୁ ଦଶ ଦିନ ଖଣ୍ଡେ ନିଏ । ମାହାଜରୁ
 ତିଠି ଦୂରା ଗଙ୍ଗାମର ଅବସ୍ଥା ବୁଝିବାକୁ ଯେତେ
 କଲେ ମଧ୍ୟ ବିଫଳ କାମ ହେଲେ । ୧୮୦୦ ରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ
 କଲେକ୍ଟରୀର ତିନି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱ
 କମିଶନରେ କମ୍ପାନୀ କର୍ମପତ୍ର ପସନ୍ଦ
 ପଦବ୍ୟୁତ କଲେ ଓ ଜିଲର ଅବସ୍ଥା ତଦସ
 ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ ରାଜସ୍ୱ ହ୍ରାସର ପ୍ରକୃତ ତଥା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ
 କର୍ମପତ୍ର ଅନେକ କାରଣ ଦଖାଲିଲେ : ବର୍ଷା ଅଭାବ
 ଫସଲହାନି, ବଜାରରେ ଶାଦ୍ୟଶସ୍ୟର ମୂଲ୍ୟହ୍ରାସ,
 ଘୋର ଅଭାବ, କମିଦାରମାନଙ୍କ ବୈରତା, ଜଗନ୍ନାଥ
 ଗଣଗୋଳ, ଜିଲରେ ପୟାଧି ସାମଗ୍ରିକ ବନ୍ଧର
 ଲତ୍ୟାଦି । କିନ୍ତୁ ମାହାଜର ମୁଖ୍ୟ ଶାସନ ପରିଷଦ
 ଅର୍ଥ ରେଭେନ୍ସା ତାଙ୍କର ସଫେଇକୁ ଅସ୍ୱାସ
 ରାଜସ୍ୱର ଆତ୍ମସାତ୍ କରଣ ହିଁ ରାଜସ୍ୱହ୍ରାସର
 ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସଙ୍କ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ
 ବ୍ରାଜନ୍ ନିଯୁକ୍ତ ହେଲେ । ବ୍ରାଜନ୍ ନିଜ ସମ୍ପର୍କରେ
 ବଳ ନେଇ ଆସିଲେ ୧୮୦୦ ର ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ଅଭାବ
 କିନ୍ତୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ ତାଙ୍କୁ ସହକରେ ଜିଲର ଦାୟିତ୍ୱ
 ଦେଲେ ନାହିଁ । ବ୍ରାଜନ୍ ଆସୁଥିବା ଜାଣିପାରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ
 ଜିଲର ସଦର କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ବହୁ ଦରକାରି କାଗଜ
 ରକ୍ଷାରେଥିବା ନିଜ ପରକୁ ଉଠାଇ ନେଲେ ଓ ସମସ୍ତ
 ଅଜ୍ଞାତସାରରେ ଚିଲିକାର ଗଙ୍ଗାମ ଗର୍ଭରେ ଲାମ
 ଦେଲେ । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପୋତରେ ବସି ଚିଲିକା
 ବିହାର କରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ସୈନ୍ୟ ପରମେ
 ବ୍ରାଜନ୍ ତାଙ୍କୁ ଘେରିଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷ
 ଯାଏଁ ଧରା ଦେଲେ ନାହିଁ । ଉମ୍ଭ ଠାରେ ବ୍ରାଜନ୍
 କରିବା ଧମକ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ । ବ୍ରାଜନ୍ ଏହି
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସଙ୍କୁ ଧରିଲେ ଓ ଅଗଷ୍ଟ ୩୯ ତାରିଖରେ
 ଦାୟିତ୍ୱ ପ୍ରହରଣ କଲେ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜକୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳି କରାଗଲା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରାସ
 ପ୍ରଥମେ ଭଉଣ୍ଡକୁ ଅଦାଲତକୁ ପଠାଇ ଦେଲେ
 ପାଇଁ ଚିତ୍ତା କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ
 ସାହେବଙ୍କ ଚିରୁର ପାଇଁ କୌଣସି ଅଦାଲତ
 ହୋଇ ନ ଥାଏ । ଚିରୁର କଥା ହେଲା ନାହିଁ ।
 ଆତ୍ମସାତ୍ ହେବା ଅର୍ଥର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣ
 ନିରୁପିତ ହେଲା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତ
 କିଛି ଆତ୍ମସାତ କରିଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ

ପ୍ରଥମ ପାଠ ? ସାହେବ ପୁଅ ବିନା ଖସିଗଲେ,
କିମ୍ପା ପୁଅ କମଳାଅ ରାଜ ଖସିଯାଗିଲେ ନାହିଁ ।
କମଳା ନିହାରି ରାଜ୍ୟର ୬୮,୦୦୦ ଟଙ୍କା ଓ
କମଳା ନିହାରି ପ୍ରାୟ ଏକ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଆଡ଼ୁସାଡ଼ୁ
କମଳା ନିହାରି ।

କମଳା ନିହାରି ପୁତ୍ରଗ୍ରାହକର ଅଭିଜ୍ଞତା
କମଳା ନିହାରି ଯୋଗୁଁ ସରକାରୀ ଅର୍ଥ ଆଡ଼ୁସାଡ଼ୁ
କମଳା ନିହାରି ରିପୋର୍ଟ ଦେଲେ । ବୋତ ଅର୍ଥ
କମଳା ନିହାରି ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେଲା ନାହିଁ ।
କମଳା ନିହାରି ଲେଖାରେ ତଥା ଆଚରଣରେ
କମଳା ନିହାରି ଧୂଳିତାର ଲକ୍ଷଣ ସେମାନେ
କମଳା ନିହାରି କଲେ ଯେ ଏହା
କମଳା ନିହାରି ନୁହେଁ । ସୁତ୍ରଗ୍ରାହକ
କମଳା ନିହାରି କରାଗଲା ଯଦି ତାହାକୁ ଇଂରାଜୀ
କମଳା ନିହାରି ପରଂପରା ଅନୁସାରେ ସୁପକ୍ଷ
କମଳା ନିହାରି ସୁଯୋଗ ଦେଇ କୌଣସି ବିଷୟ ହୋଇ

କମଳା ନିହାରି ବିରୋଧରେ ତଦନ୍ତ ବର୍ଷ ବର୍ଷ
କମଳା ନିହାରି । ବ୍ରାଉନ୍ ୧୮୦୨ରେ ତାହାଙ୍କର
କମଳା ନିହାରି ଦାୟିତ୍ୱ ହସ୍ତାନ୍ତର କଲବେଳେ
କମଳା ନିହାରି ଏକ ମୁକ୍ତି ଲପାପା ଦେଲେ ଯେଉଁଥିରେ
କମଳା ନିହାରି ବାୟୁକଳାପ ସଂପର୍କିତ ଅତି
କମଳା ନିହାରି ରହିଥିବା କୁହାଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ
କମଳା ନିହାରି ସେଥିରେ ବିଶେଷ କିଛି ଥିବାର
କମଳା ନିହାରି ନାହିଁ । କୌଣସି ଅଜ୍ଞାତ କାରଣରୁ
କମଳା ନିହାରି ମଧ୍ୟ ରହସ୍ୟମୟ ଓ ସନ୍ଦେହ
କମଳା ନିହାରି । ବ୍ରାଉନ୍ ଦାୟିତ୍ୱନେବା ପୂର୍ବ
କମଳା ନିହାରି ସବୁ ରେକର୍ଡ ପତ୍ରକୁ ସେ ନିଜେ ପୋଡ଼ି
କମଳା ନିହାରି ତାହାଙ୍କ ପରବର୍ତ୍ତୀ କଲେକ୍ଟରଙ୍କ
କମଳା ନିହାରି ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । ବୋଧହୁଏ କଂପାନୀର
କମଳା ନିହାରି ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ
କମଳା ନିହାରି ଅର୍ଥସରଳ ସମ୍ପାନ କଂପାନୀର ସମ୍ପାନ
କମଳା ନିହାରି କରୁଥିଲେ ଓ 'ଅଲିଆ ଘାଡ଼ିବାକୁ'
କମଳା ନିହାରି ଶେଷକୁ ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜ ମଧ୍ୟ
କମଳା ନିହାରି ବାରିବାସ ଗୋଟିବା ପରେ ପୌଜବାରୀ
କମଳା ନିହାରି ଅବେଶ ବନ୍ଦରେ ମୁକୁଳି ଗଲେ ।

କମଳା ନିହାରି ଶୁକ୍ରି ପାଇବା ପାଇଁ ଭାରତରେ
କମଳା ନିହାରି ହେବା ପରେ ସ୍ୱଦେଶକୁ ବାହୁଡ଼ି
କମଳା ନିହାରି ତଥାପି ବୁଦ୍ଧି ଓ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନମତି
କମଳା ନିହାରି । ସେ ଏକ ଅଭିନବ ଉପାୟରେ
କମଳା ନିହାରି ସାଧନ କରି ଯୋଜନା କଲେ ।
କମଳା ନିହାରି ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଯୋହା-
କମଳା ନିହାରି ହାଉସ ବୋଲାଇଲ) ସମ୍ମୁଖରେ

ପ୍ରତ୍ୟହ ଆସି ଚକଡ଼ାଏ ଖଣ୍ଡେ ଓକାଓକି କରି ସେଠାରେ
ଦିନ ପରେ ଦିନ ଧାରଣା ଦେଇ ବସି ରହିଲେ । ତାହାଙ୍କ
ବେଶଭୂଷା ଚରମ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପ୍ରକଟ କରୁଥାଏ । ସେ ତାଙ୍କ
ଶୁଭିପତେ ପ୍ରକାଶମାନ ରହିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଲେଖାଥାଏ
“ଜଣେ ନିଷ୍ଠାପର କଂପାନୀ ଶୁକ୍ରିଆର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା”,
“ବିନା ବିଶ୍ୱରରେ କଂପାନୀର ମନମୁଖୀ ଶାସ୍ତ୍ରର ଶିକାର”,
ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି ।

ସେ ଏପରି ଧାରଣା ଦେଇ ପ୍ରତିବାଦ ଜଣାଇବା
ଯୋହା ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପରିଭାଷାରେ ସତ୍ୟାଗ୍ରହର
ଅଜ୍ଞାତ ହୋଇଛି) ଏକ ଅଶ୍ରୁତପଦ ସତ୍ୟ ।
ସମଗ୍ର ଇଂଲଣ୍ଡରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିଲା । କଂପାନୀ
ପକ୍ଷରୁ ବାସ୍ତବ ବିଷୟ ଜଣାଇବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରାଗଲେ
ମଧ୍ୟ ସୁତ୍ରଗ୍ରାହ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକଙ୍କୁ
ଆକର୍ଷଣ କଲେ ଓ ନିଜର ବାକ୍ସପତ୍ର ବନ୍ଦରେ
ଭାରତର ଜଳଦାୟର ଏକ ଉତ୍ପାଦକ ବର୍ଷନା ଦେଇ
କଂପାନୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନାନା ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ
ଲାଗିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଭାରତରେ ଶୁକ୍ରିଆ କରିବା
ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଯୁବକଙ୍କୁ ପାଇବା କଂପାନୀ ପକ୍ଷେ ଏକ
ସମସ୍ୟା ଥିଲା । ସେଥିରେ ପୁଣି ସୁତ୍ରଗ୍ରାହକ ପରି
ମେଧାବା ବ୍ୟକ୍ତି ବିଂଶାଧିକ ବର୍ଷ ଗଢ଼ ଶୁକ୍ରିଆ କରିବା
ପରେ ବିନା ବିଶ୍ୱରରେ ତ୍ରିସ୍ୱମିୟ ହୋଇ ଛିଣ୍ଡା ଲେକଡ଼ା
ପିଛି ଆପଣା ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶାକୁ ବଖାଣି ବସିବା ଦ୍ୱାରା
ସମସ୍ୟା ବହୁଶୁଣିତ ହେଲା । ଭାରତରେ ଶୁକ୍ରିଆ
ପାଇଁ ଭଲ ଯୁବକମାନେ ଆଗଭର ହେଲେ ନାହିଁ ।

ସାରା ଦେଶରେ ଚଳୁଥିବା କଂପାନୀର
ଡ଼ିରେକ୍ଟରମାନେ ସୁତ୍ରଗ୍ରାହକ ସହିତ ଗୋଟିଏ ଆପୋଷ
ସମାଧାନ କରିବାକୁ ରାଜି ହେଲେ । ସୁତ୍ରଗ୍ରାହ
ଲେକଡ଼ା କୋର୍ଟ, ଛିଣ୍ଡା କୋର୍ଟ, ମସିଆ ଟୋପି ପିନ୍ଧି
ବାରମାର କଂପାନୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷକୁ ଲେଟିଲେ କିନ୍ତୁ
ନିଜର ଦାବୀକୁ ଚିକେହେଲେ ହଟିଲେ ନାହିଁ ।
ତାହାଙ୍କର 'ଯୁକ୍ତିଯୁତ' ଦାବୀ ଥିଲା ଯେ, ସେ ଶୁକ୍ରିଆରେ
ରହିଥିଲେ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେତେ ବେତନ
ପାଇଥାନ୍ତେ ତାହା ପାଇବେ ଓ ଅବସର ଗ୍ରହଣ ବୟସ
ହେବା ପରଠାରୁ ଯଥାରୀତି ପେନ୍ସନ୍ ପାଇବେ ।
କଂପାନୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏହି ଦାବୀକୁ ଜମାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା
କରି ବିଫଳ ହେଲେ ଓ ଶେଷରେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ
ସୁତ୍ରଗ୍ରାହକ ସର୍ତ୍ତ ମୁଚାବକ ସମାଧାନ କଲେ । ଏହାପରେ
ଦିନେ ଜଣେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଯୋଡ଼ାକ ପରିହିତ ବ୍ୟକ୍ତି
ରାଜକୀୟ ଗୋଡ଼ାଗାଡ଼ିରେ ଚଳି କଂପାନୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ
ଆଗରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ସୁତ୍ରଗ୍ରାହକ
ଦେନଦିନ ଧାରଣା ସ୍ଥାନରେ ଅନେକ କୃତହତ୍ୟା ବ୍ୟକ୍ତି
ସୁତ୍ରଗ୍ରାହକ ଆଗମନ ପ୍ରକାଶରେ ଥିଲେ । ଗାଡ଼ିରୁ
ତପରାସି ଓହ୍ଲାଇ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବା ପରେ ସଂଗ୍ରାହ

ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଭିତରେ ପଶିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟ-
 କ୍ରମରେ ନିଜର ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରାପ୍ୟ ସମସ୍ତ ଧନ ଗ୍ରହଣ
 କରି ଡିରେକ୍ଟରମାନଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା ବ୍ୟଞ୍ଜକ
 କରମର୍ଦ୍ଦନ ପରେ ସେ ପୁଣି ନୂତନ ଘୋଡ଼ା ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ
 ସେଠାରୁ ଘୋଡ଼ାଗାଡ଼ି ସ୍ଥାନିୟତା ପରେ ମଧ୍ୟ ଅପେକ୍ଷମାଣ
 ଜନତା ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ ସେହି ସଂପ୍ରାପ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି
 ଗୋମସ୍ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା : ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ, ହତଭାଗ୍ୟ ଦୁଃଖୀ
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ।

ର.ରତ ଛାଡ଼ିବା ପରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଗଞ୍ଜାମ ସହ
 ତାଙ୍କର ଶେଷ ସଂପର୍କକୁ ଛିନ୍ନ କଲେ । ଅସଦ
 ଭାବରେ ଅର୍ଚ୍ଚିତ ରମଣୀୟ ଭବ୍ୟାନ ବେଢ଼ିତ ତାଙ୍କର
 ଭୟାନ ନିବାସଟିକୁ ସେ ଚିକି ଦେଲେ । କାଳକ୍ରମେ
 ସେହି ନିବାସଟିକୁ କିଣିଥିଲେ ଆସିକା ମଦ କାରଖାନା

ଓ ଡିନିକଲର ସାପକ୍ଷତା (ଯଥାଥରେ ଡିନିକଲର
 ସହ ଯୁଗର ପ୍ରବର୍ତ୍ତକ) ଗଞ୍ଜାମର ଡିନିକଲ
 ଏଫ୍. ଜେ. ଡି. ମିସ୍ଟିମ୍ । ପରେ ଗଞ୍ଜାମର ଡିନିକଲ
 ମଦରାଜ ପରିବାର ଏହାକୁ କିଣି ପ୍ରଥମେ ଗଞ୍ଜାମ
 ପ୍ରମୋଦ ନିବାସ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ
 ଶେଷକୁ ସାକ୍ଷୀ ନିବାସ ଗୃହ (ନଅଟ) ଭାବରେ ବ୍ୟବ
 କରିଥିଲେ ।

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତାଙ୍କ ସଂପର୍କିତ ଏହି ଐତିହାସିକ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଶିକ୍ଷା ଅଛି । ଶିକ୍ଷାଟି ହେଉଛି
 ପ୍ରଶାସକ ହେବ ଲାଗି ଯୋଗ୍ୟତା ମଧ୍ୟରେ ଶିକ୍ଷା
 କୃତ୍ରିମ ମୂଲ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଚରିତ୍ରଗତ ସାଧୁତାକୁ
 ଖୁବ୍ ଅଧିକ, କାରଣ ଜଣେ ପ୍ରଶାସକ ରୂପେ
 ଅସାଧୁ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇ ସାଧୁ
 ହେବା ଉଚିତ ।

ଅକଳ ବିଭାଗ, ଓଡ଼ିଶା ଗତିବାଳୟ
 ଭୁବନେଶ୍ୱର-୧

ସହକର୍ତ୍ତା ଡିଭିଜନ ଅଧ୍ୟକ୍ଷେନା ଥାନା ଅନ୍ତର୍ଗତ
 ଦୁଃଖୀ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଏ ଦିନ ୧୯୭୭ ମସିହାରେ ଆସି-
 ଥିଲେ । ସେମାନେ ଏଠାରେ ଏକ ଅଭିନବ ଧରଣର
 ଠକେଇ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଆଖପାଖ ଗାଁ ଗହଳରୁ
 କଂସା ଓ ପିତଳ ବାସନ ବଦଳି କରିବା ବ୍ୟବସାୟୀ
 ବୋଲି ନିଜକୁ ପରିଚୟ ଦେଇ ଉଲ୍‌ବାଜା ଆରମ୍ଭ
 କଲେ । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସଭଙ୍ଗନ ହେବା
 ପାଇଁ କେତୋଟି ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ
 କରିଦେଲେ । ତା ପରେ ଆଖପାଖ ତେର ଗୋଟି ଗାଁ
 ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ଏବେ ବାସନ କୁସନ ସେମାନଙ୍କ
 ପାଖରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ଯେ ତାହା ହୁଏତ କଳନା
 କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ଏ ସବୁ ବାସନର ଆନୁମାନିକ
 ମୂଲ୍ୟ ୪୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ହେବ । ଏତିକି ବେଳେ
 ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଚିତା କାଟିବାର ଠିକଣା ବେଳ ବୋଲି
 ଭାବି ସେମାନେ ବାସନ କୁସନ ସହ ଏ ଅଞ୍ଚଳରୁ
 କୌଣସି ଜମି ଖସି ଉଠିଲେ ।

ଭୋଗ ମା କାହେ ନି—ଯଦି କାହେ ତେବେ କବାଟ
 କିଛି କାହେ । ହେଲେ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ କଥାଟା ଠିକ୍
 ଓଲଟା ହେଲା । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବାସନ ପତ୍ର
 ଭୋଗ ହୋଇଗଲା ବା ଠକେଇ ହୋଇଗଲା
 ସେମାନେ କବାଟ କିଛି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଆଉ
 ଯେଉଁମାନେ ନ କାନ୍ଦିଲେ ସେମାନଙ୍କ ନାକରୁ
 ଓ ଆଖିରୁ ଆପଣା ଛାଏଁ ଜଳ ନିର୍ଗତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।
 ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଅନ୍ଧାଭେନା ଥାନାରେ ଗୋଟିଏ ମୋକ-
 ଦମା ରୁଚୁଚୁ କରୁଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଦାୟିତ୍ୱ
 ରକ୍ଷା ପୁଲିସର ଅପରାଧ ନିବାରଣ ସଂସ୍ଥା ଉପରେ
 ନିର୍ଭର କରୁଥିଲା । ଗୋଇନ୍ଦା ଅଫିସର ଉପରେକ୍ତ
 ଅଞ୍ଚଳକୁ ଯାଇ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ନିକଟରୁ କେତେକ ତଥ୍ୟ

ପୁଲିସ ପ୍ରଭୃତି ଅଫିସର, କଟକ

ସଂଗ୍ରହ କଲେ । ନିରବଚିତ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ
 ତାହାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଆସାମୀମାନେ ଏହି
 ପ୍ରଦେଶର ଉତ୍ପାଦକ ଡିଭିଜନ ଧନୁଦାସ ଗ୍ରାମରେ
 ସ୍ଥାନ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ ଉଚ୍ଚ ଚାହାଣେ ପୁଲି
 ସଂଖ୍ୟକ ଦୁର୍ଗୁଣକୁ ଗିରଫ କରିବା
 ବ୍ୟାପାର ନୁହେଁ । ସେ
 ଲୁଚୁର ଥାନା ପୁଲିସ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ
 ସେତେବେଳକୁ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାୟ ୧୦୩ ହେବ ।
 ଉଚ୍ଚପାଞ୍ଚ ଯେଉଁ କିଛି ୧୯ ଜଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପରାଧୀ
 ଗିରଫ କରାଗଲା । ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ କେତେ
 ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶରେ ପୁରୁରାତୁଆଁ ଗ୍ରାମରୁ ଆସି
 ଜଣ ଆସାମୀକୁ ମଧ୍ୟ ଗିରଫ କରାଗଲା ।

ଏହି ୨୧ ଜଣ ଆସାମୀଙ୍କ ନିକଟରୁ କିଛି
 ମାଲ ଜୋର କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଏହି
 ସହକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଅଣାଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସାମୀ
 ବରଗଡ଼ ଜେଲଖାନାରେ । କିଛି ମାଲବେଶ
 କହେ । ଆସାମୀମାନେ ଏବେ କେଳଖାନା ଠିକ
 ଗୋଇନ୍ଦା ଅଫିସରଙ୍କୁ କେଉଁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ
 ପତ୍ର ବିକ୍ରି କରିଛନ୍ତି ସେ ସବୁ ଫିଟାଲ ବହିରେ
 ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଃଖୀ ଓ ବରଗଡ଼ ଅଞ୍ଚଳ
 ପୁଲିସ ବହୁ କଂସା ବାସନ ଜବତ କରିଛନ୍ତି ।
 ଠକ ଦଳ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ନିରାପତ୍ତରେ
 ଅପରାଧମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଉଠୁଥିବେ ଓ ତାହା
 ବାଧା ଦେବାକୁ ସମ୍ଭବ ହେବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ
 କିଛି ହେବ ପୁଲିସ ତାଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ
 ନାୟାଜାଲ ବିହୀନ ଦେଲେ ସେମାନେ କେତେ
 ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଅସରପା

ଏଇ ଅବାସ୍ଥିତ ବନ୍ଧୁ ଆମ ଅନାଗତରେ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସେ—କେତେକେଲେ ଡ୍ରେଟିଙ୍ଗ୍ ଶେଷ ପାଖରେ ଶୁଣୁ ହୁଏତ ତ କେବେ ରକ୍ଷାଦର ପଶିବା ଡାକରେ ଦସିଆଏ—ତାର କାନ୍ଦ ଗୋଟି କ'ଣ ? ତାର ଜନ୍ମବୃତ୍ତି କେମିତି ? ତାର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ କ'ଣ ସୁସ୍ତରର ପଶି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାଣ ?

ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳକୃଷ୍ଣ ମିଶ୍ର

ଅସରପା ଜିଏ ନଦେଖିଛି । ହାଲୁକା ପିଆଜ ଖସି ଶେଷ ଶ୍ଳୋଟ ଅସରପା ସାଜକୁ ଗାଢ଼ କଳାମିଶା ଚିତ୍ତର ବଡ଼ ବଡ଼ ଅସରପା ସବୁରି ଘରେ ଉଠା ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠାରେ । ରକ୍ଷାଦର ଓ ଭଣ୍ଡାର ଘରେତ ଅନାଗତ ହୋଇ କହିଲେ ନ ସରେ ।

ପଦାର ମରୁରୁମିରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସାକରେଣିଆର ଉପର ଅଞ୍ଚଳରେ, ଯେ କୌଣସି ଜଳବାୟୁରେ, କୌଣସି ପରିବେଶରେ ଅସରପା ବଞ୍ଚି ପାରେ । ଯଦି ପଦାର ପାଞ୍ଚ ଗହ ଉପତାପିତ ଅସରପା ଅଛନ୍ତି, ତେବେ ମଧ୍ୟରୁ ମାତ୍ର ଗତକଦା ଏକଭାଗ ଅମ

ଅସରପା - କପାଳ
ଫି-୧

କେ ଚାହିଁବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଅବଶିଷ୍ଟ ଉପତାପିତ ଅସରପା ସୁଖୁଡ଼ି ମୁଖା ଗାତରେ, ଅଥବା ବଣ ଜଙ୍ଗଲରେ ଉଠି । ଚନ୍ଦ୍ର, ପୁଲ, ଫକରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜୋଡା, ଫକରୁ ଉପରେ ଲଗା ଯାଇଥିବା ଅଠା, ରଙ୍ଗ, ସାକୁନ୍, ଯେଉଁଠି ଅସରପା ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ଯାହା ପାରେ ଅସରପା ସୁଖୁ ଖାଇ ପାର କହିଦେବ । ଭଲମାନଙ୍କ ପରି କାଠ ଉପରେ ଯେଉଁଠି ତା' ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ପୁଷ୍ଟିକର ଖାଦ୍ୟ ଉପରେ ସଂଗ୍ରହ କରିନେବାର ଶକ୍ତି ଅସରପାର ଶକ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଦିନ ଧରି ଜିଇ ନ ଖାଇ କିନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଅସରପାର ବିଶେଷ ଛତି ହୁଏ ନାହିଁ ।

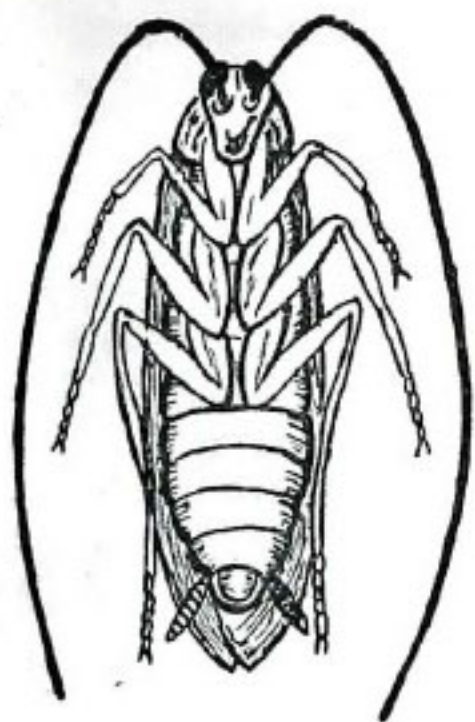
ଉଭୟ ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାଣି ବିନା ସେ ଆରମ୍ଭରେ ମାସେ ଚଳିଯିବ, ଖାଲି ପାଣି ପିଇ ଦୁଇମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓ କେବଳ ଶୁଖିଲା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ପାଞ୍ଚମାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସରପା ଆରମ୍ଭରେ ଚଳିଯିବ ।

ଅଷ୍ଟର୍ଯ୍ୟ କଥା, ସତର କୋଟି ବର୍ଷ ତଳେ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଳନୋସାର ବଂଶର ଜୀବନାନେ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ପ୍ରଥମ କରି ଦେଖା ଦେଇବେଳେ ମଧ୍ୟ ଅସରପା ଏ ପୃଥିବୀରେ ଥିଲା । ପ୍ରାୟ ଦଶକୋଟି ବର୍ଷ ତଳୁ ତାଳନୋସାର ବଂଶ ଲୋପ ପାଇଗଲାଣି ତଥାପି ଅସରପା ବଞ୍ଚି ରହିଛି । ଆଜିର ଦୁଷ୍ଟିରୁ ବିଭିନ୍ନ ଜଳେ ଅସରପାର ଦେହ ତାଳନୋସାର ଦେହଠାରୁ ସମ୍ପେଦ୍ଧ ଶକ୍ତ । ଅସରପାର ଦେହର ଗଠନ ଏମିତି ଯେ ତାହା ଜିବି ହୋଇଗଲେ କହିଯାଏ, ଦରକାର ବେଳେ ସଜୁଡ଼ିତ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ତା ଉପରେ ଅକସ୍ମାତ୍ ଅମ ପାତ ପଡ଼ିଗଲେ ଅସରପା ମରିଯାଏ ନାହିଁ, ପାତ ଠୋକ ନେବା ମାତ୍ରେ ସେ ଧାଇଁ ପଳାଏ । ନିଜ ଦେହକୁ ସଜୁଡ଼ିତ କରିଦେଇ ଅସରପା ଅତି ସରୁ ପାଞ୍ଚ ଦେଇ ଜଳଖିଆ ଆଳମାବା, ବୁଝ ଚାକ୍ଷ ଉତ୍ତରକୁ ପଶିଯିବା ସମସ୍ତେ ଲାଭ୍ୟ କରିଥିବେ । ଚେଟ ଉତ୍ତରେ ଜିଇ ସମୟ ଶେଷଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଅସରପା ମରି ଯାଏନାହିଁ । ଏହିପରି କାରଣରୁ ଅସରପା ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ, ଯେ କୌଣସି ଜଳବାୟୁ ଓ ପରିବେଶରେ ଚଳିପାରେ ।

ଅସରପା ଦେହରୁ କେମିତି ଗୋଟାଏ ଚିରିଚିରିଆ ଗନ୍ଧ ବାହାରେ । ସେଇଥିପାଇଁ ଅନେକ ଲୋକ ଅସରପାକୁ ଅସୁବୁର ଓ ଅପଚିତ୍ତ ଗୋଲି ଭାବିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କିନ୍ତୁ ଅସରପା ଖୁବ୍ ପରିତ୍ୟାଗ ପରିଚ୍ଛନ୍ନ, ନିଜ

ପାଦ, ଲୋଡ଼ ଓ ଶୁଣ୍ଠ ସଦୃଶ କର୍କଶରେ ସେ ଲଣ୍ଠା ପଥା
କଟାଇଥାଏ । ତା' ଦେହରୁ ବାହାରୁଥିବା ବିକିକିଟିଆ
ଉତ୍ତରୀ ତାର ଏକ ଶୋ କରତ, ଏହି ରକ୍ତ ଯୋଗୁ
ଅଧିକାଂଶ ତାର ଅସରପା ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଶୋଟ ବଡ଼ ବହୁ ଅକାରର ଅସରପା ଅଛନ୍ତି ।
ସ୍ତ୍ରୀଷ୍ଟ ମଣ୍ଡଳୀୟ ଶେ ତଳଳରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଖୁବ୍
ବଡ଼ ଅସରପା ଦେଖାଯାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦେହ ପ୍ରାୟ ଅଢ଼େଇ
ଇଞ୍ଚ ଲମ୍ବା, ଦେଶା ବିଶ୍ୱାସି ଦେଲେ ସାତ ଇଞ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ବଢ଼ିବା ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆଉ କେତେକ ଉପଜାତିର
ଅସରପା ଅଛନ୍ତି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଚାଉଳ ଠାରୁ ବି ସାନ ।
ଅସରପା ଜଣ ସାଧାରଣତଃ ହାଲୁକା ବାଦାମାରୁ ଆରମ୍ଭ
କରି କଳା ହୋଇଥାଏ, ହେଲେ କେତେକ ଉପଜାତିର
ଅସରପା ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ପରି ହରରଙ୍ଗି ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଅସରପା - ଚୋଟିଆ
ଫି-୨

ଅଧିକାଂଶ ଉପଜାତିର ଅସରପାଙ୍କର ଦେଶା ଥାଏ ।
ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନ ପାଇଲେ
ଅସରପା ଭଡ଼ି ପକାଏ । କିନ୍ତୁ ଅନୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ସେ
ସାଧାରଣତଃ ତାର ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଦୁର୍ଭଗାମୀ
ଛାତି ଗୋଡ଼ ଉପରେ ଚଢ଼ି ଉଠିବା କରେ । ଅସରପା
ଶୁଣ୍ଠ ଦୁଇଟି ତା ଦେହଠାରୁ ବି ଲମ୍ବା । ଏ ଦୁଇଟି
ଅସରପାର ଅତି ଜନଜୀବ ପକ୍ଷ । ଏହା ସାହାଯ୍ୟରେ ସେ
ଅକାରରେ ବାଟ ଠଉରାଏ, ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାଣି ଠାକ
କରିପାରେ । ପ୍ରଜନନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣ୍ଠ ଦୁଇଟି
ସ୍ୱରୂପପୂର୍ଣ୍ଣ ରୁନିବା ସ୍ୱପ୍ନ କରନ୍ତି । ଅକ୍ଷିର ଅସରପା

ମାଲ ଅସରପାର ଶୁଣ୍ଠରେ ନିଜ ଶୁଣ୍ଠ ସଦୃଶ
ଅସରପାର ଜନନ କେପନା ଜାତ କରିଥାଏ ।

ଅସରପାର ସବୁ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ
ଯୌଗିକ ଆଖି ଦୁଇଟି ସବୁଠୁ ବିଚିତ୍ର । ଚାଉଳ ପା କିମ୍ପା
ଆକୃତିର ଏହି ଆଖି ଦୁଇଟି ଅସରପା ମୁଣ୍ଡର ଦୁଇ କୋଣ
ଦୁଇଟି ବଡ଼ କଳା ଦାଗ ପରି ଦେଖାଯାଏ । ଏହି କଳା
ଦାଗକୁ ଭବକାର ଦେଇ ଦେଖିଲେ ତାହା ପ୍ରାୟ
ହଜାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତି କ୍ଷୁଦ୍ର ଚକ୍ରକୁଳାକାର ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଗଠିତ ହୋଇଥିବାର ଜଣାଯାଏ । ଏହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚକ୍ର
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଖି, ଓମାଟିକ୍ରିୟାନ୍ ଅସରପା
କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଦେଖିଲାବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓମାଟିକ୍ରିୟାନ୍
ଦୃଶ୍ୟ ବସ୍ତୁର ମାତ୍ର ସାମାନ୍ୟ ଅଂଶର ପ୍ରତିବିମ୍ବ
ହୋଇଥାଏ । ତତ୍ତୁ ସଂଖ୍ୟକ ଓମାଟିକ୍ରିୟାନ୍

ଅସରପା ଚୋଟିଆ
ଆଖିର ଏକ ଅଂଶ
ଫି-୩

ଉଠିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଏକତ୍ରିତ
ଅସରପା ଦେଖିଥାଏ । ଏହି ଯୌଗିକ ଆଖିରେ ଅଧିକ
ବ୍ୟବସ୍ଥା ନ ଥିବାରୁ ଅସରପା ଆଉ କେତେ ନିଜ
ବାହାରେ ଥିବା ବସ୍ତୁ ଆଦି ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିପାରେ
କିନ୍ତୁ ସେ ଦୂରରେ ବଳପ୍ରତଳ କରିପାରେ ।
ଯୌଗିକ ଆଖି ଦୁଇଟି ଛଡ଼ା ଅସରପାର ଅଧୁନି ବି
ସରଳ ଆଖି ଅଛି । ତେବେ ସେଗୁଡ଼ିକର ବାହାରେ
ଖୁବ୍ କମ୍ । ଆଖିଗୁଡ଼ିକ କୌଣସି ବାଉଣୁ ନକ
ଗଠିତ ବି ଅସରପା ଆକୃଷ୍ଟ ଚାରିପାଶର । ଅକାର
ରକ୍ତିରେ ଅସରପା ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଶୁଣ୍ଠ
ସହଜରେ ଶକ୍ତିକୁ ହାତକୁରେ ପକେ ନାହିଁ ।

ଗୋଟିଏ ଅସରପା ବର୍ଷ ଭିତରେ ଦାଉଣ୍ଡି
ଶକ୍ତିରୁ ଅଢ଼େଇ ଶହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିମ୍ବ ଦେଖାଏ ।

ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଖୁବ୍ ଖୁବ୍ ବେଶି । କେତେକ ଉପ-
 ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଶାବକ ପ୍ରସବ କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ
 ଶାବକ ଶରୀରର ଶକ୍ତିର ଶେଷକୁ ବାରଟିରୁ
 ଅଧିକ ପ୍ରତି ଏକ ମୁଣ୍ଡ ଖୁଲୁଥାଏ । ସେ ତାହା
 ଶାବକର ପାଖରେ ଦେଇ ଦେଇ ଅବର୍ଜନା ଦ୍ୱାରା

ଅସୁନ୍ଦର ଟିମ୍ବୁ
 ଫି-୪

ପାଖରେ ରଖାଏ । କିନ୍ତୁ ଫୁଟିଲେ ଛୁଆଗୁଡ଼ିକୁ ସାଙ୍ଗେ
 ଶାବକ ନିକ୍ଷିପାଏ । ବେଳେ ବେଳେ ମାଛ
 ଶାବକ ମୁଣ୍ଡଟି ଉତ୍ତପ୍ତ ପକାଇ ଦେଲେ ବି
 ଛୁଆ ସମୟରେ ଫୁଟିଥାଏ । ଛୁଆ ଅସରପା
 ଶାବକ ନ ଶାଳ ସପ୍ତାହେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି
 ପାରେ ।

ଅସରପା ଦୁଇ ଦୁଇକୁ ଯାଇ ନୂତନ ସ୍ଥାନରେ
 ଫୁଟି ଶେଷି । ଜଳବାୟୁ ବା ଶାବକ ସାମଗ୍ରୀ ଆଦି
 ଶାବକ ପରିଚାଳନା ବଦଳିଗଲେ ବି ଅସରପା ବଂଶ
 ଅସରପା ରହେ । ପ୍ରଥମ ଔପନିବେଶିକମାନେ
 ଛୁଆକୁ ଅନେକା ଗଲୁବେଳେ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ
 ଛୁଆର ଶାବକରେ କେତୋଟି ଅସରପା ଯାଇ-
 ନା ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ କାଟପତଙ୍ଗ ଅପେକ୍ଷା ଅସରପା

ଅଧିକ ଦୁର୍ଲଭ ବେଗରେ ବଂଶବୃଦ୍ଧି କରିଗଲା । ମେଡ଼େରିଆ
 ଉପକାନ୍ତିର ଅସରପା ମେଞ୍ଚାର ମହାକାଶରୁ ସୋଲ
 ପାରିବ । ମଣିଷ ତୁଳନାରେ ତାହା ଶହେ ଗୁଣ ବଞ୍ଚି
 ବିକିରଣ ସହ୍ୟ କରିପାରିବ । ମଣିଷ ମାଧ୍ୟକର୍ଣ୍ଣର ଶକ୍ତିର
 ବାରଗୁଣ ଉପ ପହଞ୍ଚିପାରିବ ନାହିଁ, କେତୋଟି ସୋଲିଦିବ
 ଏବଂ ମାଧ୍ୟକର୍ଣ୍ଣର ଶକ୍ତିର ଅଠଗୁଣ ଉପ ପ୍ରସନ୍ଧାର
 କରୁଥିଲେ ମଣିଷ ରେର ଖଣ୍ଡବିଖଣ୍ଡ ସୋଲିଦିବ । କିନ୍ତୁ
 ଅସରପା ମାଧ୍ୟକର୍ଣ୍ଣର ଶକ୍ତିର ଶହେ ଛତିଶଗୁଣ ଉପ
 ଅଧି ଅକ୍ଷେପରେ ସହ୍ୟ କରି ନିଜ କାମ କରି ଚାଲିଥାଏ ।

ଦୃଢ଼ ପ୍ରଜନନ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ କଷ୍ଟ ସହିବାର ଅନାପ
 ଶକ୍ତି ଥିବା ହେତୁ ଏବେ କର୍ବର ସେଗ, ହୃଦୟର ଆଦି
 ମାଂସପତ୍ତ ବେଗ ଚିକିତ୍ସା ଗବେଷଣାରେ ଅସରପା
 ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି । ଅସରପା ବଣ ଜଙ୍ଗଲର ମଲ୍ଲ
 ବନ୍ଧ, ଲଟା, ପତ୍ର ଖାଇ ସପା କରିଦିଏ । ଉତ୍ତର ନାନା
 ଅବର୍ଜନା ମଧ୍ୟ ଅସରପାର ଖାଦ୍ୟ । ଆମ ଘରେ
 ଅସରପା ରହିବା ଅନେ କେହି ପସନ୍ଦ ନକଲେ ବି ତାଙ୍କ
 ଦାଉରୁ ନିସ୍ତାର ପାଚିବା ଏକପ୍ରକାର ଅସମ୍ଭବ । ଏବେ
 ଛରୁ ଅସରପା ନିପାତ କରିବାକୁ ନାନା ପ୍ରକାର
 ଅସରପା-ମାରି ଔଷଧ ଆବିଷ୍କୃତ ହେଲଣି । ଯେଥିରୁ
 ଅଧିକାଂଶ ଔଷଧ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଖୁବ୍ କାମ କରେ ।
 କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ଔଷଧ କିଛିଦିନ ବ୍ୟବହାର କରାଗଲା ପରେ
 ଅସରପା ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଖାଇ ପାର କରିଦିଏ । ତେଣୁ
 ଅସରପା ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାର ଏକଦାତ୍ର ଉପାୟ
 ହେଲା ଉତ୍ତରର ଯଥା ସମ୍ଭବ ପରିଷ୍କାର ପରିଚାଳନା
 ରଖିବା ।

ଫି-୨୯, ପ୍ରସ୍ତୁତିର ହତା,
 ଫି-୨, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ନନ୍ଦନକାନନ ପ୍ରବେଶିକା ଫିସ୍ ବୃଦ୍ଧି

ପର୍ବତମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଯୋଗାଇ ଦେବା ପକ୍ଷେ ସଙ୍ଗେ ବିଭିନ୍ନ ଦିଗରେ ଅଧିକ ଅର୍ଥ
 ବ୍ୟୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିବା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ୧୯୬୭ ମସିହା ମାସ ପହିଲାଠାରୁ ନନ୍ଦନକାନନ ପ୍ରବେଶିକା ଫିସ୍ ଚଣପିଆ
 ଶାସ୍ତ୍ର ପଦ୍ଧତିରୁ ୫୦ ପଇସାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଏ ବର୍ଷରୁ କମ୍
 ଶାସ୍ତ୍ର ପଦ୍ଧତିରୁ ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରବେଶିକା ଫିସ୍ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ସଦାଚିବପୁରରେ

ସଦାଚିବ ବିପ୍ଳବ

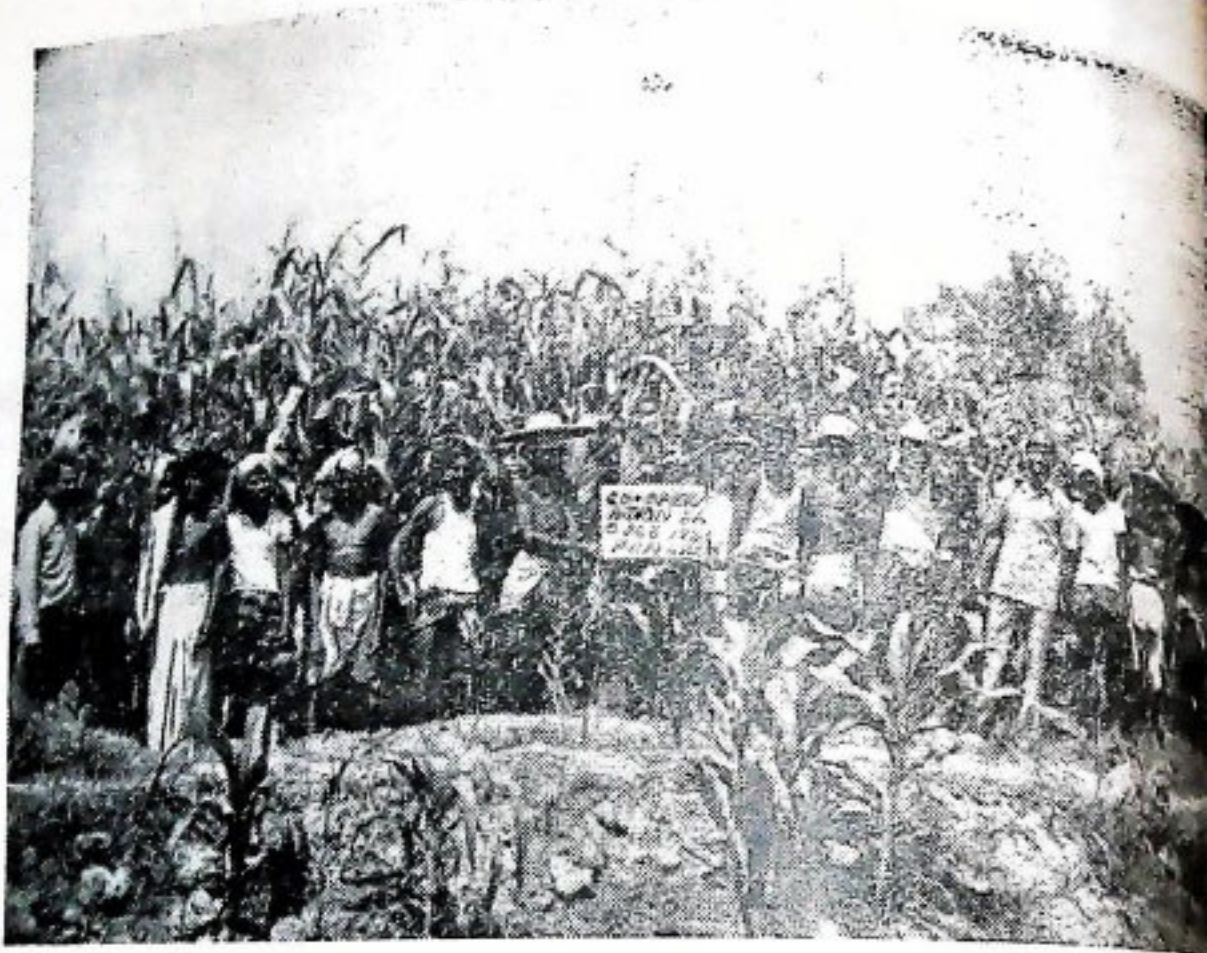
ଉତ୍ତମ ଯତ୍ନ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ରହିବା ମନରେ ଉତ୍ତମ
 ସଫଳତା କରି ପାରୁନାହିଁ—ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନରୁ କୁଳର ଉତ୍ତମ
 ଉତ୍ତମ କୃଷି ଜାଗରଣାରେ ଯେଉଁ ଉତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍
 ଏବେ ତା'ର ସୁଖଳ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ମନରେ ଉତ୍ତମର ସୁଖଳ
 ମୃତ୍ୟୁ ନରୁ...

ଶ୍ରୀ ବନମାଳୀ ଚନ୍ଦ୍ର

କାଠିନ ପରିଶ୍ରମ ଏବଂ ସଂଗଠିତ ଉଦ୍ୟମ ଦ୍ଵାରା ଯେ
 ଯଦିଫଳତର ଦୁଃଖ ଦୁଃଖ ହୋଇପାରିବ, ସଦାଚିବ-
 ପୁର ଗାଆଁର ଭୂମିସ୍ଵାମୀ ହରିଜନ ଉତ୍ତମାଚନ ଏହା
 ପ୍ରମାଣ କରିଛନ୍ତି । ଗାଁଟି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନରୁ କୁଳରେ ।
 ବେଙ୍ଗାଳୀମାନଙ୍କୁ ଏଠା କିଲେନିର ଦୁର । ଏହି ଗାଁର ୧୨୦
 ହରିଜନ ଚରିତାର ମଧ୍ୟରୁ କାହାର ଗୁଣେ ହେଲେ
 କର୍ମ ନ ଥିଲା । ବର୍ଷସାରା ମୁଣ୍ଡପାତି ଶୁଣି ସେମାନେ
 କଳୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନରୁ କୁଳରେ ଶହ ଶହ ଏକର
 କର୍ମ ପଢ଼ିଆ ପଢ଼ିଥିଲା । ନରୁରେ ପାଣି, ପାଖରେ କର୍ମ
 ଗାଁରେ କାମିକା ମଣିଷ । ସବୁ ଥାଇ ଲୋକମାନେ ଦିନ
 ଦିନ ଧରି ପେଟରେ ଓଡ଼ାକନା ପକାଇ ଚଳୁଥିଲେ ।

ହରିଜନମାନଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ପୁର ଗାଁରେ
 କେଣ ଉତ୍ତମ ପୁରକ ଅଧ୍ୟାୟ ଚିହ୍ନିଲେ । ସେ
 ଶ୍ରୀ ଗୌରଚନ୍ଦ୍ର ଚିନ୍ତାଠା । ବେଙ୍ଗାଳୀମାନଙ୍କ ଶ୍ରୀ
 ବୁଦ୍ଧି ଓ ବୈଦିକ ବିଶ୍ଵାସିତ୍ୟାକର କୃଷି
 ଯୋଜନାର ବିଶେଷଜ୍ଞାନ ନ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନରୁ
 କର୍ମକୁ ଦେଖି ସଦାଚିବପୁର ଉତ୍ତମାଚନ
 ଶ୍ରୀ ଚିନ୍ତାଠା ଓ ଗାଁର ହରିଜନ ଶ୍ରୀଜନମାନଙ୍କ
 ଦେଖି ସେମାନେ ଏହି ଗାଁକୁ ନିଜର କରିନେଲେ
 ବେଳକେ ଶହେ ହଜ ଶୁଣିଲା ଦେଖି ଦେଖି
 ସମାନ ହେଲା । ତତ୍ତଳ କର୍ମକୁ ଗଢ଼ି ଓ ଗଢ଼ି
 କରାଗଲା । ଶ୍ରୀ ଗୌରଚନ୍ଦ୍ର ଚିନ୍ତାଠାଙ୍କ ସଂଗଠନ
 ବୁଦ୍ଧି ଓ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେଇ ତାମ ଗଢ଼ିକାର

ସାର ପ୍ରୟୋଗ ଏବଂ ଅଧିକ ଅମଳଜନ ବିହୀନ
 ବ୍ୟବହାର ଏମାନେ ନିଶ୍ଚିତଲେଖି । ଭଉଣ ସମ୍ୟ ସଂର-
 କ୍ଷଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାଳିନ ଦିଆଯ କରୁଛି ।
 ରବି ଫସଲକୁ ଦେଖିଲେ ସେ କାଟ ଦେଇ ଯାଉଥିବା ସେ
 କେହି ଉଦିଏ ଅଟକିଯିବ । ଚାଷୀମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦ ସେହି
 ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ହିଁ ବୁଝିହେବ । ବର୍ଷସାରା ସେତପୁର
 ରଖେ ଖାଇବାକୁ ପାଇବାରେ ସେମାନଙ୍କର କିଛି ଅସୁ-
 ବିଧା ନାହିଁ । ସତ୍ୟାଗ୍ରହପୁର ସେବାସମବାୟ ସମିତିରୁ
 ସେମାନେ ଫସଲ ଉତ୍ତାରିବେ ପାଇଁ ୨୭ ହଜର ଟଙ୍କା
 ରଖି ନେଉଥିଲେ । କେବଳ ଅଳ୍ପ ଫସଲରୁ ଏହି ରଖ
 ବୁଝି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ୧୦୦ ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଭାଗ ପାଉ-
 ନୁହେଁ । ଅଳ୍ପରୁ ଅଳ୍ପ ୪ ହଜାର ଟଙ୍କାରୁ କମ୍
 ଲାଭ ହୋଇନାହିଁ । ଅମଳ ଏକର ପିଛା ହାରହାରି ୮୦
 କୁଇଣ୍ଟାଲ । ସମସ୍ତ ଅତ୍ୟାୟ ହୋଇଛି ଏକର ପିଛା ହାର-
 ହାରି ୧୨୧୩ କୁଇଣ୍ଟାଲ । ହାରହାରି ପ୍ରତି ଏକରରୁ ୫୦୦

ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଲାଭ ମିଳିଛି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଫସଲ
 ହେଉନାହିଁ । ମଜା ଓ ପନିପରିବା ୧୦୧ ଲକ୍ଷର
 ସମାନ ଭାବରେ ବଣ୍ଟା ଯାଉଛି ।

କୃଷି ବିଶେଷଜ୍ଞମାନଙ୍କର ପରମର୍ଶକ୍ରମେ
 ଏକ ସମବାୟ ଦୁଗ୍ଧ ଉତ୍ପାଦନ ଯୋଜନା
 କାରୀ ହୋଇଛି । ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଶିଳି କମ୍ପାନୀ
 ସାର ଏଠାରେ ସୁନା ଫଳାଇଛି । ଏପ୍ରିଲ ୨୦
 ଜମିରେ ଗହମ ଏବଂ ୨ ଏକର ଜମିରେ ଅଳ୍ପ
 ପାଇଁ ମାଗଣାରେ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଶିଳି କମ୍ପାନୀ
 ସାର ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ବ୍ୟାଣିଷକ୍ଷେତ୍ର
 ବାୟାର କମ୍ପାନୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ଏକର ଲେଖାଏଁ
 ରେଗ ଓ ପୋକ ନାଶକ ଔଷଧ ଦେଇଛି ।
 ପୁର ସବୁଜ-ବିପୁର ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ
 ଦେଖି ଗଠନ କରିବା ଦିଗରେ ଏକ ସଫଳ ପ୍ରକଳ୍ପ

କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରଭୃତି ଅର୍ଥସର, ଭାରତ ସରକାର
 ଅକ୍ଟୋବର ମସିହା, ଭୁବନେଶ୍ୱର ୯

୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦
 ୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦
 ୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦

ଚିଚିଲଗଡ଼ ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତିର ଅଗ୍ରଗତି

୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦
 ୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦
 ୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦୦

ଶ୍ରୀ ଦୀପକରଣ ସାହୁ

ଚିଚିଲଗଡ଼ ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ତେୟାରମାନ ଶ୍ରୀ ଦିପକରଣ ସାହୁ ଏକଦା ପାଟଣା ଷ୍ଟେଟ ରଡ଼ଠାରେ ଶାସନ ପ୍ରଣୟଣ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ନାମରେ କଳ୍ପିତ ଚିଚିଲଗଡ଼ ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତିର ବିଭିନ୍ନ ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟର ଅଗ୍ରଗତି ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ଏକ ସମାକ୍ଷା ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ସମିତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଜିଲ୍ଲାର ଏକ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହାର ସୀମା ବଳାଙ୍ଗୁଳି ଜିଲ୍ଲା ସହ ସଂଲଗ୍ନ । ଏହାର ମୋଟ କ୍ଷେତ୍ରଫଳ ୮୯,୭୯୪.୪୭ ଏକର ୧୨୯ ମସିହା ଜନଗଣନାଦ୍ୱାରା ମୋଟ ଲୋକସଂଖ୍ୟା ୧୨,୧୨୧ ଓ ଚଳଧାରୀ ଆଦିବାସୀ ହରିଜନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅନୁକ୍ରମେ ୧୪,୯୮୮ ଓ ୧୪,୭୦୭ । ୧୩୩ ଟି ଗ୍ରାମ ୧୧୯ ଟି ଗ୍ରାମପଞ୍ଚାୟତ କୁ ନେଇ ଏହା ଗଠିତ । ଗ୍ରାମର ଲୋକ ଋଷ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି । ମୋଟ ୨୨,୨୩୫.୩୯ ଏକର ଭୂଖଣ୍ଡର ଉପରେ ନିର୍ଭର ଅଛି । ଗ୍ରାମର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ସମିତି ଉଚ୍ଚତ ମରୁଡ଼ିର ଉନ୍ନୟନ ହୋଇଛି । ୧୨ ଟି ପଞ୍ଚାୟତରେ ୫୦. ଭାଗରୁ ଅଧିକ ଫସଲ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଓ ଗୋଟିଏ ପଞ୍ଚାୟତରେ କେବଳ ୨୫ ଭାଗ ଫସଲ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି । ମରୁଡ଼ି ପରିସ୍ଥିତିର ପ୍ରତିକାର ସ୍ୱରୂପ ମରୁଡ଼ିରୁ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗ୍ରାମର ଉପରେ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଛି । ଜିଲ୍ଲା ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ପଦର ବିକାଶ ନିଶ୍ଚିତକ୍ରମେ ଏକଲକ୍ଷ ତିନିହଜାର ଡଲାରର ଉନ୍ନୟନ ଟଙ୍କା ଅଟକଳରେ ୨୩ ଟି ଗ୍ରାମ-ପଞ୍ଚାୟତ ଯୋଗ୍ୟର ପଞ୍ଜୋକାର କାର୍ଯ୍ୟ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଛି । ସେହିଭଳି ୪ ଟି ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ଯୋଗ୍ୟ ଗ୍ରାମର କାର୍ଯ୍ୟ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଛି । ଗ୍ରାମର ବିଭାଗ ୪,୨୨୮.୦୦ ମୂଲ୍ୟରେ ପଞ୍ଚାୟତର ଉନ୍ନୟନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ୩୭ ଟି

ପାନାୟତକରୁ ମୂଲ୍ୟ ହୋଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କରୁପାଖ ୪,୦୦୦.୦୦ ବ୍ୟୟ କରାଯିବାପାଇଁ ୧,୫୮,୦୦୦.୦୦ ମୂଲ୍ୟ ହୋଇଛି । ୨୫ ଦମା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ବ୍ୟୟକ୍ରମ ପ୍ରଭୃତି କରାଯାଇ ସମିତି ବୈଠକଗୁଡ଼ିକରେ ଏହାର ପ୍ରଶ୍ନାନ୍ୱୟ ଆଲୋଚନା ଓ ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଧା କେବଳ ୨୭ ଟି ଗ୍ରାମକୁ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ସଂଯୋଗ ଦିଆଯାଇଛି । ଗ୍ରାମ୍ୟ ବିଦ୍ୟୁତ୍-କରଣ ଯୋଜନାରେ ଆସନ୍ତା ୫ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ୫୭ ଟି ଗ୍ରାମ ବିଦ୍ୟୁତ୍-କରଣ କରାଯିବାପାଇଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ୨୯୫ ଟି ଅପୋପରୁ କରାଯାଇଛି । ଯୌତୁକ ନିରୋଧ ପାଇଁ ଜନଜାଗରଣ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ପଞ୍ଚାୟତ ସ୍ତରରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଉତ୍ସବମାନଙ୍କରେ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକମାନେ ଯୌତୁକବିରୋଧି ଶପଥପତ୍ରମାନ ପାଠକରୁଛନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ପର୍କସମିତିରେ ଏ ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଛି । ବୃକ୍ଷରୋପଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ସଫଳ କରିବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପଞ୍ଚାୟତମାନେ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ପକ୍ଷରୁ ଶତବାର୍ଷକା ବର୍ଷରେ ଦିଆଯିବ ଓ ସମ୍ପଦା ପାରେ ୨ ଟି ପ୍ରୋଜେକ୍ଟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ କରାଯାଇଛି । ଦିଆଯିବ ଗ୍ରାମକୁ ୩୫ କରୁ ଗ୍ରାମବୋଲି ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛି । ବିନାମୁଦ୍ରିତରେ ଅତିବାସୀ ଜମି ବିକ୍ରିପତ୍ର ଲୋକମାନେ ଜନଜାଗରଣ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେଇକ୍ରମରେ ଜମି ସଂପୃକ୍ତ ଅତିବାସୀ ହରିଜନଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଗୋଷ୍ଠକାରୀ ଋଣ ଦାତାଙ୍କ କବଳରୁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ନିରାହ ଲୋକ ରକ୍ଷା ପାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରାୟଶ୍ଚଳ ଓ ନିଃଃଶୁଳର ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସହଯୋଗନାମ ପ୍ରସାର ହୋଇ ପାରିଛି । ବିଶେଷତଃ ଅତିବାସୀ ହରିଜନ ଛାତ୍ରମାନେ

ଏ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରଦଳୀର ସେବାଦର୍ଶିତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କର-
 ପାଉଛି । କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ାରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ୨୫ ଗୋଟି ମହିଳା-
 ସମିତି ଓ ୯୮ ଟି ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଚାଲିଛି ।
 ଏଥିରେ ମୋଟ ୫,୩୦୦ ଜଣ ଉପକୃତ ହେଉଛନ୍ତି ।
 ଏତଦ୍ ବ୍ୟତୀତ କାଟୁଆଳୀରେ ଏକ ବାଲ୍‌ବାକି
 କେନ୍ଦ୍ର ଅଛି । ଏହି ସମିତି ମଧ୍ୟରେ ୩ ଟି ହାଇସ୍କୁଲ,
 ୯ ଟି ମି:ର: ସ୍କୁଲ ଓ ଗୋଟିଏ ଅଗ୍ରମଣ୍ଡଳ ଅବସ୍ଥିତ ।
 ଏଥିରେ ପଢ଼ୁଥିବା ୧୦୮ ଜଣ ଆଦିବାସୀ ହରିଜନ
 ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସକ ଚିକିତ୍ସା ଗ୍ରାମମଙ୍ଗଳ ବିଭାଗ
 ତରଫରୁ ଦିଆଯାଇଛି । ୪୮ ଟି ଉ:ପ୍ରା: ସ୍କୁଲ, ୨୫ ଟି
 ନି:ପ୍ରା: ସ୍କୁଲ ଓ ୩ ଟି ସେବାଶ୍ରମ ଅଛି । ଏଥିରେ
 ପଢ଼ୁଥିବା ଆଦିବାସୀ ହରିଜନ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ
 ମାରଣରେ ଗ୍ରାମ ମଙ୍ଗଳ ବିଭାଗ ତରଫରୁ ଯୋଗାଇ
 ଦିଆଯାଉଛି । ଏହାଛଡ଼ା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଓ ଉଚ୍ଚାଦ
 ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁସ୍ତକ ୧୨୪ ଜଣଙ୍କୁ
 ମାରଣରେ ଦିଆଯାଇଛି । ୧୧ ଜଣ ଛାତ୍ରଙ୍କୁ ଯୋଗାଣ
 ଦିଆଯାଇଛି । ୧୯୨ ଜଣ ଅସହାୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମରେ
 ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପାଲଟାପାଇଁ ସୁପାରିଶ କରାଯାଇଛି ।
 କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ନାନମାତ୍ର ଋଷୀ ଉନ୍ନୟନ ସଂସ୍ଥା ମାଧ୍ୟମରେ
 ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୨୫୦ ଜଣ ଋଷୀଙ୍କୁ ସେତକୃପ ଖନନ, ଛେଳି,
 ଗୋ ଓ ମେଷ ଋଷପାଇଁ ଉତ୍ତମଜୁର କରାଯାଇଛି । ଗତ
 ମରୁଡ଼ିକେଳେ କ୍ଷୁଦ୍ରଋଷୀ ସଂସ୍ଥା ସର୍ବସ୍ତ୍ରରେ ୬ ଟି
 ଶ୍ଯା:ପ: ଓ ୫ ଟି ସେବାସମବାୟ ସମିତି ପାଣିପମ

କ୍ରୟ କରିଛନ୍ତି । ସମିତି ଅଞ୍ଚଳରେ ୧୨ ଟି ସେବା
 ବାୟ ସମିତି ୧,୯୭୫.୭୨ ରେ ୨,୩୯୧ ଜଣ
 ନେଇ କାର୍ଯ୍ୟକରୁଛି । ଶିଳାପାଳଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
 ସେତକୃପ ଉତ୍ତମାନ ଏକ ଶିବିର ମାଧ୍ୟମରେ
 ଯାଇଛି । ଗତ ନଭେମ୍ବର ୨୦, ୨୧ ତାରିଖରେ
 ଜାନୁୟାରୀ ୧୭, ୧୮ ତାରିଖରେ ଏହି ଶିବିର
 ସମିତି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା
 ଦରଖାସ୍ତ ସଂଗ୍ରହ ଓ ଆନୁଯାଜିକ ବାନ୍ଧି ଏହି ଶିବିର
 ହିଁ ସମାପ୍ତିତ ହୋଇଥିଲା ଓ ଋଷୀମାନେ ଉତ୍ତମ
 ନିଜ ଉପକୃ ଯାଇଥିଲେ । ସ୍ଥାନୀୟ ଏସ୍:ଡି:ଓ: ଶ୍ଯା:
 ତତ୍ତ୍ୱ କେନ୍ଦ୍ରର, ଆଇ:ଏ:ଏସ୍: ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ଏହି
 କ୍ଷୁଦ୍ର ଓ ନାନମାତ୍ର ଋଷୀଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବସ୍ଥା
 ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ୨୦୫ ଜଣ ଋଷୀ
 ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଦିଗରେ ୧୭୦ ଜଣଙ୍କ ଲକ୍ଷ୍ୟାଧୀନ
 ଥିଲା ଓ ତାହା ଅତିକ୍ରମ ହୋଇଯାଇଛି । ଉତ୍ତମ
 ଆଇନଗତ ସାହାଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ଦରଖାସ୍ତ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି । ସେବାସମବାୟ
 ମାନେ କଣ୍ଠେ!ଲ କପଡ଼ା ଓ ଚିନିକାରବାର କ୍ଷୁଦ୍ର
 ନିତ୍ୟ ବ୍ୟବହାରୀ ଜିନିଷ ସବୁର ପୁସ୍ତକ ବ୍ୟବସ୍ଥା
 ଅଛି । ଉପକୃତ ଯୋଗାଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ୫୦୦ ଶ୍ଯା:
 ଦରଖାସ୍ତ ତହସିଲଦାରଙ୍କ ପାଖକୁ ଉପକୃତ ମଞ୍ଜୁର
 ପାଆଯାଇଛି ।

ତେୟାରମ୍ୟାନ୍, ପଞ୍ଚାୟତ ସମିତି,
 ଚିକିତ୍ସକ, କରକାର

ଜାଗିରି ସ୍ଵାଇଁ

ସେତୁବନ୍ଧର ଗୁଣ୍ଡୁଚାଟିଏ

ଶ୍ରୀ ଶୁକଦେବ ଦାସ

ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ବାଉଁଶ ବହନ କରି ପ୍ରଥମେ
 ଶେଷ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଏଇ ଗାଁ ମାଟିରେ ପାଦ
 ଲେଖି—ସେଇ ଜାଗିରି ସ୍ଵାଇଁକୁ ହୁଏ ତ ଅତି
 ଅନେକ ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ସ୍ଵାଧୀନତା
 ଲାଭର ଘର ଥିଲା କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ପବ୍ଲିକ୍‌ସିଟିଜନ
 ଉପକ୍ରମରେ । ପିତାଜନାଥ ଘନସ୍ଵାଇଁ । ଭିକାରୀ
 ଜାଗିରିର ଅତି ଗୋଟିଏ ଭାଗ ଥିଲା । ଦୁହେଁ
 ଯଦି ନ ଥିଲେ । ସାମାନ୍ୟ ଋଷ କାମରେ ସରଳ
 ଜାଗିରି ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ । ଏଇ ଋଷୀ ପରିବାର
 ଜଗତକୁ ଜାଗିରି ବିବାହ କରିଥିଲା । କାମୋଦର
 ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଜାତ ହୋଇ ଖୁବ୍
 ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହାପରେ
 ଶେଷସି ସନ୍ତାନ ଜାଗିରିର ନ ଥିଲା ।

ତେ ଦିନରୁ ଜାଗିରିର ଥିଲା ସ୍ଵାଧୀନ ଚିନ୍ତା । ସେ
 ଶେଷସି ଉପରେ ଭରସା କରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନ
 ଥିଲା । ନିଜେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ବିଭାଗ ରୁଜି ଉପରେ ଯାହାସିର
 କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲା ।
 ବିଭାଗରେ ଅଟକ ରହିବାକୁ ଜାଗିରିକୁ ଭଲ
 ଯେପିପାଇଁ ଟାଁରେ କେନ୍ଦ୍ରିକେନ୍ଦ୍ରି ତାକୁ
 ଶେଷସି ଶୋଳି କହୁଥିଲେ ।

୧୯୨୦ ମସିହା ଡିସେମ୍ବର ମାସରେ ନାରାୟଣପୁରଠାରେ
 ସ୍ଵାଧୀନତା ସଂଗ୍ରାମର ଅଧିବେଶନରେ ସର୍ବସମ୍ମତଭାବେ
 ସ୍ଵାଧୀନତା ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ସ୍ଵାଗତକରି ପ୍ରସ୍ତାବ ଗୃହୀତ
 ହେଲା । ପରେ ପରେ ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ରୁଗିଆଡ଼େ
 ଉଠିଲା । ଏହି ଆନ୍ଦୋଳନ ସଂପର୍କରେ ଜାଗିରି
 ଅନେକ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ।

ସେତେବେଳେ, “ସ୍ଵରାଜ ଭୟା ଅଲଗତ ହୋଗା,
 ଛୋଟ୍‌କେ ଆଓ ଗୋଲ୍‌ନି” ଧ୍ଵନି ଲୋକ ମୁଖରୁ
 ପ୍ରତିଧ୍ଵନିତ ହୋଇ ନଡର, ଗ୍ରାମ, ପ୍ରାନ୍ତର ଓ ଜନମନ
 ହୃଦୟର ନେତାଜୀଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକରି ଯାଉଥାଏ । ମହାତ୍ମା
 ଗାନ୍ଧୀ ଓ ପଣ୍ଡିତ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାଶଙ୍କ ସଂପର୍କରେ
 ଲୋକମାନେ ନୁଆଳୁଆ କଥା ଶୁଣି ଦେଶପ୍ରେମରେ
 ଉତ୍ତୁଧ ହେଉଥାନ୍ତି । ସଂଗ୍ରାମର ଅଭିମାନ ମାତ୍ର—
 ପରଧୀନତାର ଅନ୍ଧାର ଗିରି, ନୂତନ ଭଣ୍ଡାର ଆଲୋକ
 ଅଦୂରରେ । ସ୍ଵରାଜ ପାଇଁ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ସଂଗ୍ରାମ ଜାଗିରିର
 ସରଳ ପ୍ରାଣରେ ରେଖାପାତ କରିଥାଏ ।

ଯାଏ ଦେଶରେ ଅସହଯୋଗ ଆନ୍ଦୋଳନ ତାତ୍ପ-
 ରରେ ଉଠୁଥିବା ସମୟରେ ଗାନ୍ଧିଜୀ ପ୍ରଥମ
 କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ୧୯୨୧ ମସିହାରେ ପ୍ରଥମେ ଉତ୍କଳରେ
 ପଦାର୍ପଣ କଲେ । କଟକ କାଠଯୋଡ଼ି ନଇ ଜାଗିରେ
 ପଣ୍ଡିତ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାଶଙ୍କ ଉଦ୍ୟମ ଓ ଉପାହରେ
 ୧୯୨୧ ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ତରିଖ ତାରିଖ ଦିନ ଏକସଭା
 ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସଭାରେ ଜାଗିରି ସ୍ଵାଇଁ
 ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ତାଙ୍କୁ
 ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରରେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଗ୍ରାମରୁ ରୁଲି ରୁଲି ଜାଗିରି
 ନିର୍ବାହିତ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ କଟକ କାଠଯୋଡ଼ୀ ନଇ
 ବାଲି ସଭାରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ନୂତନ ଗୋଦନା ଭିତରେ
 ସଭାକାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷହେଲା । ସଭା ଶେଷରେ ଏହି ଅଖ୍ୟାତ
 ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତିରେ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କୁ ନମସ୍କାର
 କରି ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେଲା । ସେହି ସଭାରେ
 ଉତ୍ତରର ଶ୍ରୀ ବୀର ନାରାୟଣ ସାମଲ (ମିହିର ବାହୁ)
 ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ । ମିହିର ବାହୁ ଜାଗିରିକୁ ଗୋଟିଏ
 ଖଦଡ଼ ଟୋପି ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲେ ଓ ଜାତୀୟ ପତାକା

ପ୍ରସ୍ତରେ ଦେଇ ଗାନ୍ଧୀ ତଥା ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତର
କରିବାକୁ କହିଲେ ।

ବିପ୍ଳବ ଉପାଦ୍ର ଓ ଗୋଦନା ନେଇ ଜାଗିରି
କଟକରୁ ଚାଲି ଚାଲି ଗ୍ରାମକୁ ଯେଉଁଠା ବେଳେ ଗାନ୍ଧୀଜୀ
ପ୍ରସ୍ତର କରି ଆସୁଥାଏ । ଯେତେ ଯେପରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ
ପାଦୁକ ଦେଇ ଉତ୍ତର ଚାଲିଛନ୍ତି ଅବଶ୍ୟରେ ଆହା ।
ଜି ପ୍ରସ୍ତର ସେ ପ୍ରସ୍ତର ବାଣୀ । ଗ୍ରାମରେ ଆସି
ପହଞ୍ଚିଲେ—ଅଉ ତାକୁ ନିଦ ନାହିଁ ।

ଜାଗିରି ଶକ୍ତି ଅନ୍ଧାରରୁ ଉଠ ଶତଦ୍ୱ ଗୋପି ପିଠି
ତାତାୟ ପତାକାଧରି ଗ୍ରାମ ଚାଲିଯାଏ ବୁଲିଆସେ ।
ତାର ବାଣୀ ଶିଳ୍ପ ସ୍ୱରତ ଉଦ୍ଧା ଅଲବତ ହୋଇ,
ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଜୀ କହ । ଅନଦେଶରେ ଆମେ ରହ । ସେ
ସମୟରେ ତାର ଏହି ପ୍ରସ୍ତରକୁ ଲୋକେ ହସରେ ଉଠାଇ
ଦେଉଥିଲେ । ପିଲାଠାରୁ ବୁଢ଼ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ପାଗଳ
ବୋଲି କହୁଥିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରତି ତିନେହେଲେ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନ
ଥିଲା । ସେ ପ୍ରସ୍ତର କରୁଥିଲା ସେହି ଅଭିପ୍ରାୟ—

“ସ୍ୱରାଜ ଉଦ୍ଧା ଅଲବତ୍ ହୋଗା ” । ନିଜ ଗ୍ରାମ
ଛାଡ଼ି ଆଉ ପାଖ ବହୁ ଗ୍ରାମରେ ତାର ଏହି ବାଣୀ
କଟୁନିନାଦରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଉଥିଲା । ହାତରେ ଥିଲା
ତାର ଜାତୀୟ ପତାକା—ମୁଣ୍ଡରେ ଗାନ୍ଧୀ ଗୋପି—
ହୃଦୟରେ ଜାତୀୟତାର ବନ୍ଧୁ—ମୁଖରେ ବିପ୍ଳବର
ବାଣୀ । ସମ୍ମୁଖରେ ତାର ଅସରନ୍ତି ପଥ—ସେ
ଚାଲିଛି । ଯାତ୍ରାର ସତେ ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ।
‘ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଜୀ କହ’ ନାଦରେ ଗଉନ ପବନ ମୁଖରୁ ଚାଲି
ଲୋକେ ତାକୁ ପାଗଳ କୁହନ୍ତି—ସତେ ଯେପରି ଦେଶ
ପ୍ରେମରେ ସେ ପାଗଳ । ମୁଖ ସେ—ସ୍ୱାଧୀନତାର
ଅର୍ପକଣ ତାକୁ ଉପା ନ ଥିଲା । ତଥାପି ତାର ସେ
ଦିନର ସେହି ଅନ୍ତରିକ ଗୁରୁ ଗନ୍ଧାର ବାଣୀ । ଏହି
ଅକ୍ଷରରେ ପ୍ରଥମେ ଅଲୋଚନ ସୃଷ୍ଟି କରି ଅଗଣିତ
ଜନ-ଜୀବନକୁ ପରୋକ୍ଷରେ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିଲା ।

୧୯୨୭ ମସିହାରେ ପୁଣି ଅରେ ଗାନ୍ଧୀଜୀ ଉତ୍କଳ ଗ୍ରାମରେ
ଆସି ବିସେନ୍ଦ୍ର ଅଠର ତାରିଖରୁ ଏକୋଇଶ ତାରିଖ
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରୀକୋଷ ଲେନ୍ରେ ଗୋପାଳ ପ୍ରସ୍ତରଙ୍କ
ଘରେ ରହିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ, ବୈତରଣୀ
ବନ୍ୟା ଉଦ୍ଧବ ସଚ୍ଚିଦ୍ରିଚନକୁ ଧୁସ୍ତ ବିଧୁସ୍ତ କରି
ଦେଉଥାଏ । ପଞ୍ଚିତ ଗୋପବନ୍ଧୁ ତାଣ ଓ ଅଶୁକୁ
ସାହେବଙ୍କ ସମ୍ମାନିତ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ ।
ଯେଉଁ କର୍ମୀ ଓ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବକମାନେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ

ତାଙ୍କ ସହିତ ଧୁମାଳ-ଉଦ୍ଧବ ପ୍ରସ୍ତର କର୍ମୀମାନେ ତିନି
ସେହି କର୍ମୀମାନେ କଟକ ଆସି ଦେଖି—
ସାହି ପ୍ରସ୍ତରଙ୍କ ପାଟକ ଦୁଆର ପୁଅରେ ପଞ୍ଚିତ
ପତାକା ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋପି ଲଗାଇ ବସିଛି । ପୁଅ
କର୍ମୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଜାଗିରି ଅନ୍ଧରେ ଅସିତ
ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, କହିଲା ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କ ଅସିତ
ଆଉ ଗାଁରେ ରହି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଏକ ଅସିତ
କଟକରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲି । ଦାଣ୍ଡେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ
ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ମୋତେ ଏହି ପାଟକ ବସିବା ଦାଣ୍ଡେ
ଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାର୍ଥନା ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ
ଏହିଠାରେ ଆସି ବସିଥାଏ । କେହି ଗାନ୍ଧୀଜୀ
ଦାଣ୍ଡେ ଆପଣଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଅସିତ
ଭିତରକୁ ଯାଇ ସଂବାଦ ଉପାଏ ।

ଗାନ୍ଧୀଜୀ ଉତ୍କଳରୁ ବାହୁଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ବାପୁଜୀଙ୍କ ଗହଣରେ ବରବର ରହୁଥିଲା । ପୁଅ
ଗୋପବନ୍ଧୁ ଦାଣ୍ଡ ଜାଗିରିକୁ ମୁହେଁ-କରୁଣାରୁ ଶେଷ
ଉପା କରୁ ନ ଥିଲେ । ଗାନ୍ଧୀଜୀ ବାହୁଡ଼ିବା ପରେ
ଜାଗିରି ମାତ୍ର ଦୁଇ ତିନି ଅର ଗ୍ରାମକୁ ଆସିଥିଲା ।

୧୯୩୦ ମସିହାର ଆଜନ ଅମାନ୍ୟ ଅପରାଧ
ସମୟରେ ଗୁଜରାଟର ଲୋକେ ସର୍ଦ୍ଦାର ବରୁଜ
ପଟେଲଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ବହୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଶେଷ
ବଦ୍ଧେ କି ତଥା ବୋରପାଦ ତାକୁକର ଲୋକେ ଶେଷ
ବଦ୍ଧ ଆନ୍ଦୋଳନ କରି ପର୍ବସ୍ୱାତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଗାନ୍ଧୀଜୀ
ପରକାରକୁ ଶକଣା ଦେବେ ନାହିଁ ବୋଲି କ
ଗାଁ କୁ ଗାଁ ଲୋକେ ନିଜର ଧନ ସଂପତ୍ତି
ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ି ପାରିଲା ଧାନକ୍ଷେତରେ ନିର୍ଭୀକ
ଦୁରସ୍ଥାନକୁ ବିଶେଷତଃ ବାରେକା ଉତ୍ତମ ଶିଳ୍ପ
ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ବଦ୍ଧେ କି ଆନ୍ଦୋଳନ ଅପ୍ରାମାଣ
ଜାଗିରି ଶକଣା ଚିକସ ନ ଦେବାକୁ ତାର ଜନିତା
ନିଲମ ହୋଇ ସେ ନିସ୍ତହୋଇ ଲେ ।

୧୯୨୮ ମସିହାରେ ଦାଣ୍ଡେ ଆପଣେ
ପରେ ଜାଗିରି ବେଦନାରେ ଚାଲି
ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ବିୟୋଗରେ ଉତ୍କଳ ନିରନ୍ତର ଓ ଶ୍ରୀ
ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଏତିକି ବେଳେ ଜାଗିରି
ବାହାରିଲା—ବାପ ଶେଷ ହେଲା—ଅଉ ଅଣି
ଘରତ ଯାଇଛି—ଅସକ ଘରକୁ ମନ ନ ଦେଇ
ଘରେ ରହି ଲାଭ କ’ଣ । ଏଇ ଶେଷ ତଥା ପଦେ
ଜାଗିରି ୩୫ ବର୍ଷ କରସରେ ଗ୍ରାମ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା

...ପେଟି ନାହିଁ । ଅମମାନଙ୍କୁ ହାଡ଼ି କେଉଁ
 ଶୁଣିବି ହୋଇଗଲା—କେହି ତାର ସଜାନ
 ତର ନାହାନ୍ତି ।
 ଶାନ୍ତରେ ବାଉଁଶହନକରି ସେ ପ୍ରଥମେ ଏହି
 ଶୁଣି ପାରିବ । ଏହି ଅଖ୍ୟାତ ବ୍ୟକ୍ତିଟିକୁ ଲୋକେ
 କହୁଛନ୍ତି ଚିତ୍ରିତ ବି ଦେଇ ନ ଥିଲେ ।
 ଯେତେବେଳେ ତାର ଶୋକନା ନ ଥିଲା
 ସେତେବେଳେ ପାଗଳ । ତାରିରି ଆତ୍ମ-
 ଶାନ୍ତି ରୁଚିଯିବା ଅଳ୍ପକୁ ଅଠରୁକିଶ ବର୍ଷ
 ହୋଇଗଲା । ଏହି ଦୀର୍ଘ ବ୍ୟବଧାନ ଭିତରେ

ତା ପରି ଗୋଟିଏ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଉ ଆମେ ଦେଖିବାକୁ
 ପାରିନାହୁଁ । ଏହି ଅଖ୍ୟାତ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣଙ୍କ ଦେଶ-
 ପ୍ରେମର ଏକ ଉତ୍କଳ ପରାପର ଓ ଆଦର୍ଶ ସୃଷ୍ଟି
 କରିଯାଇଛି । ନିଜର ଅତୀତରେ ତାର ଜନ୍ମମାଟିର
 ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଘରଟିକୁ ଉପରେ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ତରଫରୁ
 ଏକ ସ୍ମୃତିମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି ।

ତାରିରି ବଂଚିଛି ଆଜି ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଢ଼ରେ । ସେ
 ନିଃସ୍ୱ ପଥର ଛିକାରି ହୋଇ ଅମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
 ଯେଉଁ ଭାତୀୟତାର ମୁକ୍ତିମସାଳ ଜାଳି ଦେଇଛି—
 ସେ ଲିଭିଯିବ ନାହିଁ । ତାର ଆତ୍ମା ଅତୟ ଅମର ।

ଶ୍ରୀ
 ବିନୋଦଚିନ୍ତାମଣି
 ୧୯୩୨

ସମାଜର ଦୁର୍ବଳ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରୋତ୍ସାହନମୂଳକ
 ପରିକଳ୍ପନା

୧୯୨୭ ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସ ଶେଷ ସୁଦ୍ଧା ସମାଜର ଦୁର୍ବଳ ଶ୍ରେଣୀ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ବିଭିନ୍ନ
 ପ୍ରୋତ୍ସାହନମୂଳକ ପରିକଳ୍ପନା ବାବଦରେ ୮-୧୧ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ବ୍ୟୟ କରାଯିବ ବୋଲି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ
 ଶୁଭା ଓ ଯୁକ୍ତ ସେବା ବିଭାଗ ପକ୍ଷରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ପରିକଳ୍ପନା ଅନୁଯାୟୀ ୬ରୁ ୧୧ ବର୍ଷ ବୟସର ୨୭,୮୧୪ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ୧.୨୬ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା
 ମଧ୍ୟରୁ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ଓ ଲିଖନ ପଠନ ସାମଗ୍ରୀ ମାଗଣାରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେହିଭଳି ୧୧ରୁ ୧୪
 ବର୍ଷ ବୟସର ୯,୦୮୫ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ୦.୮୯ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟରୁ ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ଓ ଲିଖନ ପଠନ
 ସାମଗ୍ରୀ ମାଗଣାରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ୬ରୁ ୧୧ ବର୍ଷ ଏବଂ ୧୧ରୁ ୧୪ ବର୍ଷ ବୟସର ୧୩,୧୪୧
 ଜଣ ଓ ୨,୩୩୨ ଜଣ ଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଯଥାକ୍ରମେ ୧.୩୧ ଏବଂ ୦.୨୩ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟରୁ ସ୍କୁଲ ପୋଷାକ ଯୋଗାଇ
 ଦିଆଯାଇଛି । ୧୧ରୁ ୧୪ ବର୍ଷ ବୟସର ୨,୦୦୦ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ୦.୬୦ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଉପହାନ ବୃତ୍ତି
 ପ୍ରଦାନରେ ଦିଆଯାଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ହାଇସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ଛାତ୍ରବୃତ୍ତି ପାଇ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିବା ଏକତୃତୀୟାଂଶ
 ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ୩.୬୯ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଲିଖନ ପଠନ ସାମଗ୍ରୀ ମାଗଣାରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା
 ପରେ ୨୪,୫୨୩ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଉପକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି । ହାଇସ୍କୁଲ ସାର୍ଟିଫିକେଟ ପରୀକ୍ଷାରେ ପ୍ରଥମ
 ଶ୍ରେଣୀରେ ଭର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିବା ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ନାମ ଲେଖାଇବା ବାବଦରେ ୦.୨୯ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଯୋଗାଇ
 ଦିଆଯାଇଛି । ପରେ ୬୮୯ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଉପକୃତ ହୋଇଛନ୍ତି । ହାଇସ୍କୁଲ ସାର୍ଟିଫିକେଟ ପରୀକ୍ଷାର୍ଥୀ-
 ମାନଙ୍କର ପରୀକ୍ଷା ଫିସ୍ ବାବଦରେ ୯୮୭ ଜଣ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ମୋଟ ୦.୨୪ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇ
 ଥିଲା ।

କାର୍ଯ୍ୟ ସଞ୍ଚୟ ଯୋଜନାରେ ପୁଞ୍ଜି ଲାଗାଣ କରି ଦେଶ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅଂଶୀଦାର ହେବାର ଗୌରବ ଅର୍ଜ୍ଜନ କରନ୍ତୁ

- * ସ୍ୱଳ୍ପ ସଞ୍ଚୟ ଆପଣଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ତଥା ଦେଶର ଉନ୍ନତମୂଳକ ଯୋଜନାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ
- * ସ୍ୱଳ୍ପ ସଞ୍ଚୟ ସାର୍ବିଫିକେଟ ଓ ଏକାଉଣ୍ଟରେ ନିଲୁଣିବା ପୁଧର ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଆକର୍ଷଣୀୟ
- * କେତେକ ସାର୍ବିଫିକେଟ ଓ ଏକାଉଣ୍ଟରେ ନିଲୁଣିବା ପୁଧ ଅଭାବର ମୁକ୍ତ । ତେଣୁ ସ୍ୱଳ୍ପ ସଞ୍ଚୟର ଆକର୍ଷଣୀୟତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ।

୭-ବର୍ଷିଆ ନ୍ୟାସନାଲ ସେଭିଂସ୍ ସାର୍ବିଫିକେଟ୍

- (କ) ସେକେଣ୍ଡ ଇସ୍ଟୁ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୬ ହାରରେ ତଦ୍ୱାରା ପୁଧ (କରମୁକ୍ତ) ନିଅନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୁକ୍ତ୍ୟନ ସହିତ ନିଅନ୍ତୁ ।
- (ଖ) ଥାର୍ଡ ଇସ୍ଟୁ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୬ ହାରରେ (କରମୁକ୍ତ) ପୁଧ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ନିଅନ୍ତୁ ।
- (ଗ) ଫୋର୍ଥ ଇସ୍ଟୁ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୧୦-୨୫ ହାରରେ ପୁଧ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ନିଅନ୍ତୁ ।
- (ଘ) ଫିଭ୍ଟ ଇସ୍ଟୁ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୧୫ ହାରରେ ସରଳ ପୁଧ ଡିଭିଡ଼ା ୧୦-୨୫ ହାରରେ ତଦ୍ୱାରା ପୁଧ ନିଅନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୁକ୍ତ୍ୟନ ସହିତ ନିଅନ୍ତୁ ।

ପୋଷ୍ଟ ଅଫିସ୍ ଟାଇମ୍ ଡିପୋଜିଟ୍ ଏକାଉଣ୍ଟ୍

- ୧-ବର୍ଷିଆ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୮ ହାରରେ ପୁଧ
- ୨-ବର୍ଷିଆ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୮-୧୦ ହାରରେ ପୁଧ
- ୩-ବର୍ଷିଆ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୯ ହାରରେ ପୁଧ
- ୫-ବର୍ଷିଆ ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୧୦ ହାରରେ ପୁଧ

ମାସିକ ସଞ୍ଚୟ ପରିକଳ୍ପନା

- ୫-ବର୍ଷିଆ ଭାବରେ ଯୌନପୁନିକ ଜମା—ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୧୦ ପୁଧ
- ୧୦-ବର୍ଷିଆ ଜନସଂଖ୍ୟା ନିଅନ୍ତୁ ଜମା—ବାର୍ଷିକ ଶତକଡ଼ା ୬-୨୫ (କରମୁକ୍ତ) ପୁଧ
- ୧୦-ବର୍ଷିଆ ସି. ଟି. ଡି. ଜମା ମଧ୍ୟ ଇନ୍ସୁରେନ୍ସ ପ୍ରିମିୟମ, ପ୍ରୋଭିଡେଣ୍ଟ ଫଣ୍ଡ ଉଲ୍ଲି ଇନ୍ସୁରାନ୍ସ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁଯାୟୀ ପାଇବାର ସୁବିଧା ପାଏ ।

ସଞ୍ଚୟ ପରିବାର ସୁଖୀ ପରିବାର
ଜ୍ଞାତ ପରିବାର ସୁଖୀ ପରିବାର

ବିଭଦ ବିଭରଣା ପାଇଁ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପାଣିଗ୍ରାହୀ, ଡେପୁଟି ଡିରେକ୍ଟର, ପୁଲ ସେଭିଂସ୍ ଅଫିସ୍
ଭୁବନେଶ୍ୱର ଅଥବା ଆପଣଙ୍କ ନିକଟସ୍ଥ ଭାବରେ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତୁ ।

ସ୍ୱଳ୍ପ ସଞ୍ଚୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ଅର୍ଥ ବିଭାଗ, ଓଡ଼ିଶା
ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଜଣେ ମୁଣିକ-ହୃଦୟ ଭାରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ତାର ଜପବିନ୍ଦୁ
 ଖୁବ୍ ଭୟ କରୁଥିଲା । ତାଙ୍କ ଆଗରେ
 ଚାରି ପେଟ ଧରୁଥିଲା ଓ ପାଟି ଖନି ବାଜି
 ଯାଉଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ସେ ବହୁବାର ଭୟାବୃତ୍ତାରେ
 ଉଠି ଲେଖିଦେଉଥିଲା ଓ ହାକିମଙ୍କ
 ଚିକିତ୍ସା କହିଲା ବେଳେ ଭୁଲ କହି ପକାଇ ଥିଲା ।
 ସେ ତାର ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା—ଭଉ ।
 ଭଉର ମୁଣ୍ଡ ବିଛୁଛି ଓ ଜରଜର ଲାଗୁଛି । ମୁଁ
 ତପରେ ଅତି କାମ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ତେଣୁ
 ସହକର୍ମୀ କହିଲା—

କେତେ ଶୁଣିପାଠନ କିଆଁ ଘରକୁ ?

କେତେ ଶାପରେ । ସେ ଆଉ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ରଖିବ ?
 କେତେବେଳେ ତୋର ପଠାଇବ । ଆଉ, ମୁଁ
 ନ ଥିବାର ଜାଣିଲେ, ମୋ କଳିତା ଘୋଷାରି
 ହେବ ।

କେତେ ନା—ନା । ସେନାପତି ସାହେବ ଆଜି
 ସେହି ଚୁରୁରେ ରହିବ । ସେ ଆଉ ଆଜି
 ହେବ । ସେ ବାଜିଲୁଣି ଦେଖୁନ ।

କେତେ ମୁଣିକ-ହୃଦୟ ଭାରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଥସ
 ଉପରେ ବାହାରି ଗଲା । ଘର ପାଖରେ ପହୁଁଚି,
 ସେ ତା' ଶୋଇବାଘର ବାଗିଚାକୁ ଘୁଠି ଝରକା
 ଉପରେ ଉଠିଲା । ଦେଖିଲା ଯେ ତାର
 ହାତରେ ସେନାପତି ସାହେବ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ସଂଗେ
 ଉଠି ଉପରେ ରତ । ଏହା ଦେଖି ଭୟରେ ସେ
 ତା'ରୁ ଦୂରକୁ ଅର୍ଥସ ଅଭିମୁଖେ ପଳାୟନ କଲା ।
 ସେହିପରି ପହୁଁଚି । ଧରି ସଜ୍ଜ ହୋଇ, ତାର ସହକର୍ମୀ-
 ମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲା—

ଭଲ ବନ୍ଧୁ ଏକା ତୁମେମାନେ । ଭଲ ଉପଦେଶ ଏକା-
 ଦେଲ । କାଣ ? ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଧରାଦି ଯାଉଥିଲି ।
 ସେନାପତି ସହେବ ଆଣି ଆଗରୁ କିଏ ବର୍ଷ ପାରିବ ?
 ତୁମେ ସୁଅରେ ଯିବ, ସେ ଯାଇ ଆଗରୁ ତୁମକୁ ସେଠି
 ଛାଡି ଦେଇପାରିବ । ଓହ୍ଲା । ଉପବାନ ବଢ଼ିଲେ ।

ମୁଣିକ-ହୃଦୟ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ସଂଗରେ ବସି ରୁମାଳରେ
 ଝଳପୋଛି ହେଲା ।

୨ । ସାଇକେଲରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକଟି ଘୋଡ଼ା
 ଛକ ପାରିହେଲା ବେଳକୁ ଗୋଟାଏ ଟ୍ରକ ଦୁର୍ଘଟଣାର
 ପ୍ରାୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାନ ହେବା ହେଉ କୈଣସି ମତେ ଖସିଗଲା ।
 ଟ୍ରାଫିକ୍ ପୋଲିସ ଟ୍ରାଫିକ୍‌ଲୁକୁ ତାକି ଉତ୍ତରୀ କଲେ ।
 କାରଣ ସେ ନାଲି ଆଲୁଅ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ
 ଛକ ଭିତରକୁ ମାଡି ଆସିଥିଲା । ତା'ପରେ ପୋଲିସ
 ଅର୍ଥସର ସାଇକେଲ ଚକାଳାର ଉପସ୍ଥିତ ବୁଝି ଓ
 ସଂହତ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଲାଗି ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ କହିଲେ—

ବାସ୍ତବିକ, ଆପଣ କେମିତି ଯେ ଏଇ ଭୟଙ୍କର
 ଦୁର୍ଘଟଣାରୁ ନିଜକୁ ବଂଚାଇ ପାରିଲେ.....
 ସାଇକେଲ ଆରେହୀ ଖୁବ୍ ବର୍ତ୍ତର ସହିତ ଉତ୍ତର
 ଦେଲା—

ମୋତେ କିଣିବ ରକ୍ଷାକଲେ ଆଜ୍ଞା ।
 କେମିତି ? ସେ ସେତେବେଳେ କୋଉଠି ଥିଲେ ?
 ସର୍ତ୍ତଦା ସେ ମୋ ପଛରେ ଥାନ୍ତି ।
 ତା'ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଚରିମାନା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।
 କାହିଁକି ?
 ଆପଣ କଣ ଜାଣନ୍ତି ନି ସେ ଆମର ଏଠି ଡେଇ-
 ରାଇକିଙ୍ଗ୍ ମନା ?

ଏମ—ମୁଁ ମୋର ବୁଦ୍ଧକୁ ଦକ୍ଷପ୍ରଜାର ଗଙ୍ଗାରେ
 ବାମା କରିଥିଲି ।

୨ୟ—ତା'ହେଲେ ଏତେ ଗଙ୍ଗା ତୁ କଲୁ କଅଣ ?

* * *

ଏରେ ତିନୋଟି କଇଁଚ କଫି ଖାଇବା ଲାଗି
 ନିକଟତମ ହୋଟେଲକୁ ବାହାରିଲେ । ବଡ଼ କଇଁଚ,
 ମଝିଆ କଇଁଚ ଓ ସାନ କଇଁଚ । ବାଟରେ, ମାନେ ଘର
 ଦୁଆର ମୁହଁରୁ ତଳକୁ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି, ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହେଲା ।
 ବଡ଼ କହିଲା—ହେ ସାନ କଇଁଚ । ଯା' ଘର ଭିତରୁ
 ଛତାଟା ନେଇଆ । ସାନ କହିଲା—କିନ୍ତୁ ଦେଖ । ମୁଁ ନ

ଆସିବା ଯାଏ, ତୁମେ ଦୁହେଁ ହୋଟେଲକୁ ଯିବ
 ନା— । ବଡ଼ ଆଉ ମଝିଆ କଇଁଚ ଦୁହେଁ କ
 ଇତିମଧ୍ୟରେ ଦୁଇବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ସାନ
 ନାହିଁ । ବଡ଼ କହିଲା—ମଝିଆ'ରେ । ଲାଗି ।
 ଆସିବ ନାହିଁ । ଆମେ ହୋଟେଲକୁ ଯିବେଇବା
 ସାନ କଇଁଚର ପାଟି ଶୁଖିଲା ଘର ବାହାରେ
 କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲା—

ଯଦି, ତୁମେ ଦୁହେଁ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଯିବ, ତେ
 ଆଉ ଘର ଭିତରକୁ ଛତା ଆଣିବାକୁ ଯିବି ନାହିଁ

With

Best Compliments of

HINDUSTAN AERONAUTICS LIMITED

KORAPUT DIVISION

POST SUNABEDA-763002

DISTRICT KORAPUT

With the Best Compliments from

OTTO INDIA PRIVATE LIMITED

STRUCTURAL & MECHANICAL WORKS

*P. O. KALUNGA, DISTRICT SUNDARGARH
ORISSA*

Works

P. O. Kalunga
District Sundargarh (Orissa)
Phone No. 3166-Rkl.
Phone No. 38-Klg.
Telex No. RL OTTOIND 210

Head Office

10, Middleton Row
Calcutta-71
Phone No. 21-3606
(PBX 5 Lines)
Telex No. 021-7079

DESIGNS, MANUFACTURES AND TURN-KEY CONTRACTORS
FOR COKE OVEN PLANTS, BYPRODUCTS PLANTS, COAL AND
COCK HANDLING PLANTS, GAS PRODUCER PLANTS, CARBO-
NISING PLANTS, CHEMICAL PLANTS, SYNTHESIS GAS
PLANTS, TOWN GAS PRODUCTION PLANTS, CONTINUOUS
NEUTRALISATION PLANTS FOR TREATMENT AND PURIFI-
CATION OF INDUSTRIAL EFFLUENT AND DOMESTIC
SEWERAGE AND WATER CIRCULATION SYSTEMS.

EXPORTS OF SOFISTICATED MACHINERIES AND COMPO-
NENTS FOR COKE OVEN PLANTS.

